అపరాధ పరిశోధన

రు.7.50 | ఆగస్టు '88 |

Blank Page

సంపుటి: 48
సంచిక : 1

ఫోన్ నెం:
64843

అపరాధ పరిశోధన

సచిత్ర డిటెక్టివ్ మాస పత్రిక

ఏడాది చందా (పత్రిక లేదా సప్లిమెంట్) 90 రూపాయలు.
హోమ్ డెలివరీ (సభ్యత్వ రుసుము) 10 రూపాయలు.

ఆగస్టు, 1988

మేనేజింగ్ ఎడిటర్ :
శ్యామ దామోదర్ రెడ్డి

అసిస్టెంట్ ఎడిటర్ :
డి. రవికుమార్

సీనియర్ ఎడిటర్స్:
వి. ఎస్. చెన్నూరి
ఏ. వీ. మోహన్రావ్
ఆర్. ప్రభాకర్
బొమ్మిడి అచ్చారావు

ముఖచిత్ర వ్యాఖ్యల పోటీ

ఈ నెల "అపరాధ పరిశోధన" ముఖచిత్రాలను పరిశీలించండి. రెండు ముఖచిత్రాలకు (1. అట్టమీది బొమ్మ, 2. అట్ట చివరి బొమ్మ) సంబంధం వుండేట్లుగా చక్కని వ్యాఖ్యలను ఒక్క మాటలోగాని, చిన్న వాక్యంలోగాని వ్రాసి పంపండి.

ఒక్కొక్కరు ఎన్ని వ్యాఖ్యలైనా పంపవచ్చును. మీ వ్యాఖ్యలు పోస్టు కార్డుపైన మాత్రమే వ్రాయాలి. సప్లిమెంట్‌కు వ్యాఖ్యలను పంపేవారు విడిగా వేరొక కార్డుపై వ్రాసి పంపాలి. 'హోమ్ డెలివరీ' సభ్యులు అయితే తమ నెంబరును విధిగా వ్రాయాలి.

అత్యుత్తమమైన వ్యాఖ్యలు పంపిన ఇద్దరు పాఠకులకు ఏడాదిపాటు పత్రికను (లేదా 6 నెలలపాటు పత్రిక మరియు సప్లిమెంట్‌ను) బహుమతిగా పంపుతాము. మీ వ్యాఖ్యలు 5-8-'88 తేదీ లోపల మాకు చేరాలి. ఫలితాలు అక్టోబరు '88 నెల సంచికలో ప్రకటిస్తాము.

జూన్ ' 88 పోటీ ఫలితాలు

(1) జూన్ '88 నెల "అపరాధ పరిశోధన" ముఖచిత్రాలకు బహుమతి పొందిన వ్యాఖ్య:

ఊహలు తలపుల్లో !

కలతలు వలపుల్లో ! !

పంపినవారు: శ్రీ ఎమ్. ఎ. నాయుడు, ఎం.కాం., 13-14-25, కుందనంపేట, శ్రీకాకుళం-532 001.

(2) "సప్లిమెంట్"కు బహుమతి పొందిన వ్యాఖ్య:

గుండెలదిరే పోరాటం !

గుట్టు తెలపాలని ఆరాటం ! !

పంపినవారు: శ్రీ యం. శంకరరెడ్డి, గాంధీచౌక్ రోడ్, బెల్లంపల్లి-504 251.

ఈ నెలలో...

కథలు (మాస పత్రిక)

4. బ్రహ్మచర్య భారతం—వసుంధర
22. ఆపదలో అనుభవాలు—సరసి
45. బీజాక్షరాలు (సీరియల్)—వి.యస్.రావ్
66. గోల్డ్ డైమండ్—డాక్టర్
83. అభిరుచి—జొన్నలగడ్డ రామలక్ష్మి
112. సీలేరు తోవ - సిగిరెట్ పీక—కె.వి.యస్.ఎన్. మూర్తి
131. రక్తతర్పణం—ఎస్.డి.వి. అజీజ్
151. రాజకీయ నీతి—బొమ్మిడి అచ్చారావు
168. నగరంలో నేరగాళ్ళు—(సీరియల్) ప్రతాపరవిశంకర్

నవలలు (సప్లిమెంట్)

3. అగ్నిపర్వతం—వసుంధర
39. చదివింపు—వి.యస్. రావ్
108. అంతిమశ్వాస—కె.వి.యస్.యన్. మూర్తి
163. రాక్షసవేట (సీరియల్)—వాణిశ్రీ

ఇంకా—ముఖచిత్ర వ్యాఖ్యల పోటీ, కార్టూన్లు,

మరెన్నో ఆకర్షణలు!!!

వసుంధర

బ్రహ్మచర్య భారతం

పార్కులో కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నా రా యిద్దరూ.

దేశంలో అవినీతి ఎలా పెచ్చు మీరిపోతోందో తల్చుకుని బాధపడుతున్నా రిద్దరూ!

వాళ్ళకు చాలా విశేషాలే తెలిసినట్లున్నాయి. ఊళ్ళో తమ కళ్ళముందే జరిగిపోతున్న అన్యాయాల గురించీ, అందరికీ తెలిసేలాగే ఆ అన్యాయాలు చేస్తూ కూడా

పెద్ద మనుషులుగా చెలామణీ అయిపోతున్న కొందరి గురించీ ప్రస్తావించి వాళ్ళెంతో బాధపడి పోతున్నారు.

వారికి కాస్త దూరంగా కూర్చున్న ఓ యువకుడు వారి సంభాషణను కుతూహలంగా వింటూ ఉన్నట్లుంది ఎందుకో లేచి వారిని సమీపించాడు.

ఇద్దరూ అతణ్ణిచూసి ఉలిక్కిపడ్డారు.

"ఊళ్ళో జరిగే అన్యాయాలగురించీ, వాటిని చేసేవారి గురించీ మీకు చాలా తెలుసు. అవి మీరు నాకు వివరంగా చెప్పాలి. అవసరమైనప్పుడు నాకు సాక్ష్యమివ్వాలి. నేను మీ బాధను తొలగిస్తాను!" అన్నాడతడు.

"ఎవరు మీరు?" అన్నారు వాళ్ళిద్దరూ.

"నా పేరు ప్రభాకరం. నేనొక ఇన్వెస్టిగేటివ్ జర్నలిస్టును. దేశంకోసం, ప్రజలకోసం ఏదైనా చేయాలని నా కోరిక. నాకు ధైర్యం, తెగింపు ఉన్నాయి. చేతిలో పేపర్లున్నాయి."

"అయితే మేం మాట్లాడుకున్నది మీరు విన్నారా?"

"ఊఁ"

"కానీ మేమేం మాట్లాడకోలేదే!"

ప్రభాకరం ఆశ్చర్యంగా—"మీరిప్పుడు మాట్లాడుకున్న విశేషాలు మరోసారి చెబుతాను" అన్నాడు.

"వెధవదేశం—కాస్త గట్టిగా మాట్లాడుకుందామన్నా భయంగాఉంది" అంటూ ఆ యిద్దరూ అక్కణ్ణించి లేచి వెళ్ళిపోయారు.

ప్రభాకరం వాళ్ళవంక ఆశ్చర్యంతో కూడిన నిరుత్సాహంతో చూస్తూండిపోయాడు. ఆ సమయంలో మరో వ్యక్తి అతణ్ణి పలకరించి — "వాళ్ళు సామాన్యులు.

అన్యాయాలగురించి మాట్లాడడానికే వాళ్ళ ధైర్యం. ఆ దేవుడే దిగివచ్చినా అన్యాయాన్నెదిరించాలంటే వాళ్ళకి భయం. మన దేశంలో కొందరు వాళ్ళను వశపర్చుకున్నారు. అందుకే ఎన్నికల్లో ఎప్పుడూ కొందరినే విజయలక్ష్మి వరిస్తోంది" అన్నాడు.

ప్రభాకరం అతడివంక ఆశ్చర్యంగాచూసి "మీరెవరు?" అన్నాడు.

"సామాన్యులలో అసామాన్యుడికోసం వెతుకుతున్న వాణ్ణి!" అన్నాడతడు.

ప్రభాకరం అతణ్ణి పరీక్షగా చూశాడు.

పూర్తి ఖద్దరుబట్టల్లో ఉన్న నడివయస్కుడతడు. బట్టతల కారణంగా అతడి ముఖంలో తేజస్సు.

"దొరికాడా?" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"లేదు అనే ముందు నువ్వు సామాన్యుడివో అసామాన్యుడివో తెలుసుకోవాలి" అన్నాడా బట్టతలమనిషి.

"నేనా?"

"అవును. ఇందాకా వాళ్ళు దేశంలో జరిగే అన్యాయాల గురించి చర్చించి బాధపడ్డారు. ఆ అన్యాయాలను పత్రికాముఖంగా ఎదిరిస్తానని నువ్వంటే భయపడి పారిపోయారు. నువ్వు ధైర్యం, తెగింపు ఉన్న ఇన్వెస్టిగేటివ్ జర్నలిస్టునంటున్నావు. నేను నీ ధైర్యానికి పరీక్ష పెట్టేపని చెబుతాను. ఒప్పుకుంటే అసామాన్యుడివి. లేకుంటే సామాన్యుడివి!" అన్నాడాయన.

"మీ మాటలు నా కర్థం కావడంలేదు"

"నీ ప్రయత్నం బలవంతమైన ఒక రాజకీయ పక్షాన్ని కూలద్రోసి ప్రజలకు మరో కొత్త రాజకీయపక్షం ఏర్పరిచే ప్రభుత్వాన్ని పరిచయం చేయగలదు"

"నాకేమీ అర్థంకావడంలేదు"

"ఇన్వెస్టిగేటివ్ జర్నలిస్టుగా నీ పేరు దేశంలో మ్రోగి పోతుంది. ప్రజలు కలకాలం నిన్ను తలచుకుంటారు. ఒక రాజకీయపక్షం కొన్ని దశాబ్దాలపాటు నీకు ఋణపడి ఉంటుంది. మరో రాజకీయ పక్షానికి శతాబ్దాలకి సరిపడ హెచ్చరికనిచ్చిన వాడివౌతావు."

"ఇంతకీ నేనేం చేయాలి?"

"నే నో రహస్యం తెలుసుకున్నాను. ఆ ఆధారంతో నువ్వు పెద్ద కథను బైటపెట్టాలి. అందుకు చాలా పరి శోధన కావాలి."

"చెప్పండి!"

"ఇక్కడకాదు చెప్పడం. వినే ఉద్దేశ్యముంటే నాతో రా! ఒకసారి విన్నాక రంగంలో దూకాల్సిందే!"

"విన్నాక నాకు నచ్చకపోతే?"

"ఇందులో హత్యలు లేవు. దోపిడీలులేవు. కేవలం ఓ కథను బయటకులాగి సాక్ష్యాధారాలతో సహా ప్రచురించాలి. నీకయ్యే ఖర్చుని నేను భరిస్తాను—" అన్నాడు బట్టతల మనిషి.

"విషయం చెప్పండి. నా ఖర్చులు నేనే భరిస్తాను" అన్నాడు ప్రభాకరం కుతూహలంగా.

"భరించడం నీవల్లకాదు. ప్రస్తుతం నీ ఆర్నెల్ల ఆదా యానికి సరిపడ్డ విలువైన సూట్లు నువ్వు ధరించాలి. ఇంత వరకూ నీవు జీవితంలో అనగా పుట్టినప్పట్నించీ ఇంత వరకూ చేసినఖర్చును మించి విలువైన కారులో తిరగాలి. చెప్పవలసిన వాళ్ళకు జర్నలిస్టునని చెప్పవచ్చు. కానీ చూసేవాళ్ళకు మాత్రం నువ్వు చాలా ఖరీదైన మనిషిలా కనిపించాలి" అన్నాడు బట్టతల మనిషి.

"ఎందు కిదంతా?"

"అంతా నీకే తెలుస్తుంది—నాతో రా?"

*　　　　*　　　　*

అందమైన పెద్ద పార్కును దాటుకుని ఓ సన్నటి ఇరుకైన సందు ముందాగింది మెర్సిడెస్. అందులోంచి ఫుల్ సూట్లో ఉన్న ఆజానుబాహుడు దిగాడు. కోటు విప్పి కార్లోని డ్రైవరు కందించి "నేను వచ్చేలోగా బజారుపనులు పూర్తిచేసుకుని రా" అన్నాడు.

కారు వెళ్ళిపోయింది.

కోటు బరువును గాలిలో వూడ్చాలనుకున్నాడో ఏమో ఆజానుబాహుడు బరువుగా శ్వాస పీల్చాడు. తర్వాత చుట్టూ చూశాడు.

రోడ్డుమీద పలచగా తిరుగుతున్న జనంలో ఎవ్వరూ అతణ్ణి పట్టించుకోవడం లేదు.

అతడు నెమ్మదిగా ఇరుకు సందులో అడుగుపెట్టాడు. ఆ సందు ఇరుకుగా ఉన్నప్పటికీ అందులోనే అటూ ఇటూ మురుగుకాల్వ లున్నాయి. వేషం డాబుగానే ఉన్నప్పటికీ అతడు మురుగుకాల్వల వాసన కలవాటు పడ్డవాడిలాగే ఉన్నాడు. ముక్కు మూసుకోకుండానే ముందుకు నడిచి ఓ యింటి ముందాగాడు.

జీర్ణావస్థలో ఉన్న పెంకు టిల్లది.

అతణ్ణి చూసి ఇంటిముందు కలబడపోతున్న ఓ కుక్కపిల్లా, పంది తల్లీ విడిపోయి చెరోవైపూ వెళ్ళిపోవడంతో ఇంటి గుమ్మం చేరడాని కతడికి దారి ఏర్పడింది.

మురుగు కాల్వను దాటడానికి ఓ రాతిపలక ఉంది. అతడా రాతి పలకమీద అడుగు పెట్టగానే నేలలోంచి వేడి గాలులు సోకాయి.

అతడు ముందుకు వెళ్ళి బీటలువారిన గచ్చుమెట్లెక్కి ఇంటి గుమ్మం చేరుకుని తలుపు తట్టాడు.

"ఎవరూ?" అన్నదో గొంతు లోపల్నుంచీ. ఆ వాతావరణంలో అంత తీయటి గొంతువిని అత డాశ్చర్యపోయాడు. మండు టెండలో కొబ్బరినీళ్ళు తాగి నట్లనిపించిం దతడికి.

ఎవరో తలుపును సమీపించారు అడుగుల చప్పుడతడికి వినిపిస్తోంది. తలుపు గడియ తీసిన చప్పుడుకూడా అయింది. తర్వాత ఆ తలుపు కొద్దిగా నేలమీంచి పైకిలేచి వెనక్కు తొలగింది. అది తలుపు తీసే పద్ధతి అని అతడు గ్రహించాడు.

అప్పుడు ఒకామె తలుపు వెనుకనుంచీ ముందుకు వచ్చింది.

"నమస్కారం!" అన్నాడతడు.

ఆమె ప్రతి నమస్కారం చేయకుండా బెదురుగా అతడి వంక చూసింది.

అతడామె వంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

ఆ యింట్లో అంత సౌందర్యం—ఊహకందదు.

ఆమె ప్రబంధ సుందరిలా ఉంది.

"నా పేరు ప్రభాకరం—" అన్నా డతడు.

ఆమె బదులివ్వకుండా అతడి వంకనే చూస్తోంది.

"మీ పేరు లక్ష్మి కదూ!" అన్నా డతడు.

ఆమె నెమ్మదిగా తల ఊపింది.

"మీకోసం నేను రెండు మాసాలుగా అన్వేషిస్తున్నాను" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"ఎవరు మీరు?" అందామె.

"నేనొక జర్నలిస్టును....."

"నాతో మీకేం పని?"

"అన్నీ చెబుతాను. ముందు తలుపువేయడం మంచిది" అన్నాడు ప్రభాకరం.

ఆమె బెదురుగా అతడి వంక చూసి—"నాతో రహస్యంగా మాట్లాడాల్సిన విశేషమేముంది?" అంది బెదురుగా.

"నేను మీ శ్రేయోభిలాషిని...."

"కానీ మీ రెవరో నాకు తెలియదు...."

"తెలిసినవాళ్ళు మీ కన్యాయం చేశారు. తెలియని నేనా అన్యాయాన్ని సరిచేయాలని వచ్చాను. ప్లీజ్—నా మాట వినండి...."

"నా కన్యాయమా? ఎవరు చెప్పారు మీకు?"

"ఎవరు చెబితే మీకెందుకు? మీ అన్యాయం ఎవరివల్ల జరిగిందో చెబుతాను...." అన్నా డతడు.

"చెప్పండి...."

"వీరేశ్వరరావు...."

"ఎలా తెలుసు మీకు?" అందామె ఉలిక్కిపడి.

"నేను జర్నలిస్టును. ఇలాంటివి తెలుసుకునేందుకు నాకు నా పద్ధతులుంటాయి" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"నాతో మీకేం పని?"

"అన్నీ చెబుతాను. తలుపు వేయండి—"

ఆమె వెనక్కు తగ్గి—"మీరే వేయండి" అంది.

"తలుపు మీరే వేయాలి ..."

"ఎందుకని?"

"నేను తలుపువేస్తే అది నా అభీష్టం. మీరు తలుపు వేస్తే అది మీ యిష్టం" అన్నాడు ప్రభాకరం.

ఆమె మాట్లాడకుండా తలుపు దగ్గరకు వెళ్ళి దాన్ని

కొద్దిగా పైకెత్తి గుమ్మందాకా జరిపి గడియవేసింది.

"మనమెక్కడైనా కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం—"

"మా యింట్లో కుర్చీలు లేవు. చాపమీద కూర్చుంటారా?" అనుమానంగా అడిగిం దామె.

"నేను పేదరికంలో పుట్టి పెరిగాను. ఇప్పటికీ మీ అంత కాకపోయినా నేను సామాన్యుణ్నే! నా వేషం చూసి మోసపోకండి" అన్నా డతడు.

అప్పుడామె జీర్ణావస్థలో ఉన్న ఓ చాప నక్కడ పరిచింది. ఆ చాపను నేలమీద సర్దడానికి కాసేపు పట్టిం దామెకు.

ప్రభాకరం చాపమీద కూర్చున్నాడు. ముళ్ళమీద కూర్చున్నట్లుంది. ఆమె అతడికి కాస్త దూరంగా నిలబడింది.

"మీరూ కూర్చోండి...." అన్నాడతడు.

"నేను నిలబడే ఉంటాను" అందామె.

"నేను చాలాసేపు మాట్లాడతాను-కూర్చోండి."

ఆమె అతడికి దూరంగా నేలమీద కూర్చుని - "అతిధులకు మాత్రమే చాప! నన్ను కూడా చాపమీద కూర్చోమనకండి" అందామె.

"సరే - వీరేశ్వరరావు మిమ్మల్నెలా పరిచయం చేసుకున్నాడో చెప్పండి!" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"నేనొక మధ్యతరగతి ఆడపిల్లను. కట్నం బాధ భరించలేక మా నాన్న నాకు సంబంధాలు చూడడం మానుకున్నాడు. నాకు సుమారు పాతికేళ్ళుంటా యప్పుడు. అంటే పదిహేనేళ్ళ క్రితం--నన్ను కొందరు దుండగు లెత్తుకునిపోయారు. ఆ దుండగులు వీరేశ్వరరావు మనుషులు...." అందామె.

"అంటే మీ కిప్పుడు నలభై ఏళ్ళా? నమ్మడం కష్టం. ఇప్పుడూ మీ వయసు పాతికే ననిపిస్తుంది...."

"అవును. పాతికేళ్ళ వయసులో నాకు జీవితం స్తంభించి పోయింది" అందామె నిట్టూర్చి.

"తర్వాత ఏమయిందో చెప్పండి!" అన్నాడతడు.

ఆమె చెప్పసాగింది.

వీరేశ్వరరావుకు బలవంతంగా ఆడపిల్లల్నెత్తుకుపోయి అనుభవించే అలవాటుంది. వాళ్ళను కొంతకాలం తన వద్ద రహస్యంగా ఉంచుకుని మోజు తీరేక చంపించి వేయడమో, వేశ్యా వాటిక కమ్మివేయడమో చేసేవాడు.

లక్ష్మి వీరేశ్వరరావుకు బాగా నచ్చింది. అతడామెను కొంతకాలంపాటు రహస్యప్రదేశంలో ఉంచాడు. ఈలోగా అతడి దశ తిరిగింది.

రాష్ట్రంలో అధికార పక్షంలో అవినీతి ముదిరిపోయిం దని గ్రహించి ప్రతిపక్షాలన్నీ ఒక్కటయి అలజడి ప్రారంభించాయి. ఆ విధంగా అలజడి ప్రారంభించిన వారిలో సుబ్బారావనే గాంధేయవాది ఒకడున్నాడు. వీరే శ్వరరావు సుబ్బారావుకు ముఖ్యానుచరుడుగా ఉంటు న్నాడు. అందుకు కారణం బ్రహ్మచర్యవ్రతం.

దేశంలో జనాభా విపరీతంగా పెరిగిపోతోంది. జనాభా పెరుగుదల నరికట్టడానికి ప్రభుత్వం ఎన్నో పథకాలు అమలు చేస్తోంది. అన్నింటికీ మించిన బ్రహ్మచర్య వ్రతాన్ని సుబ్బారావు ప్రతిపాదించాడు. ఆయన చెప్పిన ప్రకారం రాజకీయాల్లో ప్రవేశించేవారు వివాహం చేసుకోకూడదు. విధిగా బ్రహ్మచర్యవ్రతాన్ని పాటించాలి. అందువల్ల ఎన్నో ప్రయోజనాలున్నాయి.

సృష్టిలో స్త్రీ పురుషులకు పరస్పరావసరం, పరస్పరా

కర్షణ ఉన్నాయి. వాటినుంచి బయటపడడం సామాన్యు డికి సాధ్యం కాదు. దేశసేవకయి సంసార సుఖాన్ని వదులుకోగల త్యాగమూర్తులే ముందుకు వస్తారు. అటు వంటివారి దేశసేవలో చిత్తశుద్ధి ఉంటుంది.

వైవాహిక జీవితానికి దూరంగా ఉన్నవారికి విశాల దృష్టి ఉంటుంది. తనకంటూ సంసారం లేనివాడు దగ్గర బంధువులను కూడా దూరంగా ఉంచగలడు. అటువంటి వాడి పాలనలో అవినీతికి స్థానముండదు.

మనదేశ ప్రజలలో బానిస మనస్తత్వం ప్రబలిపోయిం దనడానికి సూచన అధికార వారసత్వం ప్రజలు నాయ కుల నెన్నుకునే ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థలో నాయకులు సమర్థత. అనుభవం కారణాలుగా కాక, వారసత్వం.... కేవలం వారసత్వం కారణంగా నాయకులుగా ఎన్నుకో బడుతున్నారు. నాయకులు బ్రహ్మచర్యవ్రతం పాటించడం వల్ల ఈ దురాచారం తొలగిపోతుంది.

నాయకుల బ్రహ్మచర్య వ్రతం కుటుంబ నియంత్రణ పథకానికి ఉదతాభక్తి అవుతుంది. యథారాజా తథాప్రజా అన్న సామెత ననుసరించి నాయకులు ప్రజలకాదర్శంగా ఉండగల్గుతారు. బిడ్డలు లేని కారణంగా నాయకులు ప్రజ లనే బిడ్డలుగా భావించగలుగుతారు.

ఈవిధంగా సుబ్బారావు విప్లవశంఖాన్నూది బ్రహ్మ చర్య భారతం అనే రాజకీయ పక్షాన్ని ప్రారంభించాడు. బ్రహ్మచర్య నియమం కారణంగా ఆ పార్టీలో ఎక్కువ మంది చేరలేదు. సుబ్బారావుతో సమంగా బ్రహ్మచర్య వ్రతాన్ని సమర్థించడంవల్ల వీరేశ్వరరావాయనకు ముఖ్యాను చరుడయ్యాడు. ఎక్కువమందిని పార్టీలోకి ఆకర్షించడం కోసం అతడు నియమావళిలో కొన్ని మార్పులు చేశాడు.

ఆ ప్రకారం పార్టీలో చేరే ప్రతివారూ బ్రహ్మచర్య నియమాన్ని పాటించనవసరం లేదు. పార్టీ ఆదర్శాలతో ఏకీభవించిన ప్రతివారూ సభ్యులు కావచ్చు. ఎమ్మెల్యేలుగా నిలబడటానికి మాత్రం బ్రహ్మచారులకే ప్రాముఖ్యత ఇవ్వబడుతుంది. పార్టీలో చేరేక సభ్యులు సంతానోత్పత్తి చేయకూడదు. అటువంటివారిని పార్టీ నుంచి తొలగించడం జరుగుతుంది. ఇద్దరికి మించి పిల్లలున్న పార్టీ సభ్యుడికి ఎమ్మెల్యేగా నిలబడే అర్హత లేదు.

సుబ్బారావుకు మంచి మనిషిగా. ఆదర్శవాదిగా రాష్ట్రంలోనే కాక, దేశవ్యాప్తంగా పేరుంది. వీరేశ్వరరావు నియమావళిని సడలించేక ఆ పార్టీలో చేరేవారి సంఖ్య పెరిగింది.

అలాంటి సమయంలో వీరేశ్వరరావు లక్ష్మిని రహస్యంగా తెచ్చాడు. ఆ రహస్యం అనుకోకుండా సుబ్బారావు కళ్ళబడింది. లక్ష్మి సుబ్బారావుకు తన దీనగాథ చెప్పుకుంది. సుబ్బారావు వెంటనే వీరేశ్వరరావుని లక్ష్మి ఎదుటనే పిలిచి సంజాయిషీ అడిగాడు.

అప్పుడు లక్ష్మి ఊహించని విశేషం జరిగిపోయింది. వీరేశ్వరరావు సుబ్బారావుని హత్య చేశాడు.

ఆ సంఘటన జరిగినప్పుడా గదిలో హతుడు, హంతకుడు, సాక్షి మాత్రం ఉన్నారు.

మర్నాడు పేపర్లో సుబ్బారావు ముఖ్యమంత్రి అవినీతి గురించిన ఒక ముఖ్య విశేషాన్ని తెలుసుకున్నాడనీ అది బయటపడితే తన రాజీనామా తప్పదన్న భయంతో ముఖ్యమంత్రి సుబ్బారావును చంపించాడనీ వార్త వచ్చింది. ముఖ్యమంత్రి ఆ వార్తను ఖండించాడు.

కానీ వీరేశ్వరరావూరుకోలేదు.

"సుబ్బారావు వంటి గాంధేయవాదిని పొట్టబెట్టుకున్న ముఖ్యమంత్రి ఆగడాన్ని సహించకండి. ప్రజలారా! విప్లవశంఖం ఊదుతున్నాను. నా వెంట రండి. ముఖ్య మంత్రి అవినీతిని బయటపెట్టడానికి నాకు సహకరిం చండి" అంటూ ఆవేశంగా దేశమంతటా తిరిగి ఉపన్యాసా లిచ్చాడు.

వీరేశ్వరరావు ప్రజలను రెచ్చగొడుతున్నాడని ప్రభుత్వం అరెస్టు చేసింది. అందువల్ల వీరేశ్వరరావు పలుకుబడి మరింతగా పెరిగింది.

ప్రభుత్వం పడిపోయింది. మధ్యాంతర ఎన్నికలు వచ్చాయి. వీరేశ్వరరావు ముఖ్యమంత్రి అయ్యాడు.

"నేను సుబ్బారావుగారి అడుగు జాడలలోనే నడు స్తాను. మనస్ఫూర్తిగా బ్రహ్మచర్యవ్రతాన్ని పాటిస్తాను. ఇదే నా భీష్మ ప్రతిజ్ఞ...." అన్నాడు వీరేశ్వరరావు ప్రమాణస్వీకారం చేసిన మొదటి రోజున.

అప్పుడతడి వయసు నలభై.

కొంతకాలంపాటు ఎవరూ పిల్లనివ్వక అతడికి పెళ్ళి కాలేదు. కొంతకాలంపాటు రాజకీయాల్లో నిలదొక్కు కుందుకు పెళ్ళి చేసుకోలేదతడు. ఆ తర్వాత సుబ్బారావు పార్టీలో చేరడంవల్ల పెళ్ళి చేసుకోలేదు.

వీరేశ్వరరావు పార్టీకి "బీబీ"గా దేశమంతటా పేరొ చ్చింది.

"బ్రహ్మచర్యవ్రతాన్ని పాటించండి. బీబీలో చేరండి" అన్న నినాదం దేశమంతటా మార్మోగుతూండేది.

వీరేశ్వరరావుకి లక్ష్మి అంటే అనుబంధ మేర్పడింది. ఆమె!కారణంగానే తాను ముఖ్యమంత్రి నయ్యానని అతడి నమ్మకం.

"బ్రహ్మచర్య వ్రతం కారణంగా నిన్ను పెళ్ళి చేసుకో లేదు. కానీ నీకు వైభవోపేతమైన జీవితాన్నిస్తాను. అయితే నీవు నీ నిజాయితీని, సచ్ఛీలతను, పాతివ్రత్య ధర్మాన్ని నిరూపించుకోవాలి. అందుకు కొంతకాలం పేద రికంలో, మురికివాడలో, ఒంటరిగా జీవించు. నాక్కావలసి నప్పుడల్లా నిన్ను నేను రహస్యంగా రప్పించుకుంటూం టాను" అన్నాడు వీరేశ్వర రావామెతో.

అంగీకరించడం మినహాగా ఆమెకు వేరే దారి లేదు. ఆమె ఏం చెప్పినా ప్రజలది ప్రతిపక్షాల కుట్ర అనుకుం టారు. వీరేశ్వరావామెను ప్రాణాలతో పోనివ్వడు.

సుబ్బారావువంటి మహానుభావుణ్ణి—అతడు ఘోరంగా హత్యచేయడం కళ్ళముందే చూసింది లక్ష్మి. అందుకని ఆమె కతడంటే భయం.

పదేళ్ళ క్రితం ఆమెకో బాబు పుట్టాడు. చుట్టుపక్కల వారి కామె అంటే గౌరవభావం లేదు. ఆమెకు తిరుగు బోతుగా పేరుంది.

వీరేశ్వరరావామెతో "మన బాబుకి పదిహేనేళ్ళు రాగానే - నీ జాతకం మారిపోతుంది" అన్నాడు.

లక్ష్మి ఆ శుభఘడియలకై ఎదురుచూస్తోంది.

కథ పూర్తిచేశాక — "చాలమంది నన్నసహ్యించుకో వచ్చు. ఆత్మహత్య చేసుకుని జీవితం చాలించలేదని నిందించవచ్చు. కానీ నేను సామాన్యురాలిని. నాకు జీవిత మంటే మోజుంది. అక్రమ సంతానమే అయినప్పటికీ నా బాబు గొప్పవాడు కావాలని నా కోరిక. వీరేశ్వరరావు తన మాట నిలబెట్టుకుంటాడని ఇక్కడ క్షణమొక యుగంలా గడుపుతున్నాను...." అంది లక్ష్మి.

"మరి మీకిక్కడ రోజు లెలా గడుస్తున్నాయి?" అన్నాడు ప్రభాకరం.

"నెలనెలా నాకు డబ్బందే ఏర్పాటు చేశాడు వీరేశ్వర రావు. అది మా అవసరాలకు సరిపోతుంది" అంది లక్ష్మి.

"అప్పడాలు, వడియాలు పెట్టి అమ్ముకోవచ్చు. ఊర గాయలు చేసి అమ్ముకోవచ్చు. నాలుగిళ్ళలో వంట చేసుకో వచ్చు. ఏ కుట్టుమిషనో కొనుక్కుని గౌరవంగా బ్రత కొచ్చు. మీరు వీరేశ్వరరావు డబ్బుకోసం ఎందు కాశ పడ్డారు? ఈ మురికివాడలోనే ఎందుకు స్థిరపడ్డారు?" అనడి గాడు ప్రభాకరం.

"అంతా అతడి శాసనం. నేను గౌరవంగా బ్రతకడం అతడి కిష్టంలేదు. నా ఆదాయానికి ఆధారం తెలియ కూడదు. నేను నలుగురిలో తలెత్తుకుని తిరిగే పరిస్థితులు లేకుండా చేశాడతడు. నామీద నిఘా ఉంది. ఎవరైనా నా జోలికి వస్తే వారి పని అయిపోయినట్లే! ఆ విధంగా నాకు రక్షణ ఉంది. ఈ మహా ప్రపంచంలో పదిమంది మధ్య మసలుతూ కూడా నేను బందీని. నేను పతితను. అలా గని పతితగా బ్రతికే స్వతంత్రం నాకు లేదు. పతితనై పతిత అన్న పేరులో పవిత్రంగా పేదరికంలో జీవించ డంలో ఉన్న నరకం అనుభవించిన వారికిగానీ తెలియదు. అందులోనూ నా బిడ్డ ఇప్పుడు పెద్దవాడవుతున్నాడు. వాడికి ప్రపంచం తెలిసే వయసులో వాడి ముందు తల్లిగా నేనెలా నిలబడగలనో తెలియడంలేదు. ప్రస్తుతం వాడు బోర్డింగు స్కూల్లో చదువుతున్నాడు. వారం రోజుల్లో సెలవులు. ఇక్కడికి వస్తాడు. ఇకమీదట వాడి చదువెలా కొనసాగుతుందో నాకు తెలియదు. వీరేశ్వరరావు గుండె

జబ్బుతో హఠాత్తుగా మరణిస్తాడని నేనూహించలేదు....”
అంది లక్ష్మి దిగులుగా.

“మీరు దిగులు పడవద్దు. మీ కథ పత్రికల్లో వస్తుంది. వీరేశ్వరరావు నిజస్వరూపం ప్రజలు తెలుసుకుంటారు. మీరు నాకు సహకరిస్తే నేను మీ మకాం భవంతుల్లోకి మార్చగలను. మీ అబ్బాయి భవిష్యత్తుకు బంగారుబాట వేయగలను” అన్నాడు ప్రభాకరం.

“అందువల్ల మీకు ప్రయోజనం?”

“నేనొక జర్నలిస్టును. నేను సామాన్యుణ్ణి. కానీ మీ కథ నాదాకా చేరడంవల్ల నా దశ తిరిగింది. వీరేశ్వరరావు హఠాన్మరణం కారణంగా రాష్ట్ర ప్రతిపక్షానికి ఊపు వచ్చింది. అతడి తర్వాత “బ్రహ్మచర్య భారతం”లో సరైన నాయకుడులేడు. బీబీ పార్టీని దెబ్బతీయడానికిదే అదను. మీ చరిత్ర బైటపడితే వీరేశ్వరరావు వ్యక్తిత్వం దెబ్బతింటుంది. దాంతో బీబీ పార్టీ మూలపడుతుంది. మీ గురించిన ఆచూకీ సంపాదించినందుకే ఓ రాజకీయ పక్షం నా స్థితిగతులు మార్చేసింది. మీ కథ బైటపెట్టగానే ప్రజల ముందుంచగానే జర్నలిస్టుగా నా పేరు దశదిశలా మ్రోగిపోతుంది—” అన్నాడు ప్రభాకరం.

“రాష్ట్రానికి వీరేశ్వరరావు స్వార్థపరుల నంటగడితే. వారు రాష్ట్రాన్ని పీడిస్తూంటే ప్రజ లూరుకోరుగదా! ఇన్నాళ్ళూ వాళ్ళ ప్రభుత్వాన్నెలా సహించగలిగారు?”

“మన దేశానిది బానిస తత్వం. మన ప్రజలది బానిస మనస్తత్వం. వారికి వ్యక్తిపూజ బాగా అలవాటయింది. తాము నమ్మి ఆరాధించే వ్యక్తిలో వారు లోపాలు చూడలేరు. చూపితే సహించలేరు. వారు సహించగలిగిందల్లా ఆ వ్యక్తి దౌష్ట్యాన్ని. ఆ వ్యక్తి మరణించేవరకూ మనం

చేయగలిగిందేమీలేదు. వీరేశ్వరరావు మనరాష్ట్ర ప్రజలకు ఆరాధ్యదైవం. అతడికి భార్యకాని భార్యగా మీరెలా అవస్థ పడుతున్నారో, ప్రజలుకాని ప్రజలుగా సామాన్యులూ అలాగే అవస్థపడుతున్నారు. మీకు నెలసరి ఆదాయం ఏర్పాటు చేసినట్లే సామాన్యులకతడూ కొన్ని సదుపాయా లేర్పాటు చేశాడు. అతడి అసలురంగు బయటపడకుండా ఉండడం కోసం మిమ్మల్ని గౌరవహీనమైన అజ్ఞాతంలో ఉంచినట్లే తన పాలన కలకాలం కొనసాగడానికి సామాన్యులను ప్రగతికి దూరంగా ఉంచుతూ వచ్చాడు. బ్రతికున్నంతకాలం మీరు భయపడినట్లే వారూ అతడి వ్యక్తిత్వానికి భయపడ్డారు. ఇప్పుడు మీతోపాటే వారికీ విముక్తి అవకాశం వచ్చింది. నేను బయటపెట్టే మీ కథ రాష్ట్రానికి కొత్త ప్రభుత్వాన్ని, మీతోపాటు రాష్ట్ర ప్రజలకు కొత్త జీవితాన్ని, రాష్ట్ర ప్రగతికి కొత్త ఊపిరిని ఇవ్వగలదు. నా కథకు మీరు వత్తాసు పలకాలి. వీరేశ్వర రావులోని రావణుడిని బైటపెట్టడానికి మీ సాక్ష్యం మాకు కావాలి...."

లక్ష్మి సాలోచనగా—"ప్రజల హృదయాల్లో అంతగా సుస్థిర స్థానమేర్పరచుకున్న ఆ మనిషి నా మెడలో తాళి గట్టకపోయినా నా భర్త. అతడి వ్యక్తిత్వానికి మచ్చ తేవడం నావల్ల నవుతుందా?" అంది.

"అవుతుంది. మీలో అతడిపట్ల ప్రేమస్థానంలో ద్వేష ముంటే బీబీపార్టీని మీఒక్కరికథ నేలమట్టం చేయగలదు. మీ గురించి చూచాయగా తెలిసేక—మీ రెక్కడున్నదీ తెలుసుకునేందు కింతకాలం అన్వేషించాను. ఇప్పుడు నా అన్వేషణ ఫలించింది. దానిని వృధా కానివ్వకండి...."

లక్ష్మి ఇంకా ఆలోచిస్తూనే—"మిమ్మల్ని పంపిన రాజకీయ పక్షం వీరేశ్వరరావు ప్రభుత్వాన్నేర్పరచక ముందు రాష్ట్ర ప్రభుత్వాన్నేలింది. సుబ్బారావు వంటి ప్రముఖ గాంధేయవాది ఆ పార్టీ అవినీతిని భరించలేక—బ్రహ్మచర్య భారతాన్ని—నెలకొల్పాడు. ఇప్పుడు ఆపార్టీ తిరిగి బలపడితే అందువల్ల సామాన్యుల గతి మెరుగవుతుందని నాకు నమ్మకంలేదు—" అంది.

"రాజకీయాల్లో అవినీతి తప్పదు. అది హద్దులు దాటకూడదు. వీరేశ్వరరావు అవినీతికి హద్దులు లేకుండా చేశాడు. నన్ను పంపిన పార్టీ పూర్వానుభవంతో తన తప్పులు తాను తెలుసుకుంది. తమ తప్పులు వీరేశ్వరరావు వంటి దుష్టుడికి పట్టం కట్టాయని గ్రహించి వారింకెప్పుడూ తప్పులు చేయమని ప్రతిన పూనారు. వారికో అవకాశం వస్తే తమ చిత్తశుద్ధిని నిరూపించుకుంటారు. నా మాట విని మీరు వీరేశ్వరరావుపట్ల ఏ మాత్రమూ ప్రేమభావాన్ని రానివ్వకండి. అతడిని భర్తగా భావించకండి...."

"ఆ దుష్టుడిని భర్తగా భావించే ప్రసక్తిలేదు. ఉంటే వాడు పోగానే నా నుదుట కుంకుమను తొలగించేదాన్ని"-అంది లక్ష్మి ఆవేశంగా.

అప్పుడు ప్రభాకరం గమనించాడు.

ఆమె నుదుట ఎర్రటి కుంకుమబొట్టు....

అయితే ఆవేశంవల్లనేమో ఆమె రెండుకళ్ళూ కూడా కుంకుమను నింపుకున్నట్లే ఉన్నాయి.

"నా అన్వేషణ ఫలించింది...." అనుకున్నాడు ప్రభాకరం.

*　*　*

ప్రభాకరం కథ రాష్ట్రంలో పెద్ద సంచలనాన్ని కలిగించింది. ప్రభాకరం ఇన్వెస్టిగేటివ్ జర్నలిస్టుగా తారాపథంలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

కానీ—

ఈ కథ ప్రభాకరం, అతడి నాశ్రయించిన రాజకీయ పక్షం—అనుకున్న ఫలితం సాధించలేదు.

బీబీ పార్టీ ఆశయాలు అందరికీ తెలుసు.

వీరేశ్వరరావు వ్యక్తిత్వం బట్టబయలయింది.

సమాజానికి లక్ష్మి ఉంపుడుగత్తెగా పరిచయమయింది.

ప్రభాకరం ఇవన్నీ చక్కగా విశ్లేషించాడు. అందుకు ప్రతిపక్షాలతోపాటు బీబీ పార్టీవారు కూడా అతణ్ణభినందించారు. ముక్కలు చెక్కలు కానున్న తమ పార్టీకి బలమైన నాయకత్వం కోసం అన్వేషిస్తున్న వారికి ప్రభాకరం అన్వేషణతో రెండు తరాలకు వారసులు లభించారు.

దున్నపోతు ఈనిందంటే దూడను గుంజకు కట్టేయమనే సంప్రదాయాన్ని మన ప్రజలు వదిలిపెట్టలేరనడానికి సూచనగా—

బ్రహ్మచారికి వారసురాలై లక్ష్మి బీబీ పార్టీ అధినేత అయింది. ప్రజలామెకు నాయకురాలిగా పట్టంకట్టారు.

భారతంలో ఎంత బ్రహ్మచర్యముందో—బ్రహ్మచర్య భారతంలోనూ అంతే బ్రహ్మచర్యముందని ఋజువైనా "బ్రహ్మచర్య భారతం" అదే పేరుతో రాజకీయపక్షంగా కొనసాగుతూ అధికారపక్షంగా మనగలుగుతున్నదంటే మన దేశమైన ఈ భారతం ఆ సృష్టికర్త బ్రహ్మదేవుడి విచిత్ర చర్యగా భావించాలి. అందుకే ఇది "బ్రహ్మచర్య భారతం" కథ!

ఆపదలో అనుభవాలు

సరసి

ఆటోని త్వరగా పోనిమన్నాను. అప్పటికే ట్రాఫిక్ జామ్‌వల్ల ఆలస్యమైపోయింది.

బస్సు అందుతుందో అందదో!

దిగుతూనే పదిహేను రూపాయలు ఆటోవాడి చేతిలో పెట్టి చిల్లరకోసం ఎదురుచూడకుండా బస్‌స్టాండులోకి పరుగెట్టాను.

అదృష్టం బాగుంది. బస్సు ఇంకా బయల్దేరలేదు. కదలడానికి సిద్ధంగా మాత్రం వుంది.

నెంబరు చూసుకుని సీటులో కూర్చున్నాను. సరిగ్గా డ్రైవరు వెనకనే నా సీటు. నా పక్కసీట్లోకి ఎవరూ రాలేదు.

వెనక్కి చూశా. నలభై కి పైగా వయస్సుంటుం దావిడకు. పెట్టె పైన పెట్టి పడిపోకుండా సర్దుతోంది. ఆమెతో పాటు ఓ యువతి. ఆవిడ కూతురనుకుంటా. కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తోంది.

ఆమె వయసు పాతికకు ఒకటో రెండో ఏళ్ళు తక్కువ వుండొచ్చు. తెల్లగా పొడవుగా వుంది. చక్కని కళ్ళు ఆమెకు మరింత అందాన్ని తెచ్చిపెడుతున్నాయి.

కండక్టర్ రొచ్చి బస్సు టికెట్లు చెక్ చేసి దిగిపోయాక బస్సు బయల్దేరింది.

చల్లటిగాలి కిటికీలోంచి తగుల్తోంది.

నా పక్కసీటు ఎవరికీ కేటాయించలేదో లేక వాళ్ళు బస్సు అందుకోలేకపోయారో—అలా ఖాళీగానే వుండిపోయింది. బెర్తులాగా వాడుకోవచ్చు—అనుకున్నాను.

నా వెనకాల ఆడవాళ్ళిద్దరూ ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నారు. బస్సు రొదలో ఆ మాటలేం వినబడడంలేదు నాకు.

మళ్ళీ ఓ సారి ఆ అమ్మాయిని చూడాలనిపించి రెండు సీట్ల మధ్యనించీ చూశాను. ఆమె కోపంతో తల్లిమీద ధుమధుమలాడుతోంది. పెద్దావిడలో సహనం కనిపిస్తుంది.

ఓ అరగంటసేపు చిన్నగా కీచులాడుకున్నాక ఒక్కసారిగా వాళ్ళమాట లాగిపోయాయి.

ఆసక్తిగా వెనక్కి చూశాను.

పెద్దావిడ కిటికీలోంచి తల బయటపెట్టి వాంతి చేసుకుంటోంది. ఆవిడకు బస్సు అలవాటులేదులా వుంది.

కూతురు అటునుంచి జరిగి తల్లిని కిటికీ వైపుకి మార్చింది.

కడుపు ఖాళీ అయి ప్రశాంతంగా వున్నట్టు తేలిగ్గా నిట్టూర్చి తలవాల్చి కళ్ళు మూసుకుం దావిడ. ఆవిడకి దుప్పటి కప్పి యథాలాపంగా ముందుకు చూసింది కూతురు.

అప్పటికే నేను వెనక్కి తిరిగి వాళ్ళకేసి చూస్తూ వున్నాను నాకు తెలియకుండానే మోకాళ్ళమీద కూర్చుని.

నాకేసి ఆమె అలా కన్నార్పకుండా రెండు క్షణాలు చూసేసరికి నేను స్పృహలో కొచ్చి కొంచెం తడబడ్డాను.

"వాంతి చేసుకున్నారా మీ అమ్మగారు? పాపం బస్సు పడలేదనుకుంటాను. అవసరమైతే పిలవండి!" అనేశాను ధైర్యం చేసి.

ఆమె ఏమనుకుంటుందో ఏమో — అనుకుంటూ కూర్చున్నా.

తర్వాత చల్లగాలికి ఎప్పుడు నిద్ర పట్టిందో ఏమో మెల్లగా నిద్రలోకి జారుకున్నా.

ఎవరో మెల్లగా లేపితే లేచాను.

ఆమె!!

"ఆవిడకి ఒంట్లో సరిగాలేదు. సౌకర్యంగా వుంటుందని పడుకోబెట్టాను. కొంచెం నాకు మీ పక్కసీట్లో చోటిస్తారా?" అంది అభ్యర్థనగా.

"ష్యూర్! ష్యూర్!" అప్పుడొచ్చింది నిజంగా నాకు మెళకువ.

లేచి వెనక్కి చూశాను. రెండు సీట్లలో పడుకుంది

పెద్దావిడ.

నా పక్క సీట్లో ఆ యువతి కూర్చున్నాక మరి నాకు నిద్ర పట్టలేదు. ఏ చెయ్యో కాలో పొరబాటున తగిలితే అపార్థం చేసుకుంటుందేమో! అంచేత ఆమెకు కొంచెం ఎడంగానే కూర్చున్నాను.

బస్సు సిటీ పరిధి దాటగానే లోపలి లైట్లు తీసేశాడు. రోడ్డుమీది దీపాల వెలుతురేమైనా అప్పుడప్పుడు పడితే తప్ప మరి వెలుగులేదు బస్సులో.

ఆమె అసౌకర్యంగా కదులుతున్నట్టనిపించింది.

ఓ అర్థగంట సుమారు గడిచేక ఆమె మెల్లగా తన తల నా భుజం మీద వాల్చింది—నిద్రమత్తులో.

కొంచెం అదోలా అనిపించంది నాకు.

తర్వాత ఆమెకు నేను కదిలితే ఎక్కడ నిద్రాభంగం అవుతుందోనని కదలకుండా అలావుండిపోయా.

తలలో మల్లెపూలు గుప్పుమని సువాసనలు అందిస్తు న్నాయి. గాలికి ఆమె ముంగురులు అల్లల్లాడుతూ నా మెడకు తగిలి గిలిగింతలు పెడుతున్నాయి.

ఆమె కొంచెం కదిలి మరింత సౌకర్యంగా తన తల వాల్చి నిర్భయంగా నిద్రపోతోంది.

ఇద్దరమూ అలా చాలాసేపు ఉండిపోయాం నిశ్చలంగా!

కొద్దిసేపటికి నా ఛాతీమీద నీళ్ళు పడ్డట్టు అనిపించింది. అవునా కాదా అని నేను ఒక క్షణం ఆలోచిస్తుంటే మరో నీటిబొట్టు!

ఆమెకేసి చూశాను. ఆ క్షణంలోనే కొద్దిగా కాంతి ఆమెమీద పడింది కిటికీలోంచి.

ఆమె ఏడుస్తోంది!

మరోసారి చూసి నిశ్చయం చేసుకున్నాను.

ఆమె ఏడుస్తూంది?!

చలించిపోయాను.

* * *

నా పేరు నిశ్చల! మాది తాడేపల్లిగూడెం వద్ద బోడపాడు.

మా అమ్మ నాలుగేళ్ళ క్రితం పోయింది. మా తమ్ముడు, చెల్లాయి చిన్నపిల్లలు కావడంచేత వాళ్ళని చూసేందుకు మా నాన్న మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకున్నాడు.

పెళ్ళినాటికి మా పిన్నికి 38 ఏళ్ళు. మొదట్లో మమ్మల్ని బాగానే చూసుకునేది. రెండేళ్ళలో ఆవిడకు ఇద్దరాడ పిల్లలు కలిగేరు.

అప్పట్నించి మమ్మల్ని సరిగా చూడక విసుక్కునేది. నన్ను సరేసరి—మా తమ్ముణ్ణి, చెల్లాయినీ ఆవిడ పెట్టే బాధలు చూడలేక త్వరగా పెళ్ళి చేసుకుని వాళ్ళిద్దర్నీ తీసుకుపోవాలనిపించేది. కానీకట్నం ఇచ్చుకోలేని మా నాన్న అశక్తత నా పెళ్ళికి అడ్డుగోడలా నిలిచింది.

'పిల్ల నచ్చింది' అంటూనే పాతికవేలు కట్నం అడిగే వారు. బ్రతిమలాడితే రెండు మూడువేలు తగ్గేవారుగానీ, కనీసం ఇరవై వేలు పోస్తేగాని పెళ్ళి కాదని తేలిపోయింది. పైగా పెళ్ళికి మరో అయిదారు వేలు ఖర్చు ఎలాలేదన్నా అవుతుంది.

పాతికవేలు కాదుకదా పాతికవందలు కూడా మా నాన్న వద్దలేవు. దాంతో బెంగపెట్టుకుని మా నాన్న తాగుడికి అలవాటుపడ్డాడు. మా అమ్మ బ్రతికున్న రోజుల్లో అప్పు డప్పుడు ఇంటికి తాగొచ్చేవాడు. తర్వాత ఆయన దానికి బానిసై పోయాడు.

సంసారం పట్టించుకోవడం మానేశాడు. వచ్చిన జీతం డబ్బులు ఎలాగో అలా మా పిన్ని రాబట్టుకుని యింటి ఖర్చులకి పెట్టేది.

రానురానూ ఇంటి ఖర్చులూ, బాధ్యతలూ పెరిగిపోయే సరికి ఆవిడ చీటికీ మాటికీ మమ్మల్ని విసుక్కుని చీదరించుకునేది.

"నేను ఏదైనా ఉద్యోగం చేస్తాను పిన్నీ" అన్నా నొక రోజున.

అప్పుడావిడ ఏం సమాధానం చెప్పలేదుగానీ సరిగ్గా వారం రోజులకి మా పిన్ని తమ్ముడొకాయన రాజమండ్రీ నించి దిగాడు. ఆయన మా పిన్నికంటే లావుగా వున్నాడు. గ్లాస్కోపంచె. పొడుగుచేతుల సిల్కుచొక్కా వేసుకుని పెద్దమనిషితరహాగా వున్నాడు.

వాళ్ళ ఊళ్ళో ఉద్యోగం ఇప్పిస్తాడని చెప్పి ఆయనతో నన్ను పంపించింది మా పిన్ని. మా తమ్ముణ్ణీ, చెల్లాయినీ వదలి ఒంటరిగా వెళ్ళటం ఇష్టంలేకపోయినా ఎక్కడో ఓ చోట పనిచేసి కొంత డబ్బు పంపిస్తే వాళ్ళు చదువుకుని పైకొస్తారనీ, పిన్ని కూడా ఆప్యాయంగా చూస్తుందనీ ఆశపడి ఆయనతో వెళ్ళాను. ఆయన పేరు వరహాలు!

తనకి భార్యాపిల్లలు ఎవరూ లేరనీ, అందమైన పిల్ల దొరకకే ఇంతకాలం పెళ్ళి చేసుకోలేదనీ అన్నాడాయన దార్లో.

తణుకులో తనకి పనుందని చెప్పి అక్కడ బస్సు దిగేక తిన్నగా ఓ లాడ్జికి తీసుకువెళ్ళాడు. ఓ రూమ్ తీసుకుని నన్ను అక్కడే వుంచి తను బైటికి వెళ్ళాడు.

అతడిమీద నాకేం అనుమానం కలగలేదు. అతడి పెద్ద

మనిషి తరహాయే అందుక్కారణం.

ఆ రాత్రి అతడి ప్రవర్తన కొంచెం భయం కలిగించింది. దగ్గరకొచ్చి "నీకేం భయంలేదు. పడుకో ఏం?" అంటూ యేవో జాగర్తలు చెప్పేడు వరహాలు. దగ్గరకు రాగానే గుప్పుమని ఏదో వాసన తగిలింది.

అతడి మంచానికి చేతికి అందేటంత దూరంలో నా మంచం వుంది. అతడికి నిద్ర పట్టిందని నిర్ధారించుకుని నా మంచం కొంచెం దూరం జరుపుకున్నాకగాని నా భయం తీరలేదు.

ఆ రాత్రి సరిగా నిద్రపోలేదు.

నేను భయపడ్డానేగాని అతడు నాకేం అపకారం తలపెట్టలేదు.

మర్నాడు ఉదయమే వాళ్ళ ఊరు రాజమండ్రి వెళ్లాం. వరహాలు చెప్పినట్లే ఆయన ఇంట్లో ఎవరూలేరు. అంకంత ఇల్లు! పనివాళ్ళు మాత్రం ఇద్దరున్నారు.

రెండు రోజులు ఏకాకిలా వున్నాను ఆ ఇంట్లో.

ఓ రోజు రాత్రి వరహాలొచ్చి "ఇన్‌కంటాక్సు ఆఫీసరుగారి దగ్గిర టైపిస్టు పని చేస్తావా? ఆరొందలిస్తార్ట" అన్నాడు.

సంతోషంగా ఒప్పుకున్నాను.

మర్నాడు—వరహాలు తోడుగా వచ్చి ఓ ఆఫీసుకి తీసుకెళ్ళాడు. ఆ ఆఫీసులో ముగ్గురు దస్కాలు దగ్గిర కూర్చుని పని చేసుకుంటున్నారు. నన్ను తిన్నగా ఆఫీసరు రూమ్‌లోకి తీసికెళ్ళాడు.

ఆఫీసరుకు పరిచయంచేసి "భయం లేదు. ఆయన చెప్పినట్టల్లా విను!" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు వరహాలు.

ఉదయం పదిగంటల నించి సాయంత్రం అయిదు

గంటల వరకూ పని గంటలు. ఓ వారం రోజులు టైపింగు పని చేశాను.

ఒకరోజు సాయంత్రం నన్ను తన రూంలోకి పిలిచి "కొంచెం టైపింగు పనివుంది ఇంట్లో నాతో రా! మళ్ళీ కార్లో నిన్ను ఇంటి దగ్గిర దిగబెడతాలే!" అన్నాడు ఆఫీసరు.

కొంచెం తటపటాయించి "ఇంట్లో ఆడవాళ్ళు ఉంటారు గదా!" అనే ధైర్యంతో ఆయన వెంట వెళ్ళాను.

కారు దిగేక ఇంటి తాళంతీసి లోపలికి తీసికెళ్ళాడు. అంటే_ఇంట్లో మరెవ్వరూ లేరని నిర్ధారించుకున్నాను.

గుండె దడదడ కొట్టుకోవడం ప్రారంభించింది.

"మొహం నిండా చెమటలూ అవీనూ....బాత్ రూం కెళ్ళి స్నానంచేసి రాకూడదూ!" అన్నాడు బాత్ రూం చూపించి.

"వద్దు సార్ .... ఫరవాలేదు!" అంటూ చెమట తుడుచుకున్నాను.

"సరే నీ ఇష్టం. ఇలా రా!" అని తీసికెళ్ళి టైపు చెయ్యాల్సిన మేటరు కొంత ఇచ్చాడు. ఎలా టైపు చెయ్యాలో చెప్పి స్నానంచేసి వస్తానని వెళ్ళాడు.

చుట్టూ భయంగా చూసి టైపు ప్రారంభిస్తూ టేబిలు ప్రక్కనవున్న కొన్ని పుస్తకాలు చూసేసరికి గుండె జల్లుమంది.

అవన్నీ సెక్సుపుస్తకాలు! ధైర్యంచేసి కొన్ని పేజీలు అలా అలా తిప్పి చూశాను. నగ్నంగా వున్న స్త్రీల అవయవాలమీద బాల్ పెన్నుతో పిచ్చి పిచ్చిగా గీతలు, సున్నలూ, ఇంగ్లీషులో ఏవో కామెంట్లు రాసేరెవరో.

ఇక అక్కడ్ణించి క్షేమంగా బయటపడతానన్న ధైర్యం పోయింది.

రెండు గంటలు టైపింగు చేసినా ఇంకా బోల్డంత వర్కు పెండింగు వుంది. టైము రాత్రి ఏడూనలభై.

ఫ్రిజ్‌లోంచి కొన్ని ద్రాక్షపళ్ళు తీసి పళ్ళెంలోపెట్టి, ఓ కప్పుతో అయిస్‌క్రీము, ఓ బాటిల్‌తో మంచినీళ్ళు నా ముందుపెట్టి "ముందు ఇవి తీసుకో....శ్రమపడుతున్నావు పాపం!" అన్నా డాయన.

ఆయన చూపులో మాటల్లో తేడా కనిపిస్తోంది. అతడు వెళ్ళేక అవన్నీ తిన్నాను ఆకలి భరించలేక.

మరో అరగంట పోయాక వచ్చి "ఎంతవరకూ అయ్యింది పిల్లా?" అంటూ నా పక్కనే వచ్చి నిలబడి నన్ను తాకుతూ కాగితాలు పరిశీలన చెయ్యడం ప్రారంభించాడు.

అతడివల్ల ఏదైనా ప్రమాదం ముంచుకొస్తే ఎదుర్కోవడం ఎలా?—ఇదే నా ఆలోచన.

ఇంతలో హఠాత్తుగా కరెంటు పోయింది!

అంతే! అదే అదనుగా తీసుకుని నా తల చేతుల్లోకి తీసుకుని గాఢంగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

నేను కదలలేదు. కాదనలేదు. నా చేతులు టైపురైటర్ మీదే వున్నాయి.

నా నుంచి ప్రతిఘటన లేకపోయేసరికి అతడికి ఎక్కడలేని ఆవేశమూ వచ్చేసి చేతులతో నా ఒళ్ళంతా ఎక్కడ పడితే అక్కడ తడుముతూ పిచ్చిగా ప్రవర్తించసాగేడు.

టైపురైటరు కారియేజి మీద ఆ చివరా ఈ చివరా వున్న సిలిండర్‌పై లివర్స్ తొలగించి, సిలిండర్‌ని మెల్లగా పైకి తీశాను. తీస్తూనే పైకి లేచా!

చీకట్లో ఉన్నందున ఈ చర్య అతడు గమనించలేదు. అతడి కార్యక్రమానికి ఇష్టపడి సీట్లోంచి లేస్తున్నాననుకుని అతడు నన్ను వదలి ఒక్కక్షణం పక్కకు జరిగాడు.

అదే క్షణంలో టైపురైటరు సిలిండరుతో విసురుగా బలంగా ఒక్కదెబ్బ కొట్టాను. ఎక్కడ కొట్టానో, ఎలా కొట్టానో తెలియదుగానీ—గట్టిగా అతడు మూలగడం, నేలమీద కూలిపోవడం మాత్రం గమనించాను.

నేను మెల్లగా చీర సరిచేసుకుని ఆ చీకట్లోనే జాగ్రత్తగా గదిబైటికొచ్చా. వచ్చి తలుపు గడియవేశా.

వెంటనే కరంటొచ్చింది!

కిటికీలోంచి చూస్తే—ఆఫీసరుగారి ముక్కూ, నోరూ రక్తమయం అయిపోయివుంది. స్పృహతప్పినట్టు పడి ఉన్నాడు.

తలుపుతీసి టేబిల్‌మీద ఉన్న సెలోటేప్‌తో అతడి చేతులూ కాళ్ళూ దగ్గరకు చేర్చి బలంగా కట్టేశాను. ఆ టేపుకు ఉన్న జిగురు బింకంగా అతుక్కోవడంవల్ల అతడు ప్రయత్నించినా కట్లు ఊడవని నిర్ధారించుకున్నాను. అక్కడే వున్న పాత గుడ్డతో రక్తం తుడిచి మొహంమీద నీళ్ళుజల్లేను.

కొంచెం కదిలేడు!

ఇక ఫరవాలేదు అనుకుని—అక్కడే దిగాలుపడి కూర్చుని నా భవిష్యత్తు ఏమిటా అని ఆలోచనల్లోపడ్డాను. కొద్దిసేపటికి ఓ నిర్ణయానికి వచ్చా.

ఈలోగా అతడు కదిలి బాధగా మూలిగాడు. గ్లాసుతో మంచినీళ్ళు మెల్లగా నోట్లో పోస్తే తాగేడు. తర్వాత కళ్లు తెరిచి మందహాసం చేశాడు.

"నువ్వూ వరహాలూ ఇదంతా ప్లానుప్రకారమే చేశారని

ఇప్పుడనిపిస్తూంది నాకు. ఆడవాళ్ళ జీవితాలతో ఆడుకునే దౌర్భాగ్యులు మీరు. మీ చేతి సీళ్ళు ఇక తాగదలుచుకో లేదు. రేపు ఉదయమే హైదరాబాదు వెళ్ళిపోవాలనుకుంటు న్నాను. నేను ఇన్నిరోజులు పనిచేసినదానికి నాకు రావా ల్సిన డబ్బు ఇవ్వు. ఎక్కడుందో చెబితే తీసుకొస్తా!" అన్నాను ధైర్యంగా.

"నా బెడ్రూంలో టేబిలుమీద బ్రీఫ్‌కేసుంది. అందు లోంచి నీకు కావలసిన డబ్బు తీసుకో. అలాగే అక్కడే మందుబాటిలూ గ్లాసూ ఉంటాయి. పట్టుకొచ్చి కొంచెం నోట్లో పోశావంటే తెల్లారేదాకా హాయిగా నిద్రపోతా! ప్లీజ్!" అన్నాడు.

అవును అదీ మంచిదే. రాత్రంతా వీడ్ని కాపలాకాస్తూ కూర్చోనక్కర్లేదు కూడా—అనుకుని లేచివెడుతూ "నేను లేనుకదాని కట్లు తెంచుకోడానికి ప్రయత్నిస్తే ఫలితం ఉండదు. ఈ సిలిండరుతో మాడు పగలగొడతా!" అన్నాను నిర్దయగా.

మళ్ళీ మందహాసం చేశాడు. "నీకా భయమేమీ అక్క ర్లేదు. నన్ను పట్టిన భూతం వదిలిపోయింది. ఇప్పుడు నా కట్లు విప్పినా నిన్నేమీ చెయ్యను. ఎందుకంటే ఇప్పుడు నువ్వు నాకు మా అమ్మలాగా కనిపిస్తున్నావు" అన్నాడు.

మనసులో నవ్వుకుని పైకి గంభీరం నటిస్తూ అతడి బెడ్‌రూమ్ కెళ్ళి బ్రీఫ్‌కేసూ, మందూ పట్టుకొచ్చాను.

"నువ్వు పనిచేసిన దానికి జీతంగా వెయ్యీ, నేను చేసిన పాడుపనికి ఫైనుగా వెయ్యీ మొత్తం రెండువేలు తీసుకో, ఇంకా కావాలన్నా తీసుకో. నీ ఇష్టం!" అన్నాడు.

అంత ఎక్కువ మొత్తం తీసుకోడానికి నా మనసు ఒప్పుకోలేదు. కానీ నేను ఊరువిడిచి పరాయి చోటుకి

పోతున్నందువల్ల డబ్బు అవసరపడొచ్చని రెండువేలు తీసుకున్నాను. ఇంకా చాలా డబ్బుంది ఆ బ్రీఫ్ కేసులో.

పెట్టె పక్కనపెట్టి ఫ్రిజ్‌లోంచి సోడా తెచ్చి అతడు చెప్పిన ప్రకారం కలిపి మెల్లమెల్లగా మందు అతడిచేత తాగించాను. సీసా పూర్తిగా ఖాళీ అయ్యేసరికి మత్తు ముంచుకొచ్చి మెల్లగా నిద్రలోకి జారుకున్నాడు.

తర్వాత లైటు తీసేసి తాపీగా బైటికొచ్చి తలుపు గడియవేశాను.

హాయిగా ఒళ్ళు విరుచుకుని — ప్రస్తుతం ఆ ఇంటికంతా నేనే రాణీ ననుకుని శుభ్రంగా మొహం కడుక్కుని ఫ్రిజ్ లోవున్న పళ్ళు, ఐస్‌క్రీమూ కడుపునిండా పట్టించి సోఫాలో వాలాను మెల్లగా నిద్ర పట్టేసింది.

తర్వాత ఎప్పుడో మెళకువ వచ్చేసరికి లేచి గోడ గడియారం చూశాను. నాలుగుంపావు అయ్యింది.

ఆఫీసరుగారే స్థితిలో ఉన్నాడో చూద్దామని ఆ రూం వైపు వెడుతూ యథాలాపంగా అతడి బెడ్‌రూంలోకి చూశా!

అదిరిపోయాను.

టేబిల్ లైటువేసుకుని బుద్ధిమంతుడిలాగా ఏదో రాసుకుంటూ కూర్చున్నాడు.

"గుడ్‌మార్నింగ్ విశ్చలా! రా ఇలా!" అన్నాడు తల పైకెత్తకుండానే.

అంతే! మళ్ళీ పులినోట్లో పడ్డానురా భగవంతుడా— అనుకుని ఒంటిమీద బట్టలు సరిచేసుకుని గత్యంతరంలేని స్థితిలో అతడి గదిలోకి అడుగుపెట్టాను.

"భయపడకు విశ్చలా!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

నమ్మాలో నమ్మకూడదో....నవ్వాలో ఏడ్వాలో, తెలియని స్థితిలో పడ్డాను.

"త్వరగా తెములు....అయిదింటికి కోణార్క్ ఎక్స్‌ప్రెస్ ఉంది... దిగబెడతా!" అన్నాడు.

అన్నట్టుగానే కార్లో రాజమండ్రీ స్టేషనుకు తీసుకెళ్ళి టికెట్ కొని నన్ను రైలెక్కించాడు.

దార్లో అడిగాను—"రాత్రి గదినుంచి ఎలా రాగలిగేరు బైటకూ?"

"ఓ అదా? మందుసీసా పగలగొట్టి కట్లు తెంపుకున్నా. కిటికీలోంచి టైపురైటరు సిలిండరు చాచి గడియ తీశాను. నా ఇంట్లో పనిముట్లు నా మాట వినవా?" అన్నాడు.

ఇతడింత మంచివాడుగా మారిపోయాడు కాబట్టి ఇక్కడే మామూలుగా టైపిస్టుగా పనిచేస్తూ ఉండిపోతే బాగుంటుందేమో ననిపించింది స్టేషన్‌లో. కాని మరుక్షణం వరహాలు గుర్తుకొచ్చి ఆ ఆలోచనకు స్వస్తిచెప్పాను.

రాత్రి నేను కొట్టిన దెబ్బకి ఆఫీసరు నోరు, దవడ ఒకవైపు వాచిపోయి ఉబ్బిపోయాయి. బండి కదిలేముందు నమస్కారంచేస్తూ "నన్ను క్షమించండి సార్! రాత్రి గట్టిగా కొట్టినట్టున్నాను" అన్నాను పక్కవాళ్ళకు వినబడకుండా

"నో! నాటెటాల్? నేనుచేసిన పనికి ఇదింకా చాలా చిన్న శిక్ష! ఫర్‌గెటిట్!" అని నవ్వుతూ సాదరంగా వీడ్కోలు చెప్పాడు.

ఇంతలో—బస్సులో లైట్లు వెలిగాయి! నిశ్చల తన కథనం ఆపింది!

"అయితే ఇంతకీ మీతో ఉన్న ఈవి డెవరూ?" అనడిగాను ఆసక్తిగా.

"మా పిన్ని!" అంది తాపీగా.

"మీ పిన్నా?" నమ్మలేనట్టు అడిగాను.

"అవును. సరిగ్గా మూడువరసల అవతల కిటికీవయిపు లావుగా పొడుగు చేతుల ఖద్దరు చొక్కా ఆయనని చూశారా? ఆయనే వరహాలు!!"

నేను నోరు వెళ్ళబెట్టి వెనక్కి చూశాను.

వరహాలు గాఢనిద్రలో వున్నాడు!

బస్సు ఆగింది.

ప్రయాణీకులు కొంతమంది కిందికి దిగి టీలు, కూల్ డ్రింకులూ తాగి బస్సెక్కారు. పది నిమిషాల్లో బస్సు బయల్దేరింది మళ్ళీ.

* * *

"నేను సికిందరాబాదు చేరుకుని స్టేషనుముందు ఉన్న టెలిఫోన్ ఆపరేటరు సహాయంతో మా చుట్టాలమ్మాయి ఉంటున్న వర్కింగ్ ఉమెన్స్ హాస్టలు అడ్రసు పట్టుకో గలిగాను.

సాయంత్రం ఆమెను కలిసి విషయం అంతా చెప్పి ఏదైనా ఉద్యోగం యిప్పించమని ప్రాధేయపడ్డాను.

ఆమెద్వారా నాలుగు రోజులు పోయాక సనత్‌నగర్‌లో ఓ ప్రైవేటు కంపెనీలో టైపిస్టుగా చేరేను.

చేరి పదిరోజులైనా కాకముందే ఓరోజు ఉదయానికి మా పిన్ని, వరహాలూ ప్రత్యక్షమయ్యారు.

మా నాన్నగారికి సీరియస్‌గా ఉందని చెప్పి కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది మా పిన్ని. నన్ను తీసికెళ్ళడానికి వచ్చాననీ, తనకి తోడుగా వరహాలుని తెచ్చుకున్నాననీ చెప్పింది.

మా నాన్నగారికి ఒంట్లో బాగుండకపోతే ఏ టెలి గ్రామో ఇస్తారుగానీ—వీళ్ళపద్ధతి చూస్తే నాకు నమ్మకం

కలగడంలేదు. ఏదో ప్లానుమీదే వచ్చి వుంటారని భావించాను.

ఆఫీసుకి వెళ్ళి లీవుపెట్టి రావడానికి కూడా టైము ఇవ్వకుండా హడావుడి చేసి బయల్దేరమన్నారు. హాస్టలు బిల్లు కూడా వాళ్ళే కట్టేశారు.

ఇప్పుడు నన్ను తీసికెళ్ళి ఏంచేస్తారో తెలియడంలేదు. నేను రాజమండ్రీ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నప్పుడు పరహాలుకి వ్యభిచారం వ్యాపారం కూడా ఉందని మా ప్యూను చెప్పేడు. అతడికి మా ఆఫీసరుతో అందువల్లే పరిచయమయ్యిందని కూడా చెప్పాడు. అప్పట్లో నేనది నమ్మలేదు గానీ తర్వాత నాకు జరిగిన అనుభవం దృష్ట్యా అది నిజమే ననిపించింది.

అదే నిజమైతే—మా పిన్నికి ఏదో చెప్పి నన్ను తీసికెళ్ళి, పారిపోయి వచ్చినందుకు శిక్షగా ఆ వ్యభిచారుల ఇంట్లో పడేస్తాడేమోనని భయంగావుంది. అప్పుడు నా జీవితం అధోగతి పాలవుతుంది.

మా పిన్నికి తెలిసినా చూసీ చూడనట్టు వుంటుంది. ఈసారి ఆమె ఏ మాత్రం దయాదాక్షిణ్యాలు చూపదు. నా వల్ల నా తమ్ముడూ, చెల్లాయీ కూడా కష్టాలు పడతారు. అదే నాకు మనశ్శాంతి లేకుండా చేస్తోంది. నా కాళ్ళమీద నేను నిలబడి వాళ్ళని కూడా తెచ్చుకుని ఉన్నంతలో హాయిగా ఉందామనుకున్న నా ప్రయత్నాలు యిలా బుగ్గిపాలవుతున్నాయి. పగవాళ్ళకు కూడా ఈ కష్టాలు రాకూడదనుకుంటాను"-నిశ్చల కంట్రోలు చేసుకోలేకపోయింది. ఆమె కళ్ళు ధారపాతంగా వర్షిస్తున్నాయి.

నా మనసు అదోలా అయిపోయింది.

తండ్రి తాగుబోతు కావడంవల్లా, నా అనేవాళ్ళు లేక

పోవడంవల్లా ఈమె ఈస్థితికి వచ్చింది. ఈమెకు నేనేం చెయ్యగలను? ఏదోరకంగా సహాయపడాలి. లేకపోతే — పెళ్ళి చేసుకుని సుఖపడాల్సిన ఓ స్త్రీ వెలయాలుగా జీవితాంతం నరకం అనుభవిస్తుంది. ఏం చెయ్యాలి? ఎలా ఆదుకోవాలి?

పరిపరివిధాల ఆలోచించి ఓ నిర్ణయానికొచ్చాను.

"నిశ్చలా!" పేరుపెట్టి పిలిచాను మెల్లగా.

కళ్ళు తుడుచుకుని నాకేసి చూసింది.

"నేనొకటి చెబుతాను చేస్తారా?"

ఏం మాట్లాడలేదు. మౌనంగా చూసింది.

"కోదాడలో నా స్నేహితుడొకడున్నాడు. బస్సు మరో గంటలో అక్కడకు చేరుకుంటుంది. ఇద్దరం అక్కడ దిగిపోయి మా స్నేహితుడి రూమ్‌కి వెడదాం. తెల్లవారేక తర్వాతి సంగతి ఆలోచిద్దాం. ముందైతే వీళ్ళ బారినుండి బైటపడాలిగదా!" అన్నాను.

రెండు క్షణాలు నేలచూపులు చూసిందిగానీ ఏమీ చెప్పలేదు నిశ్చల.

"ఏవిటి ఆలోచిస్తున్నారు? వాళ్ళనుంచి తప్పించుకుని వెళ్ళలేమనా? లేక నా మీద నమ్మకంలేకనా?" అన్నాను.

"అబ్బె అదేంకాదు మరోలా అనుకోకండి! మీ ప్రయాణం మానుకుని మధ్యలో నాకోసం దిగిపోతారా?" అంది.

"నా ప్రయాణం ఆగిపోతే నష్టమేమీ లేదుగానీ, మీ ప్రయాణం ఆగిపోకపోతేనే మీకు నష్టం! ఆలోచించుకోండి!"

"సరే మీ ఇష్టం! కానీ....మళ్ళీ నన్ను రేపు హైదరాబాదుకి క్షేమంగా పంపిస్తానని మాటివ్వండి! నా దగ్గర

ఒక్క పైసాకూడా లేదు!" బెదురుగా అంది.

ఆమె చెయ్యి అందుకుని చేతిలో చెయ్యివేశాను.

కృతజ్ఞతా చిహ్నంగా దగ్గరగాచేరి నా భుజంమీద తల వాల్చి కళ్ళు మూసుకుంది.

ఏదో అనిర్వచనీయమైన ఆనందం నా హృదయంలో పొంగింది.

* * *

బస్సు కోదాడ చేరింది.

ఏం చెయ్యాలో నిశ్చలకి ముందుగానే బోధించి ఉంచాను.

బస్సు ఆగేక మూడొంతులమంది మెల్లగా దిగేరు కానీ వరహాలు మాత్రం నిద్రాదేవి కౌగిలినించి బైటపడలేదు. మత్తుగా జోగుతున్నాడు.

నిశ్చలపిన్ని మాత్రం లేచింది.

నిశ్చలకి కన్నుగీటాను. ఆమె వాళ్ళ పిన్నితో కిందికి వెళ్ళి వస్తానని చెప్పింది. ఆవిడ "జాగర్తమ్మా" అనడం వినిపించింది.

నిశ్చలదిగిన నిమిషానికి నేను నా బ్రీఫ్‌కేసు తీసుకుని క్రిందికి దిగేను.

బాత్‌రూంకెళ్ళి తిరిగివచ్చి నాతో చెయ్యికలిపింది నిశ్చల! ఇద్దరమూ చీకట్లో కలిసిపోయాం!!

మా స్నేహితుడు ఊళ్ళోలేడు. కాకినాడ వెళ్ళేడని చెప్పి ఇంటి యజమాని రూమ్‌తాళం ఇచ్చాడు. ఇద్దరం లోపలికి అడుగుపెట్టాం.

"నన్ను చెరనించి బైటపడేశారు. ఈ జీవితంలో మరిచిపోలేని మహోపకారం చేశారు!" అంది నిశ్చల నా వంక చూస్తూ.

ఏమనాలో తెలియక నవ్వేను నేను.

ఇద్దరం కాళ్ళూ, చేతులూ, మొహమూ కడుక్కుని రిలాక్స్ అయ్యాం. అప్పటికి టైము రెండూఇరవై!

అది ఒకటేగది. వంటిల్లు కూడా ఉంది కానీ అది ఒక మనిషి నిలబడడానికే సరిపోతుంది.

ఓ తలగడా దుప్పటీ తీసుకుని బైటపడుకోడానికి వెడుతూ "మీరు ఈ మంచంమీద పడుకోండి. పొద్దున్నే లేపుతాను!" అన్నాను.

నిశ్చల ఓ అడుగు ముందుకువచ్చి నా చెయ్యి పట్టుకుని ఆపి "అయ్యో ఇంత చలిలో బైటపడుకుంటారా? ఏం ఫరవాలేదు. మీరు మంచంమీద పడుకోండి నేను దుప్పటి వేసుకుని కింద పడుకుంటాను నాకు అలవాటే" అంది.

"నేను కూడా ఈ గదిలోనే పడుకుంటే మీకు నిద్ర పట్టదు. పైగా నేను కూడా మీ రాజమండ్రీ ఆఫీసరు లాగానే ప్రవర్తిస్తానేమోనని ఆలోచిస్తూ మనశ్శాంతికీ, నిద్రకీ దూరమవుతారు!" అన్నాను నవ్వుతూ.

"చూడండి! మిమ్మల్నిఅనుమానించేదాన్ని అయితే ముక్కూ మొహమూ తెలియని మీతో ఇలా పారిపోయి వస్తానా?" అంటూ నా చేతిలో దుప్పటీ తలగడా తీసుకుని నా మంచానికి దగ్గరలో నేలమీద పరుచుకుని అటువయిపు తిరిగి పడుకుంది.

లయిటు తీసేసి, బెడ్‌లైటు వేసి నేను మంచంమీద వాలేను.

తెల్లవారేక ఈమెని హైదరాబాదు పంపాలా? అంతకంటే మరోదారి లేదా? రకరకాల ఆలోచనలతో నిద్రపోయాను.

ఎవరో తలుపు కొడుతుంటే మెళకువ వచ్చింది.

లేచి కళ్ళు నులుముకుని చూశా. తెలతెలవారుతోంది. అప్పటికే నిశ్చల లేచి పక్క సర్దేసి, బాత్‌రూమ్‌లో స్నానం చేస్తూంది.

ప్రయాణం హడావుడిలో వుందని అనుకుంటూ వెళ్ళి వీధి తలుపు తీశా.

సూట్ కేస్‌తో - నా స్నేహితుడు ప్రకాష్!!

నన్ను చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఏవిట్రా ఎప్పుడొచ్చావ్? లెటరయినా రాయలేదే?" అంటూ వెనక్కి తిరిగి "రండి లోపలికి!" అన్నాడు.

ఎవరా అని బయటకు చూసి షాక్ తిన్నాను.

ఆవిడ నిశ్చల పిన్నిగారు!!

"వీరిది తాడేపల్లిగూడెం. వీళ్ళమ్మాయి ఈ ఊళ్ళో తప్పిపోయిందట. బస్సుస్టాండులో ఒంటరిగా కూర్చుని బాధపడుతూంటే తీసుకొస్తున్నాను" అన్నాడు ప్రకాష్.

ఆవిడ నన్ను చూసిందిగానీ గుర్తుపట్టలేదు. బస్సులో నాకేసి పరీక్షగా చూసే అవసరమే రాలేదావిడకు.

ఇప్పుడెలా? నిశ్చలని తీసుకుపోతుందా మాయమాటలు చెప్పి? హు! ఎలా తీసుకెళుతుంది? నేను ఒప్పుకొంటానా అనుకున్నాను మనసులో.

ఆవిడను చూస్తూంటే ఒళ్ళు మండిపోయింది నాకు.

"నిశ్చలని నేను తీసుకొచ్చాను. అదుగో బాత్‌రూమ్‌లో స్నానం చేస్తూంది!" అన్నాను గొంతు పెంచి నిర్భయంగా.

"నువ్వా?" ప్రకాష్ నమ్మలేనట్టు చూశాడు.

"నువ్వు తీసుకొచ్చావా నాయనా?" అందావిడ వణుకుతున్న గొంతుతో. ఆ అడగడంలో కొంచెం వ్యంగ్యం స్ఫురించింది నాకు.

"అవును నేనే తీసుకొచ్చా! ఒక జీవితం సర్వనాశనం కాకుండా చెయ్యడానికి!" అన్నాను సినిమాలో డైలాగు లాగ.

వాళ్ళిద్దరూ అర్థం కానట్టు చూశారు నావంక.

"ప్రకాష్! నువ్వు అనుకుంటున్నట్టు ఈవిడ నిశ్చల తల్లి కాదు! సవతి తల్లి!! బస్సు స్టాండులో ఒంటరిగా ఏడుస్తూ కూర్చుంటే నువ్వు నమ్మేశావు. అదంతా నాటకం! వెనకాల ఈవిడ తమ్ముడు వరహాలు ఉన్నాడు. అతడే ఈ నాటకానికి సూత్రధారి! అతడు తలుచుకుంటే నిశ్చలచేత పెళ్ళి, ఉద్యోగం అవసరమైతే వ్యభిచారం ఏదైనా చేయించగలడు! వీళ్ళబారినుండి రక్షించమని నిశ్చల తనంత తానుగా నన్ను కోరితేనే నేను ఇలా వాళ్ళ కన్ను కప్పి తీసుకొచ్చాను!" అన్నాను ఆవేశంగా.

నా మాటలు వింటూనే ఆవిడ నేల మీద కూర్చుని భోరున ఏడుపు ప్రారంభించింది.

"నిశ్చల చెప్పిందా బాబూ నేను దానికి సవతితల్లిననీ? దానికి నోరెలా వచ్చిందీ కన్నతల్లిని పట్టుకుని సవతితల్లి నని చెప్పడానికి? అది నా రక్తం పంచుకుని పుట్టిన ఏకైక బిడ్డ నాయనా! అంతేకాదు - నువ్వు చెబుతున్న ఆ వరహాలెవరో నాకు తెలియదు. అసలు నాకు తమ్ముళ్ళు గానీ, అన్నలుగానీ లేనేలేరు. నువ్వు చెప్పే నికృష్టమైన పనులు చేసే ఖర్మ నా కూతురికేం పట్టలేదు" అందావిడ ఏడుస్తూనే.

"అవన్నీ అవునో కాదో నిశ్చలే స్వయంగా చెబుతుంది" అంటూ బాత్‌రూం తలుపు టకటకా వేలితో కొట్టి "నిశ్చలా! ఎంతసేపు? బయటికి రా!"

అన్నాను.

లోపల్నించి జవాబు లేదు!!

రెండు క్షణాలు తటపటాయించి రెండుసార్లు పిలిచినా సమాధానం రాకపోయేసరికి తలుపు తోశాను.

తలుపుకు లోపల గడియలేదు. తెరుచుకుంది.

లోపల నిశ్చల లేదు!!

బకెట్ నిండా నీళ్ళు నిండి పొర్లిపోతున్నాయి. కుళాయి కట్టేసి బయటికొచ్చాను.

నిశ్చల మాయమైపోయింది!!

ఆందోళనగా - రాత్రి నిశ్చల తనకి చెప్పిన విషయాలన్నీ టూకీగా చెప్పేను ప్రకాష్‌కీ, ఆమెకీ.

"నా కూతురు పేరు నిశ్చల! అంతే! అంతకు నించి అది చెప్పిన విషయాలూ, సంఘటనలూ అన్నీ కల్పితాలు! పూర్తిగా కట్టుకథ! ఏదోవిధంగా మీ సానుభూతి సంపాదించడానికే అలా అప్పటి కప్పుడు కల్పించి చెప్పింది.

మావారు మంచి నిష్టాగరిష్టులు. దేవుడికి నిత్యం అభిషేకం చేసిగానీ భోజనం చెయ్యరు. నిశ్చల ఒక్కతే కూతురు మాకు. ఇంక పిల్లలెవరూ లేరు.

డిగ్రీ పూర్తయ్యాక హైదరాబాదులో మా చెల్లెలిగారి ఇంటికి పంపేను. అక్కడే వుంటూ ఒక ప్రయివేటు కంపెనీలో పని చేస్తూంది. ఈమధ్య ఒకడి వలలోపడి వాడినే పెళ్ళి చేసుకుంటానని పట్టుపట్టింది. వాడికి ఇప్పటికే పెళ్ళయి ఇద్దరు పిల్లలున్నారు. భార్య కూడా సలక్షణంగా బ్రతికే ఉంది. అన్యాయంగా నిశ్చలలో ఆశలు కల్పించి పెళ్ళి చేసుకుందామని ప్రేరేపించాడు. అది

తప్పించడానికే నేను హైదరాబాదు వెళ్ళి పెలవు పెట్టించి మా వూరు తీసికెడుతున్నాను."

"అయితే మరి బస్సులో మూడు సీట్ల వెవక లావు పాటి మనిషెవరూ? మీకేమవుతాడు?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాను.

"ఏమో! ఎవరో నాకేం తెలుసూ?" ఆవిడ కూడా విస్తుపోయింది.

"ఒరేయ్ నువ్వు వెంటనే బస్సుస్టాండుకు వెళ్ళు. ఖచ్చితంగా ఆమె హైదారాబాదు వెళ్ళే ప్రయత్నంలో వుంటుంది. ప్రైవేట్ బస్సు దగ్గర కూడా చూడు. ఊ(క్విక్!" అంటూ హడావుడి చేశాడు ప్రకాష్!

నేను వెంటనే ప్యాంటూ షర్టూ వేసుకున్నాను. షర్టు జేబులో పైకి కనిపిస్తూమ డత పెట్టిన ఓ కాగితం!!

తీసి చదివాను.

"శ్రీవారికి నమస్సులు!

(మీ పేరు నాకు తెలియనందున ఇలా సంబోధించాను. అన్యథా భావించకండి!)

"నా పేరు నిశ్చల! అంతకు మించి మీరు విన్నదంతా ఉట్టి కాక్ అండ్ బుల్ స్టోరీ! నన్ను నేను తప్పించుకుని పారిపోవడానికి అల్లుకున్న ఓ కట్టుకథ!

"మీ ప్రయాణానికి అంతరాయం కలిగించి, మిమ్మల్ని నా స్వార్థం కోసం వినియోగించుకున్నందుకు రాత్రంతా బాధపడ్డాను. తెల్లవారేక నిజం చెప్పేసి మీకు నా మొహం చూపించలేక ఇలా దొంగలాగా వెళ్ళిపోతున్నాను.

బస్సులో మీరు నా ఎడల చూపిన ఆదరణకీ, పరుల కష్టం చూడలేని మీ జాలి గుణానికీ, అసత్యాన్ని కూడా

సత్యంగా నమ్మే మీ తీయని అమాయకత్వానికీ, రాత్రి వేళ అవకాశం ఉన్నా ఒంటరి ఆడపిల్లకి అన్యాయం తల పెట్టని మీ ఉత్తమ తత్త్వానికీ నేను వినమ్రంగా జోహార్లు అర్పిస్తున్నాను. జీవితాంతం మీవంటి స్నేహితుడు తోడుగా వుంటే అదే భాగ్యం అనుకుంటున్నాను. ఓ మంచి వ్యక్తిని ఇలా మోసగించాల్సి వచ్చినందుకు నన్ను నేనే తిట్టుకుంటున్నాను. నన్ను క్షమించే ఔదార్యం కూడా మీకు ఉందని నమ్ముతూ త్వరలో మళ్ళీ మిమ్మ లను కలిసే అదృష్టం కలిగించమని భగవంతుణ్ని ప్రార్థిస్తూ—

ఓ క్షమార్థి
నిశ్చల.

ఆ ఉత్తరం ప్రకాష్ కూడా చదివి "నువ్వింకా నిల బడే వున్నావేంరా? వెళ్ళు త్వరగా! ఆమెను ఎలాగయినా హైదరాబాదు వెళ్ళకుండా ఆపాలి! ఆ రెండో పెళ్ళివాడి బారినుండి కాపాడాలి!" అన్నాడు ఆత్రుతగా.

నేను జోళ్ళు తొడుక్కుని హడావుడిగా బయల్దేరుతూ వీధి తలుపు తెరిచాను.

ఆశ్చర్యం, ఆనందం శృతిలయలుగా స్వాగతం పలి కాయి!

ఎదురుగా నిశ్చల! నిర్మలంగా నిశ్చల!! నిశ్చలంగా నిశ్చల!!!

సరిగ్గా ఆ రోజుకి పదిరోజుల తర్వాత నిశ్చల "నా నిశ్చల"గా మారింది.

తర్వాత ఎంత బ్రతిమలాడినా నా కెప్పుడూ ఆమె కథలు చెప్పలేదు - చెవిలో గుసగుసలు తప్ప. □

మినీ సీరియల్

వి.యస్.రావ్

బీజాక్షరాలు

(గత సంచిక తరువాయి)

"సుధగారూ, కృత్తివాసరావు మీకు తెలుసు...." టెంపో ఆమెనే చూస్తూ అన్నాడు.

ఆమె రెప్పలు కదిలాయి...."ఎందుకలా అనుకుంటున్నారు?"

టెంపో చిరునవ్వు నవ్వాడు. "కృత్తివాసరావు హత్య చేయబడ్డాడని నేను అన్నప్పుడు అతనెవరని మీరు అడగ లేదు!"

ఆమె మౌనంగా వుండిపోయింది. నిశ్శబ్దంగా నిట్టూర్చింది. "కృత్తి....వాసరావు....నాకు తెలుసు. జరిగిందాన్ని గురించి ఆయన చెప్పారు...." ఆమె కంఠం కొద్దిగా వణికింది.

"సుధగారూ, అతను ఇక్కడికి ఎప్పు డొచ్చాడు?" టెంపో సాదాగా ప్రశ్నించాడు.

సుధ అతన్ని ఆశ్చర్యంగా చూసింది. "....ఎప్పుడూ రాలేదు" అందామె క్షణకాలం ఆగి.

"కూర్చోండి."

"ఫరవాలేదు....వంటపని వుంది. మీరు కూచోండి.... కాఫీ తాగుతారా?" సుధ అంది.

"థాంక్స్. కాఫీ వద్దు....కృత్తివాసరావు మీవారు బీరువాలో దాచిన ఆఫీసు తాళంచెవి తీసుకున్నాడు. అతను ఎప్పుడూ ఇక్కడికి రాలేదంటున్నారు. మీరు ఏదో పనిలో లోపల వున్నప్పుడు అతను గదిలోకి రహస్యంగా వెళ్ళి, తాళంచెవి తీసుకెళ్ళి వుండొచ్చు. ఏమంటారు?" టెంపో ఆమెనే చూస్తూ అన్నాడు.

ఏదో అర్థంకాని భావం సుధ మొహాన్ని పల్చటి తెరలా కప్పేసింది. ఆమె నుదురుమీద అంగుళం పొడవుతో గీతలు పడ్డాయి.

"నాకు కనిపించకుండా అతను ఆ పని చేసివుంటే నేను ఏమీ చెప్పలేనుగా...." అందామె మెల్లగా.

టెంపో తలపంకించాడు. "మీవారి సి.సి. రజని అప్పుడప్పుడూ ఇక్కడికి ఆఫీసు పనిమీద వచ్చేదని విన్నాను.

ఆమె తాళంచెవి తీసుకుని వుండొచ్చా?''

క్షణకాలం సుధ మొహంలో, కళ్ళల్లో ఆశ్చర్యం కని పించి మాయమైంది. మొదట్నుంచీ ఆమె మొహంమీద దోబూచులాడుతున్న భావాల్ని చదివి, అర్థం చేసుకోడం తనకి కష్టంగా వుందనిపించింది టెంపోకి.

"రజని....ఆయనతోపాటు ఈ హాల్లో, ఆయన ఆఫీసు గదిలో కూచుని, ఏదో రాసుకునేది ఆయన కూడా వుండే వారు. ఆమె నాతో చనువుగా వుంటుంది. వంటగదిలోకీ ఆ గదిలోకీ ఫ్రీగా తిరిగేది. ఇంతే నేను చెప్పగలను. ఆమెని అనుమానించడం నాకు ఇష్టంలేదు'' సుధ ఆగింది.

టెంపో తలపంకిస్తూ లేచాడు. ఆమెవయిపు నవ్వుతూ చూశాడు. "థాంక్స్ సుధగారూ. మీకు శ్రమా, మీ వంట పనికి ఆటంకం కలిగించాను. వస్తాను....''

"ఆయనకోసం వెయిట్ చేయరూ?'' సుధ ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"అవసరం లేదనిపిస్తూంది. ఆయన లేనప్పుడు కృత్తి వాసరావు, రజని—వీళ్ళిద్దర్లో ఎవరేనా తాళంచెవి తీసు కున్నారేమో మిమ్మల్ని అడిగి కనుక్కుందామనుకున్నాను, కనుక్కున్నాను. వస్తాను....'' అంటూ టెంపో గుమ్మం వయిపు నడిచాడు....

7

కార్లో కూచుని, ఆరో సిగరెట్ ముట్టించాడు డిటెక్టివ్ టెంపో. అతను ఆ ఇంట్లో ఇంతసేపూ ఏం చేస్తున్నాడు? దాదాపు ముప్పావుగంట క్రితం అతను లోపలికెళ్ళాడు....

ఆలోచిస్తూ టెంపో కళ్ళు మూసుకున్నాడు. ఆ ఇంట్లో ఎట్లా వుందో ఇంతవరకూ తనకి తెలీని ఆ ఇంట్లో వాళ్ళి ద్దరూ ఏం చేస్తున్నారో ఊహిస్తూ, ఇద్దర్నీ తన మనోయవ

నిక మీదికి రప్పించే ప్రయత్నంచేస్తూ, అతను లోపల్లో పలే నవ్వుకున్నాడు. ఎవరో తెలీని వ్యక్తికోసం, ఎందుకో తెలీకుండా ఒంటరిగా కాచుకూర్చునే కార్యక్రమంలో, విసుగెత్తించే కార్యక్రమంలో నిమిషాల్ని, గంటల్ని దొర్లించడానికి ఈ 'ఊహించే ఆట' బాగా పనికొస్తుంది...

ఆలోచనల వలలోంచి టెంపో తటాలున ఇవతలికి దూకాడు. గేటు తెరుచుకుని అతను ఇవతలికి వచ్చాడు. ఆగి, సిగరెట్ ముట్టించి, అగ్గిపుల్లను కింద పడేసి నొక్కుతూ, నొక్కుతూ వుండిపోయాడు. చివరికి అతను కదిలాడు. మెయిన్‌రోడ్డులోకి రాకుండా అటువేపుగా సందమ్మట నడవసాగేడు. ఎనిమిది గంటలకే నిర్మానుష్యంగా వున్న ఆ సందమ్మట తలవాల్చుకుని నడిచిపోతున్న అతన్నే చూస్తూ వుండిపోయాడు టెంపో. అతను అయిష్టంగా వెళ్తున్నట్టు అతని నడక చెప్తోంది. చివరికి అతను మలుపుతిరిగి అదృశ్యమయ్యాడు.

టెంపో కార్లోంచి దిగలేదు. ఆ విధంగా సగం నిర్ణయంతో వెళ్ళే వ్యక్తి మళ్ళీ తిరిగిరావొచ్చు. సందువేపే చూస్తూ సిగరెట్ పీలుస్తూ వుండిపోయాడతను....

చివరికంటా కాలిన సిగరెట్ పీకని కిందికి విసిరి, డోర్‌తోస్తూ టెంపో దిగాడు. డోర్ని తోస్తూ, రోడ్డుమీద పడి ఎర్రగా ఒంటికంటితో చూస్తూన్న సిగరెట్ పీకమీద బూటు ఆన్చి, అతనిలాగే నొక్కుతూ, నొక్కుతూ వుండిపోయాడు. అప్రయత్నంగా నవ్వుకుంటూ రోడ్డుదాటడం ప్రారంభించాడు....

చీకటి నిండిన వరండాలో నించున్న టెంపో కాలింగ్‌బెల్ బటన్‌కోసం వెతకలేదు. నిర్లక్ష్యంగా గొళ్ళెంచప్పుడు చేశాడు. అడుగుల చప్పుడు. తటాలున తలుపు లోపలికి

లాగబడింది. దీర్ఘ చతురస్రాకారంలో వెల్తురు వరండా మీదికి పరుచుకుంది. తలుపు తెరిచిన యువతి మొహంమీద ఆశ్చర్యం విశ్వరూపంలో ప్రత్యక్షమైంది. ఆమె తన కోసం కాకుండా మరెవరికోసమో తలుపు తెరిచిందని షెంపో చిటికెలో గ్రహించాడు.

"నేను గుర్తున్నా ననుకుంటాను" షెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు; లేత నీలంరంగు దుస్తుల్లో పొట్టిగా, బొద్దుగా వున్న ఆమెని చూస్తూ.

"ఆఫీసులో .... ఇన్‌స్పెక్టర్‌తో పాటు మిమ్మల్ని చూశాను...." అంది రజని ఆశ్చర్యంనుండీ కోలుకుంటూ.

"నాపేరు షెంపో. డిటెక్టివ్‌ని."

"పనిమీద వచ్చారా?" అందామె. ఎందుకు "దాపరించావ్?" అన్న ప్రశ్న ధ్వనించింది ఆమె కంఠంలో.

"పని వుండి వచ్చాను. లోపలికి రావొచ్చా?" షెంపో నవ్వుతూ ప్రశ్నించాడు.

రజని క్షణంసేపు తటపటాయించింది. "నాకు వేరే పనుంది.... నేను.... ఒంటరిగా వున్నా...."

డిటెక్టివ్ షెంపో చిరునవ్వు నవ్వాడు. "నీతో ఒంటరిగానే నేను మాట్లాడాలి. అందుకే ఇంతసేపూ బైట జపం చేస్తూ కూచున్నా! పైగా నాది అయిదునిమిషాల పని. 'ఆ వ్యక్తి'లాగా గంటలతరబడీ వుండను!"

రజని కళ్ళు చిట్లిస్తూ చూసింది. షెంపో మాటలు ఆమె కళ్ళల్లోకి కొంచెం ఆగ్రహాన్ని సరఫరా చేశాయి షెంపో లోపల్లోపలే నవ్వుకున్నాడు. భయమో. కోపమో ప్రవేశిస్తే కానీ మనిషిలోని అసలు వ్యక్తిత్వం బైటపడదు!

"మీరు అర్థంలేకుండా మాట్లాడుతున్నారు!" రజని

ఎగతాళిగా అంది.

"అర్థంలేకుండా, ఎదుటిమనిషికి అర్థంకాకుండా మాట్లాడ్డం నాకు చేతకాదు!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు. "గడపముందు నుంచుని విడమరిచి చెప్పడం సభ్యతకాదని నా నమ్మకం. నువ్వు ఫర్వాలేదు కానిమ్మంటే నా మాట లన్నింటికీ ప్రతిపదార్థం, తాత్పర్యం రెండూ ఇక్కడే చెప్పడం ప్రారంభిస్తాను!"

"క్రైమ్ నవలలో డిటెక్టివ్‌లా మాట్లాడుతున్నారు! ఆల్‌రైట్ కమిన్!" రజని నిర్లక్ష్యంగా విసురుగా వెనక్కి తిరిగింది.

ఆమె జడలో నలిగిపోయి అల్లిబిల్లిగా అయిన మల్లె పూలనీ, నలిగిన దుస్తుల్నీ చిరునవ్వుతో చూస్తూ టెంపో ఆమెను వెంబడించాడు. బూటుతో తలుపుని తోశాడు.

చిన్నహాలు. బ్రౌన్‌కలర్ సోఫాసెట్. టీపాయ్. టెలిఫోన్ గోడవారగా టెలివిజన్‌సెట్. పక్కనే టేబుల్‌మీద రెడ్‌కలర్ టేప్‌రికార్డర్. క్యాసెట్ల దొంతరలు. కిటికీలకీ, గుమ్మాలకీ దళసరి తెరలు....

"చెప్పండి."

టెంపో రజనివైపు చూస్తూ సోఫాలో కూచుని, కాలు మీద కాలు వేసుకున్నాడు. జేబులోంచి పాకెట్‌తీసి, తీరుబడిగా సిగరెట్ వెలిగించాడు. అసహనంగా చూస్తూ నించున్న రజనిని చిరునవ్వుతో చూశాడు. టెంపోచూపుల్ని తనచేత్తో వెంబడిస్తూ ఆమె అల్లిబిల్లిగావున్న ముత్యాల దండని సర్దుకుంది.

"ఏమిటో చెప్పండి." ఆమె కంఠంలో కాపురం చేస్తున్న విసుగు టెంపోని హెచ్చరించింది మళ్ళీ.

"ఏమిటి? అర్థమా?" టెంపో నవ్వుతూ ప్రశ్నించాడు.

పళ్ళు కొరుక్కోకుండా వుండటానికి ఆమె వ్యర్థ ప్రయత్నం చేస్తున్నట్టు టెంపో గ్రహించాడు.

"పెళ్ళికాని యువతి ఇంట్లో, ఒంటరిగా వున్నయువతి ఇంట్లో అతను—గంటల తరబడీ...."

"దటీస్ నన్ ఆఫ్ యువర్ బిజినెస్!" రజని హుంక రిస్తూ అతనికి అడ్డుతగిలింది.

టెంపో కులాసాగా నవ్వాడు. "యవ్వనంలోవున్న సి సి. ఇంట్లో. ఏకాంతంలో ఆఫీసరు ఏదో ఆఫీసు చెత్త డిక్టేట్ చేస్తూ కూచోడు. ఇలాంటి సమయాల్లో డిక్టేట్ చేసేవి వేరేవుంటాయి!"

"ఏమిటి మీ ఉద్దేశం?" రజని.

"నా ఉద్దేశం నీకు బోధపడే వుండాలి. లేదంటే, ఇందాకా అన్నట్టు ప్రతిపదార్థం. తాత్పర్యం రెండూ చెప్తాను: నువ్వు కావాలంటే!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

"మీ ఇంటి వరండాలో ప్రయివేట్ ట్యూషన్‌లు ప్రారంభించి, ఆ ప్రతిపదార్థాలూ వగైరా వ్యాకరణం పిల్లలికి చెప్పుకోండి!" రజని కంఠంలో కోపం, ఎగతాళీ సమపాళ్ళలో కలిశాయి.

టెంపో పకపక నవ్వుతూ దృష్టిని ఆమెమీంచీ మళ్ళించి హాలుని కలయజూశాడు. అతని చూపులు ఆమె మొహం మీదికి వాపసువచ్చాయి.

"చక్కటి ఫర్నిచర్. టీవీ. టేప్‌రికార్డర్. టెలిఫోన్. ఖరీదైన తెరలు....ఇవన్నీ నీ జీతంతో కొనడం అసంభవ మని నా నమ్మకం...."

రజని నిప్పులుకక్కుతూ చూసింది. "దటీస్ నన్ ఆఫ్ యువర్ బిజినెస్! గెట్...."

"ఆ మాట ఇప్పటికి రెండుసార్లు విన్నాను!" టెంపో ఆమెకి అడ్డొస్తూ అన్నాడు. "నీకు సంబంధించిందంతా, ఇవాళ నా బిజినెస్‌గా తయారైంది; దురదృష్టంకొద్దీ...." అతను ఆగి, బిగుసుకుంటున్న రజని పిడికిళ్ళని చిరునవ్వుతో చూశాడు.

"రజనీ, నీ ఇంజినీర్ రాజు ఇందాకా నీకు ఏం చెప్పాడు?"

"ఆయన ఇంజినీర్ రాజుగారు. నా ఇంజినీర్ రాజు కాదు!" రజని హుంకరించింది.

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. ఏదో చెప్పబోతున్న అతనికి రజనికంఠం అడ్డు తగిలింది.

"ఆయన నాతో ఏం చెప్పారో మీకు అనవసరం!"

టెంపో గుబురు కనుబొమలు పైకిలేచాయి. సిగరెట్ పీకని కిందపడేసి బూటుతో నొక్కాడు. మెల్లిగా లేచి, ఎత్తుగా నిలబడ్డాడు. రెప్పవేయకుండా ఆమెనే చూస్తూ జేబులోంచి పాకెట్ తీసి మరో సిగరెట్ వెలిగించాడు. పొగని చక్రంలా ఆమె వైపు ఊది, దాన్ని వెంబడిస్తూ ముందుకి నడిచాడు. తనకి చాలా దగ్గరగా వచ్చిన అతన్ని అర్థంకానట్టు చూస్తూ, అప్రయత్నంగా ఒక అడుగు వెనక్కి వేసింది రజని. డిటెక్టివ్ టెంపో ఆమె కళ్ళల్లోకి తదేకంగా చూశాడు.

"రజనీ, తాళంచెవిని ఏంచేశావ్?"

రజని ఉలిక్కిపడి సర్దుకుని అర్థంకానట్టు చూసింది. "ఏ తాళంచెవి?" అప్రయత్నంగా ప్రశ్నించిం దామె.

"ఇంజనీర్ రాజు ఇంట్లో, అతని బీరువాలోంచీ నువ్వు తీసుకున్న ఆఫీసు తాళంచెవి ఎవరికో ఇచ్చిన తాళంచెవి." టెంపో సాదాగా అన్నాడు.

"మీరు అర్థం పర్థం లేకుండా మాట్లాడుతున్నారు. ఎవరి బీరువాలోంచో తాళంచెవిని తీసి, మరెవరికో ఎందు కిస్తాను?"

"ఎవరో ఇవ్వకపోతే, ఆ తాళంచెవి అర్ధరాత్రప్పుడు మీ ఆఫీసు తాళాన్ని తెరవదు!"

రజని కోపంగా బుసకొట్టింది. "అయితే ఎవరిచ్చానో కనుక్కోండి!"

"కనుక్కుంటున్నాను. ఎందుకు ఇచ్చారో కూడా కనుక్కుంటాను!" టెంపో గంభీరంగా అన్నాడు.

"ఆ పని చేయండి. వెళ్ళండి!" రజని నిర్లక్ష్యంగా అంది.

నిర్లక్ష్యంగా, ధైర్యంగా ప్రవర్తిస్తున్న ఆమెని టెంపో, ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. మెల్లిగా అతని పెదాలమీది చిరునవ్వు మెరిసింది. రజనిలాగా అందంగా వుండే ఆడది, ఉద్యోగంచేసే ఆడది, ఇంజనీర్‌లాంటి ఆఫీసర్లని రాత్రి పూట తన 'ఒంటరి ఇంటికి' రప్పించుకునే ఒంటరి ఆడది నిర్లక్ష్యంగానే, ధైర్యంగానే వ్యహరిస్తుంది!

క్షణకాలం ఆమె కళ్ళల్లోకి తదేకంగా చూసి. టెంపో గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగాడు. బూటుకాళ్ళి టీపాయ్‌మీద పెట్టి. టెలిఫోన్ రిసీవర్ ఎత్తాడు. చూపుడు వేలితో డయల్ చేయడం ప్రారంభించాడు. రజని కోపంగా బుసకొట్టడం అతనికి వినిపించింది.

"ఇన్స్‌పెక్టర్ పృధ్వీరావ్ కావాలి. అర్జెంట్!" రిసీవర్లోకి అరిచాడతను.

"పృధ్వీరావ్, మనం అనుకున్నట్టే అయింది. ఆమె సహరికరించడంలేదు నువ్వే స్వయంగా రా. ఆమెని స్టేషన్‌కి తీసుకెళ్ళు. నీ పద్ధతుల్లో ప్రశ్నించు!" టెంపో

ఆగి కాసేపు మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"సారీ. ఓపికలేదు. ఇంటికెళ్ళి స్నానంచేసి, భోంచేసి హెడ్‌క్వార్టర్స్‌కి వస్తాను. నీ ప్రశ్నల్నీ, ఆమె జవాబుల్నీ అప్పుడు తీరిగ్గా వింటాను! ఓకే?" అంటూ రిసీవర్ని పడేశాడు.

రజనివైపు చూడకుండా, నిర్లక్ష్యంగా గుమ్మంవైపు నడిచాడు. అతని ఎడమచెయ్యి డోర్ హాండిల్ని పట్టుకుంది.

"...ఆగండి!"

రజని కంఠంలో కొత్తధ్వని తెప్పిస్తున్న నవ్వుని దిగమింగుతూ టెంపో మెల్లిగా తల తిప్పి ఆమె వేపు నిసుగ్గా చూశాడు. రజని మొహంలో కంగారు స్పష్టంగా అవుపిస్తూంది.

"నన్ను స్టేషన్‌కి తీసికెళ్ళడం అనవసరం. ఏం కావాలో అడగండి: తెలిస్తే చెప్తాను...."

క్షణకాలం తటపటాయించి, టెంపో వెనక్కి తిరిగి సోఫావయిపు అడుగు లేశాడు. సోఫాలో కూచుని ఆమె వయిపు చిరునవ్వుతో చూశాడు. రజని అలసటగా అతని ఎదురుగా సోఫాలో కూచుంది.

టెంపో టెలిఫోన్ రిసీవర్ని అందుకుని డయల్ చేశాడు. అటువయిపున రింగవుతోంది. అటువయిపున ఎంతసేపయినా రింగవుతూనే వుంటుందని అతనికి తెలుసు. అటువయిపు రిసీవర్ ఎత్తుకోవాల్సిన వ్యక్తి ప్రస్తుతం ఇటువయిపు రిసీవర్ని పట్టుకున్నాడు! లోపలే నవ్వుకుంటూ టెంపో ప్రారంభించాడు.

"పృథ్వీరావ్, మిస్ రజని మనసు మార్చుకుంది. నువ్వు రావొద్దు. ఆమె చెప్పిందంతా అరగంటలో

నువ్వు వింటావ్!"

రిసీవర్ని పడేసి షెంపో ఆమె వయిపు నవ్వుతూ చూశాడు. "నువ్వు నిర్లక్ష్యం, ధైర్యం మాత్రమే వున్న యువతి వనుకున్నాను. తెలివయినదానివి కూడా ...."

"థాంక్స్! మీరు అడగాలనుకున్నదేమిటో అడగండి" రజని అడ్డు తగులుతూ ముక్తసరిగా అంది.

చిన్నగా నవ్వుతూ షెంపో సోఫాలో వెనక్కివాలాడు. మాట్లాడకుండా రజని వేపు క్షణకాలం చూశాడు. రజని మొహంలో అలసట స్పష్టంగా అవుపిస్తూంది. ఆఫీసరుతో ఏకాంతంలో గంటకి పైగా గడిపిన రజనిలాంటి అందమైన స్టెనో సహజంగా అలిసిపోతుంది.

"రజనీ ...." షెంపో మెల్లిగా ప్రారంభించాడు. "ఆదివారం అర్ధరాత్రప్పుడు మీ ఆఫీసులో కృత్తివాసరావు హత్య చేయబడ్డాడు. ఇంజనీర్ రాజు బీరువాలో దాచిన తాళంచెవితో ఆఫీసు తెరవబడింది. కృత్తివాసరావు ఇంజనీరింటికి వెళ్ళలేదు. నువ్వు తరచూ అతనింటికి వెళ్తూ వుంటావు. బీరువాలోంచి నువ్వు తాళంచెవి తీసుకున్నావు ...."

"మిస్టర్ షెంపో!" రజని ఆవేశంతో అడ్డు తగిలింది. "మీరు ఊహిస్తూ కథ అల్లుకుపోతారా, ఆ ప్రశ్నలేమిటో అడుగుతారా?"

డిటెక్టివ్ షెంపో తటాలున సోఫాలో ముందుకి వాలాడు. రెప్ప వేయకుండా రజని కళ్ళల్లోకి చూశాడు. "తీసుకున్న తాళంచెవిని ఎవరి కిచ్చావు?"

"నేను తీసుకోలేదు!" రజని అరిచింది.

"రజనీ. నువ్వు తాళంచెవిని కాజేశావ్. కాజేస్తూంటే చూసినవాళ్ళున్నారు ...."

"ఎవరో?" రజని కంఠంలో ఎగతాళి శెంపోని అడ్డుకుంది.

"సుధ." శెంపో మళ్ళీ వెనక్కి వాలి, తాపీగా అన్నాడు. అతని చూపులు బాణాల్లా రజని మొహం మీదే నాటుకుపోయాయి. రజని కళ్ళు విశాలంగా అయ్యాయి. ఎర్రటి పెదవులు ఒక్కసారి అదిరాయి. తన కోపాన్ని నిగ్రహించుకోడానికి వ్యర్థప్రయత్నం చేస్తోందని శెంపో గ్రహించాడు.

"సుధ....మీరామెతో మాట్లాడారా?" అప్రయత్నంగా అడిగింది రజని.

"అతను ఇక్కడున్నంతసేపూ నేను అక్కడ ఆమెతో మాట్లాడుతూ కూచున్నాను. చాలా చాలా విషయాలు మాట్లాడాను...."

రజని నాగకన్యలా బుస కొట్టింది. "సుధ....తనకి నేనంటే గిట్టదు."

"తన భర్తని కొంగుకి ముడేసుకుని, తనకు దూరంగా తన్నుకుపోతున్న మరో ఆడదంటే సుధకే కాదు, ఏ స్త్రీకీ గిట్టదు!" శెంపో గంభీరంగా అన్నాడు.

"చేతనయితే భర్తని తన కొంగుకే ముడేసుకొమ్మని ఆవిడకి చెప్పండి!" రజని కసిగా అంది. "మొగుణ్ణి కంట్రోల్ చేసుకోలేక ఇతర్ల మీద పడి మొత్తుకుంటే ఏం లాభం?"

"అయితే ఆమె భర్తని గాలికి అంటే నీకు - వదిలేసిందా?" వేగంగా వెళుతున్న బండిని దారి మళ్ళించడం ఇష్టం లేక శెంపో అడిగాడు.

"మరో వ్యక్తి మీద మనసున్న ఆడది, మొగుణ్ణే కాదు అన్నింటినీ వదిలేస్తుంది; గాలికి!"

"ఆమెతో మాట్లాడినంతసేపూ నాకూ ఏదో అను మానం వేసింది. నువ్వు చెప్పేది నమ్మాలనిపిస్తోంది...." టెంపో సిగరెట్ పొగ ఊదుతూ అన్నాడు.

"అబద్ధాలాడాల్సిన ఖర్మ నాకు పట్టలేదు!" రజని ఉక్రోషంతో అంది. "మిస్టర్ టెంపో, ఆయనతో నాకు సంబంధం వుంది. అది ఆయనకూ, నాకూ సంబంధించిన విషయం...."

"నిజాన్ని ఒప్పుకుంటున్న నీ ధైర్యాన్ని మెచ్చు కుంటున్నా!" టెంపో చిరునవ్వుతో అన్నాడు.

రజని నవ్వలేదు. "ఇందుకే చెప్పాను. నేను అబద్ధా లాడను; ఆమెలాగా!"

"ఆమె - సుధ - అబద్ధాలాడుతుందా?"

"ఆడిందిగా?"

టెంపో ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"మిస్టర్ టెంపో నేను తాళంచెవి కాజేసినట్టు ఆమె మీతో అంది. అది శుద్ధ అబద్ధం?" రజని వుద్రేకంతో అంది.

"కాజేయకపోతే, తాళంచెవి నీ చేతికి ఎలా వచ్చింది?" టెంపో టపీమని అడిగాడు.

రజని అతనివేపు అర్థం కానట్టు చూసింది. టెంపో ఆమెని నవ్వుతూ చూశాడు.

"రజనీ, కేవలం ఊహాగానం చేస్తూ నిన్ను ఈ ప్రశ్న అడగడం లేదు? తాళంచెవి నీ చేతికి వచ్చిందని మాకు తెలుసు! అంచేత బుకా...."

"ఎలా తెలుసు?" రజని అడ్డు తగిలింది. "ఆవిడ మాటేగా?"

"ఆవిడ-సుధ-కాకుండా మాకు వేరే ఆధారాలమూలంగా

తెలిసింది. ఆ వివరాలు కావాలంటే ఇన్‌స్పెక్టర్ పృథ్వీ రావ్ చెప్తాడు, అతన్ని రమ్మన్నా?'' టెంపో ఫోన్ వయిపు చూస్తూ అన్నాడు.

"అక్కర్లేదు. తాళంచెవిని ఆయనే నాకిచ్చారు… ''

టెంపో ఆశ్చర్యంతో కళ్ళు పెద్దగా చేశాడు. "ఆయన అంటే రాజా?''

రజని తలాడించింది.

"దేనికి?''

రజని క్షణకాలం తటపటాయించింది. "అప్పట్లో నేను వేరే గదిలో వుండేదాన్ని….ఈ ఇల్లుదొరకలేదు…. ఆఫీసులో కల్సుకునేవాళ్ళం….''

తల వాల్చుకుని చెప్పిన రజనిని టెంపో చిరునవ్వుతో చూశాడు. "అతను తాళంచెవి యిచ్చి ఎంతకాలమైంది?''

"ఆర్నెల్లు దాటిందనుకుంటాను….'' రజని మెల్లిగా అంది.

"నువ్వు ఈ ఇంట్లోకి మారి ఎంతకాలమైంది?''

"మే నెలలో అనుకుంటా….ఆర్నెల్లు….'' రజని సందేహిస్తూ అంది.

"ఈ ఇంటికి రాక ముందు ఎంతకాలం నుంచీ మీ ఇద్దరికీ సంబంధం వుంది?'' టెంపో ఆమెనే చూస్తూ ప్రశ్నించాడు.

రజని బుగ్గలు కొద్దిగా ఎరుపెక్కాయి. "మూడు…. మూడు నెలల ముందు… ''

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. రజని వాల్చిన రెప్పల్ని కొద్దిగా పైకెత్తింది. "ఈ ఇంట్లోకి మారాక, మీ ఇద్దరికీ ఆఫీసు అవసరం తీరిపోయి వుంటుంది. అంటే, తొమ్మిది నెలలప్పుడు అతను నీకు తాళంచెవి ఇచ్చివుండాలి.

అవునా?''

రజని బుర్రని నిస్సహాయంగా ఆడించింది. టెంపో ఆమెని తదేకంగా చూశాడు.

''ఈ ఇల్లు ఏర్పాటయ్యాక, తాళంచెవిని అతనికి ఇచ్చేశావా?''

''లే.... దు....''

టెంపో ఆమెని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. ''ఎందుకివ్వలేదు?''

''ఇవ్వాలన్న ఆలోచనే రాలేదు....ఆయనా అడగలేదు....'' రజని నీరసంగా అంది.

''తాళంచెవిని ఎక్కడ దాచావు?''

రజని అతనివయిపు అదోలా చూసింది. ''పడగ్గదిలో.. పాత హాండ్‌బాగ్‌లో పడేసి.... టేబుల్‌మీద పెట్టాను....''

''ఉందో లేదో చూసుకోలేదా?''

రజని బలహీనంగా నిట్టూర్చింది. ''లేదు....ఇవాళ.... ఇందాకా....ఆయన అడిగేదాకా నాకు గుర్తేలేదు ...ఆయన అడిగాక చూశాను. తాళంచెవి లేదు....''

టెంపో తటాలున సోఫాలోంచీ లేచాడు. ఆమెముందు కెళ్ళి పాదాలు ఎడంగా పెట్టి నిల్చున్నాడు. ఆమె తల అప్రయత్నంగా అతనివయిపు పైకి లేచింది. టెంపో తీక్షణంగా ఆమె కళ్ళల్లోకి, కిందికి చూశాడు.

''రజనీ, అతనుకాకుండా నీ ఇంటికి మరెవరువస్తారు?'' టెంపో గంభీరంగా అడిగాడు.

రజని ఉలిక్కిపడింది. కళ్ళు పెద్దగా చేస్తూ అయోమయంగా చూసింది. ఆమె పెదవులు కదిలాయి. ''మిస్టర్ టెంపో....''

''మరెవరేనా 'మరెందుకో' వస్తారా అని నేను అడగ

లేదు. ఇంజనీర్ రాజు కాకుండా మరెవరేనా—మీ ఆఫీసు వ్యక్తులు—తరచుగా ఇక్కడికి వస్తారా అని అడిగాను."

రజని నిట్టూర్చింది. "....ఎవ్వరూ రారు...."

టెంపో ఆమెవైపే చూస్తూ, ఆరిపోయిన సిగరెట్ పీకని మూలకి విసిరి, మరో సిగరెట్ వెలిగించాడు. "రజనీ, అయాం సారీ ఫర్ యూ. నీ అధీనంలో వున్న ఆఫీసు తాళంచెవి హత్యానేరంలో ఉపయోగించబడింది. ఆ తాళంచెవిని హతుడో, హంతకుడో ఉపయోగించి వుండాలి. పోలీసువాళ్ళు తీగ లాగుతారు; డొంక పూర్తిగా, మొదలంటా కదుల్తుంది. నువ్వు స్టార్ విట్నెస్ అయిపోతావు. నీ కథా, రాజుకథా నడిబజార్లోకి ఉరుకుతుంది. న్యూస్ పేపర్లూ, పత్రికలూ ఎక్స్ట్రా కాపీలు ప్రింటవుతాయి...."

"నో?" రజని కేక టెంపోకి అడ్డు తగిలింది. వణుకుతున్న చేతుల్ని పిడికిళ్ళుగా బిగించి ఆమె కంగారుగా చూసింది ఇందాకా ఆమె బుగ్గల్ని సిగ్గుతో ఎరుపెక్కించిన రక్తం ఎక్కడికో జారుకుని, ఆమె మొహాన్ని తెల్ల కాగితంలా మార్చేసింది.

"టెంపోగారూ....మీతో నిజం చెప్పాను. ఈ గొడవల్లో ఇరుక్కోడం ఇష్టంలేకే నేను అబద్ధాలాడలేదు.... ఇదంతా బైటికి రాకుండా మీరు...."

"సారీ రజనీ...." టెంపో ఆమెకిఅడ్డొస్తూ అన్నాడు. "ఈ తాళంచెవిలో కృత్తివాసరావు హత్యా రహస్యాన్ని ఛేదించే "తాళంచెవి" — 'కీ' వుంది. పూర్తిగా నిజం తెలిస్తేగానీ ఇదంతా బైటికి పొక్కకుండా వుండదు!"

"నేను పూర్తిగా నిజం చెప్పాను!" రజని ఆవేశంతో అంది.

టెంపో సాలోచనగా తల పంకించాడు. "రజనీ...."

రజని ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"నీకు తెలీకుండా అతను తాళంచెవి తీసుకుని వుండొచ్చా?"

"ఎవరు?" రజని కళ్ళు చిట్లిస్తూ అంది.

"ఇంకెవరు?నీ బెడ్‌రూమ్‌లోకి రాగలిగేవ్యక్తి ....రాజు."

"అంత రహస్యంగా తీసుకోవాల్సిన అవసరం ఆయనకి లేదు....తీసుకునే వుంటే, ఇందాకా అడిగేవారు కాదు. తాళంచెవి నా హాండ్‌బాగ్‌లోంచీ మాయమై కృత్తివాసరావు టేబుల్‌మీద ప్రత్యక్షమవడం గురించి నాలాగే ఆయనా ఆశ్చర్యపోతున్నారు...."

"అతను ఆశ్చర్యాన్ని నటిస్తున్నాదేమో!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు

రజని తల ఆవేశంగా అటూ ఇటూ ఆడింది. "ఆయన నాముందు నటించరు!"

టెంపో చిరునవ్వు నవ్వాడు. "ఆ నటనని నువ్వు పోల్చుకోలేకపోయి వుండొచ్చు!"

"మిస్టర్ టెంపో, మగాడి నటనని ఆడది ఇట్టే కనిపెట్టేస్తుంది!" రజని సగర్వంగా అంది.

తను మగాడే అనీ, ఇందాకా రెండు మూడుసార్లు ఆమె ముందు నటించాడనీ ఆమెతో చెప్పాలనిపించింది టెంపోకి. చిరునవ్వుతో ఆ కోరికని అడుక్కి తొక్కేశాడతను.

డిటెక్టివ్ టెంపో చూపుల్ని ఆమె మీంచీ తప్పించి, కిటికీవయిపు తిప్పాడు.

"మిస్టర్ టెంపో, టీ తాగుతారా?" ఉన్నట్టుండి రజని ప్రశ్నించింది.

టెంపో ఆమెవయిపు చిరునవ్వుతో చూశాడు. "అలసిపోయినట్టున్నావ్. టీకాస్తూ ఇంకా అలిసిపోవద్దు!"

రజని పెదవులు సిగ్గుతో, చిరునవ్వుతో కదిలాయి. "ఎప్పుడో కాచి, ఫ్లాస్కులో పోసివుంచాను. ఆయన.... తీసుకోలేదు...." అంటూ ఆమె పైకి లేచింది.

"మరొకరికోసం కాచిందీ, మరొకరికోసం దాచిందీ తీసుకోడంభావ్యంకాదు....ఆల్ రైట్.... నేనూ అలిసిపోయి నట్టున్నాను. టీ తాగుదాం?" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

రజని నవ్వుతూ కదిలింది. తెర తొలిగించుకుని మరో గదిలోకి మాయమైంది. తన యవ్వనాన్నీ, అందాన్నీ, వర్తమానాన్నీ, భవిష్యత్తునీ పెళ్ళయిన రాజు పాలుచేసి చీకూ చింతా లేకుండా బతుకుతున్న రజని తత్వంగురించి ఆలోచిస్తూ టెంపో కిటికీ ముందుకి నడిచాడు. దళసరి తెరను తొలగించి, అవతలికి చీకట్లోకి చూస్తూ వుండి పోయాడు....

రజని చెప్పిందంతా నిజమే అయితే ఆమె గదిలోంచి తాళంచెవిని ఎవరో కాజేసి వుండాలి. ఎవరు? అలా కాజేసే అవకాశం ఇంజనీర్ రాజుకి బాగా వుంది.

అతను కాకపోతే మరెవరో కాజేశారు. అయితే ఆ వ్యక్తికి తాళంచెవి రజని హాండ్‌బాగ్‌లో వున్నట్టు ఎలా తెలిసింది? తాళంచెవి అక్కడున్నట్టు తెలిస్తే, ఆ వ్యక్తికి మరి కొన్ని విషయాలు కూడా తెలిసివుండాలి:

ఒకటి: తాళంచెవిని ఇంజనీర్ రాజు ఆమెకు ఇచ్చిన విషయం.

రెండు: రజనీ, రాజు ఇద్దరూ ఆఫీసులో కలుసు కుంటూ వుండిన విషయం.

మూడు: అంటే, ఆ ఇద్దరిమధ్యా వున్న అక్రమ సంబంధ విషయం.

ఈ విషయాలన్నీ తెలిసిన వ్యక్తి ఎవరు? ఎవరైనా,

అతనికి కృత్తివాసరావుమీద కసీ, పగా వున్నాయి. ఎందుకు?

"టెంపోగారూ ...టీ."

రజని కంఠం టెంపో ఆలోచనలకి ఆనకట్ట వేసింది. సిగరెట్ పీకని కిటికీ గుండా విసిరి టెంపో వెనక్కి తిరిగాడు. వంగి, ట్రేని టీపాయ్‌మీద పెడ్తోంది రజని.

సోఫాలో కూచుని టెంపో టీ కప్పు అందుకున్నాడు. రజని రెండో కప్పు అందుకుని అతని ఎదురుగా కూచుంది. టీ చప్పరిస్తూ ఆమెవైపు సాలోచనగా చూశాడు టెంపో.

"రజనీ, మీ ఇద్దరి వ్యవహారం గురించి ఆఫీసులో ఎవరెవరికి తెలుసు?"

రజని కళ్ళు చిట్లిస్తూ చూసింది. "నాకు తెలీదు. ఒక్కరికి తెలిస్తే ఆఫీసులో అందరికీ తెలిసినట్టే. నోటితోగానీ, ప్రవర్తనలోగానీ ఎవరూ ఆ విషయం తెలిసినట్టు వ్యక్తం చేయలేదు...."

టెంపో మాట్లాడకుండా టీ తాగుతూ వుండిపోయాడు. కప్పుని టీపాయ్‌మీదపెట్టి ఆమెవేపు తీక్షణంగా చూశాడు.

"ఎవరికీ తెలీదనుకోడం బుద్ధితక్కువతనం. మీ విషయం ఆఫీసులో ఎవ్వరికో తెలుసు!"

రజని ఉలిక్కిపడింది. "ఎవరికి?"

"నీ బెడ్‌రూమ్‌లో, నీ హాండ్‌బాగ్‌లో తాళంచెవి కాజేసిన వ్యక్తికి!"

"మై....గాడ్!" రజని ఆశ్చర్యంతో అంది.

"రజనీ, బాగ్‌లో తాళంచెవి కనిపించకపోయేసరికి, అది అక్కడున్న విషయం, మీ ఇద్దరికీ సంబంధం వున్న విషయం ఎవరికో తెలుసన్న నిజం మీ ఇద్దరికీ తోచలేదంటావా?" టెంపో ఆమెనే చూస్తూ ప్రశ్నించాడు.

"ఆయన అలా అనలేదు. ఆ హాండ్ బాగ్‌ని ఆఫీసుకి తీసుకెళ్ళిన రోజుల్లో. కేర్‌లెస్‌గా ఆఫీసులో ఎక్కడో పడేసుకుని వుంటానని నాతో అన్నారు. అంచేత, అదే జరిగివుండొచ్చనుకున్నా...." రజని సందేహిస్తూ అంది.

టెంపో మౌనంగా సిగరెట్ వెలిగించాడు. పొగ ఊదుతూ ఆమెవైపు అదోలా చూశాడు.

"రజనీ, నువ్వు మరో విషయం నాకు చెప్పలేదు...."

"ఏమిటి?" రజని ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"ఆమె....సుధ... మరెవరికో మనసిచ్చిందన్నావ్."

రజని ఇబ్బందిగా చూసింది. "అలాగని....ఆయన నాతో అన్నారు...."

"అతనెవరు?"

"ఆయనే....రాజుగారు"

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. "నీతో అన్న వ్యక్తికాదు, ఆమె మనసిచ్చిన వ్యక్తి!"

రజని మళ్ళీ ఇబ్బందిగా చూసింది. మెల్లిగా ముందుకి వంగి, టీ కప్పుని టీపాయ్ మీద పెట్టింది.

"ఎవరు?" టెంపో రెట్టిస్తూ అడిగాడు.

రజని దీనంగా అతన్ని చూసింది. మెల్లగా ఆమె పెదవులు కదిలాయి.

"కృత్తివాసరావు...."

8

"ఇది అన్యాయం!" పృథ్వీరావ్ నవ్వే ప్రయత్నం చేస్తూ అన్నాడు.

"ఏది?" టెంపో ప్రశ్నించాడు.

"నన్ను శవాలకీ. వేలిముద్రలకీ, డాక్టర్ రిపోర్ట్‌సకీ వదిలేసి, ఆరా పేరుతో అందమైన ఆడవాళ్ళ చుట్టూ

హాయిగా తిరగడం!"

టెంపో పకపక నవ్వాడు. ఇన్స్‌పెక్టర్ పృథ్వీరావ్ కులాసాగా శృతికలిపాడు. టెంపో నవ్వు ఆపేశాడు. పృథ్వీరావ్ శృతి ఆగింది.

"అసలు ఇలాంటి కేసుల్లో, క్లయింట్లు లేని కేసుల్లో నేనెందుకు చెయ్యి. కాలూ, బుర్రా—చేసుకోవాలి?

"క్లయింటు లేకేం? నేనున్నాగా?" పృథ్వీరావ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

"ఉన్నావ్. అయితే, పోలీసు క్లయింటుతో డిటెక్టివ్‌కి గిట్టుబాటుకాదు!" టెంపో నవ్వుతూ అన్నాడు.

"ఎందుక్కాదు? నీ సహాయానికి ప్రతిఫలంగా మా సహాయం, సహకారం అందిస్తాంగా?"

"అష్టకష్టాలూపడి అపరాధిని చూపిస్తే, అరదండాలు తగిలించి తోలుకెళ్తావ్! అంతేగా?"

"అదికూడా సహకారమే!" పృథ్వీరావ్ నవ్వుతూ అన్నాడు.

"అరెస్టా? అది నువ్వేకాదు; నేనూ చేయొచ్చు. 'జంటిల్‌మన్ అరెస్ట్' గురించి మరిచిపోయావా?"

పృథ్వీరావ్ ఇబ్బందిగా చూశాడు. "అబ్బబ్బ.... అదలా వుంచు. ఇంతకీ ఆడాళ్ళదగ్గర ఏం సంపాయించావ్?"

టెంపో సిగరెట్ వెలిగించి ప్రారంభించాడు. పృథ్వీరావ్ ఏకాగ్రతతో వినసాగేడు....

"ఇదీ కథ!" టెంపో కుర్చీలో వెనక్కివాలి, అన్నాడు.

"గుడ్‌గాడ్! గురూ, ఇంతకీ ఆపిల్ల—రజని—మీద నీకు అనుమానం ఎందుకు కలిగింది?"

టెంపో చిన్నగా నవ్వాడు. "అప్పుడే మరిచిపోయావా? రజని రాజుకి పి.సి. తరచుగా అతనింటికి వెళ్ళే ఆమెకి తాళంచెవి కాజేసే "

"యస్! ఇంకచెప్పకు!" పృధ్వీరావ్ అడ్డుతగిలాడు. "కృత్తివాసరావుని ఖూనీ చేయడానికి ఇంజనీర్ రాజుకి మాంచి మోటివ్‌వుంది!"

టెంపో ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"అతను తన భార్య మాజీ ప్రియుడు! మనిషిని చంపడానికి ఇంతకన్నా పెద్దకారణం అవసరంలేదని నా నమ్మకం!"

టెంపో అతన్ని తదేకంగా చూశాడు. "అందరూ అనుకునే విధంగానే. మనమూ అనుకోవాలంటావా?"

"అంటే?" పృధ్వీరావ్ కళ్ళు చిట్లించాడు.

"స్పేర్ కీ ఛీఫ్ ఇంజనీర్ దగ్గరే వుంటుందని సిబ్బంది అంతకీ తెలుసు. అంచేత అతి సహజంగా, అతనే ఆ తాళంచెవి ఉపయోగించి హత్య చేసివుండొచ్చని అంతా అనుకుంటారు "

"అలా అనుకోడంలో తప్పులేదుగా?" ఇన్‌స్పెక్టర్ పృధ్వీరావ్ అడ్డుతగిలాడు.

"తప్పు.... లేదు." టెంపో సాలోచనగా అన్నాడు. "అందరూ అలా అనుకోవాలనే అతని ఆశ కూడా అని నా నమ్మకం...."

పృధ్వీరావ్ గుబురు కనుబొమలు గమ్మత్తుగా కదిలాయి. "అతను.... టెంపో అతనెవరు?"

"హంతకుడు."

పృధ్వీరావ్ అలిసిపోయిన నందీశ్వరుడు బుసకొట్టినట్లు నిట్టూర్చాడు. (సశేషం)

గోల్డ్ డైమెండ్

'స్మగ్లర్'

డిటెక్టివ్ రాజారాం విమానం దిగేడు. అందరు పాసింజర్లతో పాటు కస్టమ్స్ వ్యవహారాలు చక్కబెట్టుకున్నాడు విజిటర్స్ హాల్లోకి వచ్చేడు. అతడి కళ్ళు నాలుగు వైపులకు తిరిగేయి. చూపులు అన్ని మూలలా వెదికేయి.

"అంత హడావిడి చేసేరు. ఏ ఒక్కరూ రాకపోవడం

ఆశ్చర్యంగావుంది. శత్రువులు సామాన్యులు కారని మామయ్య ముందే చెప్పేరు....అంటే, ఇది ప్రళయం వచ్చేముందు ప్రశాంతత అనుకోవాలా....” డిటెక్టివ్ రాజారాం మరోసారి చుట్టూ పరికించేడు. కాసేపు అక్కడే వెయిట్ చెయ్యాలనుకున్నాడు.

ఇరవై రెండేళ్ళ యువతి రాజారాంకి దేష్ ఇచ్చి, ఏమీ జరగనట్టే ఎంక్వయిరీ కౌంటర్ దగ్గరకు వెళ్ళి నిలబడి, ఏదో అడుగుతూంది.

డిటెక్టివ్ రాజారాం కళ్ళు తళుక్కుమన్నాయి.

ఒక్కసారి ఆ యువతిని క్రీగంటితో నిదానించి చూసేడు.

అందమైన రూపం. ఆకర్షణీయమైన కళ్ళు. బింకమైన కండలతో ఆశలు గొలిపే ఒళ్ళు!

ఆ యువతి బలమెంతో తనకు దేష్ ఇచ్చినపుడే తెలుసుకున్నాడు—డిటెక్టివ్ రాజారాం. వెదకబోయే తీగ కాలికి తగిలిందనుకుంటూ—ఒక్క క్షణంలో ఆ యువతిని చేరుకున్నాడు—

“దొంగతనం చేయాలనుకుంటే ఇది మంచి చోటు కాదు. నా పర్స్ ఇచ్చేయ్. అందులో నా పాస్‌పోర్టు కూడా వుంది.”

రాజారాం అతి నెమ్మదిగా అన్నాడు.

ఆ యువతి రాజారాం ముఖంలోకి చురుగ్గా చూసింది.

“ఏయ్ మిస్టర్: పిచ్చి పిచ్చిగా వాగితే పళ్ళు రాలి పోతాయ్. నే నెవరనుకున్నావ్, ఒళ్ళు దగ్గర పెట్టుకో.”

అరచినంత గట్టిగా అందా యువతి.

హాల్లో వున్నవాళ్ళ అందరి చూపులు రాజారాంమీద, ఆ యువతి మీద నిలిచేయి.

డిటెక్టివ్ రాజారాం అదేమీ పట్టించుకోలేదు. ఆ యువతి గుండెలు తన ఛాతీకి తగిలేంత దగ్గరగా నిలబడ్డాడు. పై నుంచి క్రిందివరకు నిదానించి చూసేడు.

చురుకు చూపులు, సూది ముక్కు, ఎత్తయిన వక్షోజాలు, కసరత్తు బాడీ.... మేలిమి బంగారం కాదు-ట్వంటీ టూ కేరెట్టు గోల్డులా వుంది కలర్.

దూరం నుంచి చూసినకంటె మరింత ప్రత్యేకత కనిపించింది ఆ యువతిలో రాజారాంకి.

తను గమ్యం చేరడానికి ఆ యువతిని చక్కగా ఉపయోగించుకోవాలనుకున్నాడు డిటెక్టివ్ రాజారాం.

ఎవరూ ఊహించనంత స్పీడుగా రాజారాం చెయ్యి ఆ యువతి బ్లౌజులో దూరిపోయింది - అందరి మనసులు చెదిరి కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపేలోపల - పర్సుతోపాటు బయటకు వచ్చిందా చెయ్యి.

ఆ యువతి రాజారాం చేసిన పనికి సిగ్గుతో తల దించుకోలేదు. ఆవేశంతో చెయ్యి పయికి ఎత్తలేదు. చిన్నగా నవ్వింది. చిలిపిగా కన్ను కొట్టింది—

"నేనే అనుకుంటే నువ్వు నాకంటె ఘనుడివి. ఐ లైక్ యు!"

మత్తు గొలిపే స్వరంతో ముద్దుగా అందా యువతి.

డిటెక్టివ్ రాజారాం పర్సు జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

"ఐ ఆల్సో లైక్ యు వెరిమచ్."

చిత్తయిపోయినట్టు పెదవుల కలయికతోనే తన ప్రేమ నంతటినీ ఆ యువతి చెవులలో ఒలకబోశాడు రాజారాం.

"వాట్ ఎ వండర్ బోయ్ యు ఆర్!"

ఆ యువతి రాజారాంని అదిమి పట్టుకుని గట్టిగా ముద్దు

పెట్టేసుకుంది.

"మై నేమ్ ఈజ్ రోసీ."

"రాజా" అన్నాడు డిటెక్టివ్ రాజారాం.

రాజారాంని మరోసారి బలంగా ముద్దు పెట్టుకుని ఒది లేసింది రోసీ.

'ఒదిలేసింది' అనే కంటే 'తోసేసింది' అనే అనుకో వాలి.

అప్పుడు కలిగిన ఒత్తిడికి డిటెక్టివ్ రాజారాం నిల దొక్కుకోలేక వెనక్కి తూలిపోయేడు. అలా తూలిపో తూనే రోసీ చెయ్యి అందుకున్నాడు రాజారాం. అయినా ప్రయోజనం లేకపోయింది!

రాజారాం క్రిందపడ్డాడు. రాజారాం చేతిలో తనచెయ్యి ఇరుక్కుపోవడంతో రోసీకూడా రాజారాం మీదపడి, అతని శరీరానికి అతుక్కుపోయింది!

నలుగురు జట్టీల్లాంటి మనుషులు వచ్చి రోసీని లేవ దీసేరు. వాళ్ళలో ఒకడు రాజారాం కాలరు పట్టుకుని ఎత్తి నిలబెట్టేడు—

"అందమైన ఆడపిల్ల కనబడితే దొంగతనం అంట గడతావా! బ్రాలో చెయ్యిపెడతావా! క్రిందపడి మీదకు లాక్కుంటావా?....అన్నింటికి సరిపోయేది ఒకటిస్తు న్నాను—పుచ్చుకో." అన్నాడు—

స్పీడుగా చెయ్యి పైకెత్తేడు.

ఆ చెయ్యి రాజారాం మీదపడితే ఇక అంతే!

డిటెక్టివ్ రాజారాం కన్నుమూసి తెరచేంతలో ఉన్న చోటునుండి తప్పుకున్నాడు.

చెయ్యెత్తిన వాడి గురి తప్పింది—తూలి ఒక అడుగు ముందుకు వేసేడతను.

అప్పటికే గాలిలోకి లేచిన రాజారాం చేతి అయిదు వేళ్ళూ— ఆ తొందరపాటుగాని ముఖంమీద ఇనుపగుళ్ళలా పడి ముఖాన్నంతనీ పచ్చడి చేసేసాయి.

ఆ వెంటనే, రాజారాం మిగిలిన ముగ్గురిలో ఏ ఒక్కరికీ ఊపిరి ఆడనివ్వకుండా నేలను కరిపించేసేడు.

రోసీ రాజారాం ముఖంలోకి తీక్షణంగా చూసింది.

"యూ ఫూల్! నీలో ఇంత స్వార్థముందనుకోలేదు. నాకు ఒకడినైనా విడిచిపెట్టలేదు.... అనుభవించు" అంది.

అలా అంటున్నప్పుడే చురుగ్గా లేచిన రోసీ చెయ్యి రాజారాం దవడమీద బలంగా పడిపోయింది!

అలా జరుగుతుందని ఊహించని రాజారాం ఖంగు తిన్నాడు. కళ్ళు పచ్చబడ్డాయి!

"ఎవరీ రోసీ! తనకు ఉపకారా, అపకారా?"

రాజారాం ఆలోచనలకు అడ్డుతగిలింది రోసీ.

"ఆలోచనలు కట్టిపెట్టు. నీ వెనకాల నిలబడ్డవాడ్ని ముందు విసిరికొట్టు. లేకుంటే. ఇంతటితో నీ ఆటకట్టు."

రోసీ రాజారాంని హెచ్చరించింది—పడ్డవాళ్ళు పడ్డట్టు లేచి తమమీదికి వస్తున్నవాళ్ళలో ఒకడ్ని ఎగిరి తన్నింది.

ఈలోపల రాజారాం ఎలర్ట్ అయ్యేడు. తనను వెనుక నుంచి ఆక్రమించుకోవాలనుకున్న వాడి ముక్కుమీద— పిడికిలి బిగించి—ఒక్క గుమికీ ఇచ్చేడు.

రాజారాం ఇచ్చిన గుమికీతో—వెనుక నున్నవాడు తూలి వెల్లికిలా పడ్డాడు.

అంతలోనే రాజారాం మరొకడి పక్కటెముకలమీద ఒకతాపు తన్నేడు.

రోసీ తనవంతుగా ఒకడ్ని పాలరాతి నేలమీద కదలిక లేకుండా పడుకోబెట్టింది!

అలా చేయడంలో రోసీ కనబరచిన నేర్పు, అతి బల వంతుడైన ప్రత్యర్థిని నేల కరిపించడానికి చేసిన ట్రిక్కు చూసి అక్కడున్న వాళ్ళంతా నోళ్ళు వెళ్ళబెట్టేరు.

డెడిక్టివ్ రాజారాం రోసీ చెయ్యి అందుకున్నాడు.

"ఏమో అనుకున్నాను. సరుకున్నదానవే!"

—అందుకున్న రోసీ చేతిని కదుపుతూ అన్నాడు రాజా రాం.

"మిస్టర్ రాజా నేనింకా 'సరుకు' వరకు వెళ్ళలేదు. ఇంతవరకు చేసిందంతా ఎక్సర్‌సైజే! ఇప్పటినుంచి చూస్తావు, నా తడాకా!"

—రోసీ ఎంట్రెన్స్‌వైపు వేలెత్తి చూపించింది.

ఆరడుగుల ఎత్తున్న ఆరుగురు పడతులు పరుగెడు తున్నట్టు వచ్చి రాజారాంని చుట్టుకుపోయేరు! అందరు జీన్స్ వేసుకుని ఇన్‌షర్ట్ చేసేరు! ఒకేరంగు దుస్తుల్లో ఆడ కమేండోల్లా కనబడుతున్నారు.

"మిస్టర్ రాజా? ఇప్పటివరకూ బయటకు రాకపోవ డంతో అన్నమాట తప్పేవనుకున్నాం. ఈ ఫ్లైట్‌కి రాలే దనుకున్నాం....ఏమైనా, మీ ధైర్యానికి మా జోహార్లు. మీ కోసం మా బాస్ ఎదురుచూస్తున్నారు, పదండి."

—వచ్చిన ఆరుగురిలో ఒక పడతి నోటినుంచి వచ్చేయి ఆ మాటలు.

రాజారాం అమాయకంగా చూసేడు—

"ఎవరు మీ బాస్! నేనెందుకు మీతో రావాలి? వస్తానని ఎవరితో చెప్పేను?"

ఒక యువతి చురుగ్గా రాజారాంకి దగ్గరగా వచ్చింది—

"ఈ కంట్రీలో అబద్ధం ఆడితే చాలా పెద్ద శిక్ష పడు తుంది."

రాజారాం వరుసగా ఆరుగురికి కన్నుకొట్టి చిన్నగా ఈల వేసేడు—

"శిక్షను అమలుజరిపేవాళ్ళు ఆడవాళ్ళైతే ముఖ్యంగా మీలాంటివాళ్ళయితే నాకెంతో ఆనందంగా వుంటుంది."

"షటప్ అండ్ కమాన్!"

—ఒక యువతి, రాజారాం చెయ్యి పట్టుకుని గుంజింది.

రాజారాం మూడు స్టెప్‌లు ముందుకు తూలేడు—

"మీ బాస్ ఎక్కడ వున్నాడు?"

"ఛల్‌బే, చూపిస్తాం."

—మరో పడుచు రాజారాం నడుంమీద తన్నింది.

తూలి దూరంగా పడ్డాడు రాజారాం.

వెన్నెముక కలుక్కుమంది.

బాధనంతని పళ్ళమధ్య బిగించేసేడు రాజారాం—

"వాట్ ఎ వండర్! నీ తోపుతో నా నడుం నొప్పి పోయింది, థాంక్స్."

—రాజారాం లేచి నిలబడ్డాడు.

మూడవ యువతి ఒక జంప్‌చేసి రాజారాం ముందుకు వచ్చింది—

"ఈతాపుతో ఎక్కడ నొప్పి పోయిందో చెప్పు."

—రాజారాం గుండెలకు గురిచూసి ఎగిరి రెండు కాళ్ళతోను తన్నబోయింది.

ఆ సుందరాంగన గాలిలోకి ఎగరగానే రాజారాం వెనక్కి బెండై, కాళ్ళను ముందుకు జార్చి, వెల్లకిలా పడి నేలను అంటుకుపోయేడు!

రాజారాం గుండెలమీద తన్నాలనుకుని గాలిలోకి ఎగిరిన పడతి రాకెట్ స్పీడులో ముందుకు దూసుకుపోయింది!

ఇరవై మీటర్లు దూరంలో వున్న కాంక్రీట్ పిల్లర్‌ని గుద్దుకుంది!! ముద్దలా నేలమీద పడిపోయింది!!!

బంతిలా తూలి నిలబడ్డాడు రాజారాం.

ఈలోపల—ఇద్దరు యువతులు ఒకేసారి ఫుట్‌షాట్స్ ఇవ్వాలని గాలిలోకి లేచేరు; కాళ్ళను ముందుకు చాపి తుపాకి గుళ్ళలా రాజారాం మీదికి దూసుకువచ్చేరు.

రాజారాం స్టడీగా నిలబడి. గాలిలో ఈదుకు వస్తున్న ఇద్దరి కాళ్ళకు అరచేతులను అడ్డుపెట్టి యాంగిల్ మార్చి పుష్ చేసేడు.

రెప్పపాటు కాలంలో వాళ్ళ శరీరాలు అడ్డంగా తిరిగేయి. చెరొకవైపుకు పోయి దభీమని చప్పుడు చేస్తూ ఫ్లోర్‌ని అంటుకుపోయాయి!

డిటెక్టివ్ రాజారాం డిఫెన్స్ నుండి అఫెన్స్‌కి మారాలనుకున్నాడు. లేకపోతే, మిగిలిన ముగ్గురూ ఒక్కసారిగా ఆక్రమణకు పూనుకునే ప్రమాదం వుంది.

ఆలోచన వచ్చీ రావడంతోనే రాజారాం 'నాట్‌ప్లేన్'లా గాలిలోకి ఎగిరి తిరిగి నేలమీద నిలబడ్డాడు. ఒంటికాలిమీద చక్రంకొట్టి సర్రున ముందుకు జారిపోయేడు. అలా జారుతూనే తన కాళ్ళను కొంచెం ఎత్తి, వరుసగా నిలబడ్డ ముగ్గురిలో మధ్యవున్న యువతి మోకాళ్ళక్రింద తాకించేడు.

రాజారాం ఇచ్చిన 'ఫుట్‌షాట్'తో ఆ భామ తూలి - ఎగిరి బోర్లాపడింది! ఆ పడ్డంలో బేలన్స్ చేయ లేకపోయింది. ఫలితంగా ముఖం పచ్చడైపోయి—తెలివితప్పి అలానే ఉండిపోయింది?

రాజారాం బొంగరంలా తిరుగుతూ లేచేడు. అయోమయంలో పడ్డ ఇద్దరిమీదికి ఉరకబోయేడు.

అంతవరకు వేడుకగా చూస్తూంది రోసీ. స్కేటింగ్ చేస్తున్నట్టు స్పీడుగా వచ్చి రాజారాంకి అడ్డంగా నిలిచింది.

"మిస్టర్ రాజా! ఫైటింగ్‌లో వాటా పెట్టనందుకు ముందొకసారి నా చేతి బలం రుచి చూసేవు. ఇప్పుడైనా ఆ యిద్దరినీ నాకు ఒదిలెయ్."

ఆ మాటలంటూనే—రోసీ ఒంటికాలిమీద లేచింది. టూపాయింట్ మీద నిలచింది. రెండవకాలు బెండ్‌చేసి నిలువు కాలికి ఆన్చింది—

"ఒన్-టు-త్రీ."

—అంటూ గాలిలోకి ఎగిరింది.

అప్పటికే ఉక్కులా బిగుసుకుపోయిన రోసీ శరీరం—ఎదురుగా వున్న ఇద్దరు యువతుల గుండెలకు షంటింగ్ ఇంజన్‌లా గుద్దుకుంది.

ఆ అదురుకు ఎగిరిపడ్డ యువతులు మరిక లేవలేదు!

రోసీ రింగ్‌లా బెండైంది. తీగలా సాగింది. రాజారాం ముందుకు వచ్చింది. చెయ్యి పట్టుకుని బరబర బయటకు లాక్కుపోయింది!

*　　　*　　　*

పోర్టికోలో కారు నిలిచి వుంది.

డ్రైవరు బేక్‌డోర్ తెరిచి పట్టుకున్నాడు.

రోసీ రాజారాంని సీటుమీదికి విసరికొట్టింది.

రాజారాం సంబాళించుకుని ఏదో అనబోయేలోపల, ఎగిరి పక్కకు కూర్చుని డోర్ మూసింది రోసీ.

కారు ఒక్క జర్కు ఇచ్చి ముందుకు ఉరికింది!

రాజారాం రోసీ నడుంచుట్టూ చెయ్యివేసేడు—

"డియర్! ఇంతవరకు ఎంతో సహాయం చేసేవు. ఇప్పుడీ దౌర్జన్యం ఏమిటి?"

—గోముగా అడిగేడు రాజారాం.

రోసీ చురుగ్గా రాజారాం కళ్ళలోకి చూసింది.

"మిస్టర్ రాజా! నేను చేసింది సహాయంకాదు. ప్రత్యర్థులకు నిన్ను చిక్కనీయకుండా దక్కించుకున్నాను. పాల్ నువ్వనుకున్నంత అమాయకుడుకాడు. నువ్వు ఈ ఫ్లయిట్‌లో వస్తున్నట్టు పత్రికలద్వారా బాకా ఊదగానే హుషారయ్యేడు. తను రంగంలోకి దిగకుండానే, ఇక్కడున్న ఇంటర్నేషనల్ గ్రూపులు నాలుగింటితోను బేరం పెట్టేడు. ఎవరు నిన్నుపట్టి అప్పగించినా లక్ష డాలర్లు ఇవ్వడానికి ఒప్పందం చేసుకున్నాడు... నీతో మొదట పోట్లాడిన మగాళ్ళ గ్రూప్ జపాన్‌కి చెందింది. పందొమ్మిది వందల ముప్పైయెనిమిది—ముప్పైతొమ్మిదిలో జరిగిన చీనా అబిసీనియా యుద్ధంలో ఒక్కొక్క అబిసీనియన్ ఉమన్ పదిమంది చైనా సైనికుల్ని ఎదిరించి నిలువరించింది; ఆ జాతికి చెందినవాళ్ళే నీ మీదికి ఉరికిన ఆ ఆడవాళ్ళు. వాళ్ళ తాపులు తిని నిలవగలిగేవు. అదృష్టవంతుడివి!....ఇక....నా గురించి చెప్పాలిగా! నేనే నా గ్రూప్‌కి లీడర్‌ని. నేను ఏ దేశానికి చెందినదాన్నో నువ్వు ఊహించలేకపోవు!—పోరాడి నిన్ను జయించడం కష్టమని ముందుగానే తెలుసుకున్నాను. — శత్రుత్వంతో కాకుండా మిత్రత్వంతో వశపరచుకోవాలనుకున్నాను — నా పథకం నెరవేరింది. నిన్ను పాల్‌కి అప్పగిస్తాను. లక్ష డాలర్లు పుచ్చుకుంటాను."

రోసీ తన నడుమును చుట్టివున్న రాజారాం చేతిని విదలించి తీసేసింది.

డిటెక్టివ్ రాజారాం ఉత్సాహంగా నవ్వేడు—

"మిస్ రోసీ! చక్కని ప్లాన్ వేసేవు. పెర్ఫెక్ట్‌గా అయ్యేవు. కంగ్రాచ్యులేషన్స్... ఇంతకూ పాల్ నన్ను బంధించడానికి నియమించిన నాల్గవ గ్రూపు కనబడలేదేం!"

రాజారాం తన సందేహాన్ని తీర్చుకోవాలని అడిగేడు.

"డోన్ట్‌వర్రీ, మిస్టర్ రాజా! ఆ గ్రూపు మనిషిని ఫ్రంట్ సీటులో ఉన్నాను."

కారు నడుపుతున్న వ్యక్తి బదులు పలికేడు!

రోసీ అదిరిపడి నిదానించి చూసింది—

"మిస్టర్ చకోవ్! నువ్వా!!"

ఆందోళనతో ఆ తర్వాత రోసీ నోరు మూతపడిపోయింది.

"అవును నేనే! రాజాని నువ్వు ఆకట్టుకోవడం చూసి మా వాళ్ళను వెనక్కి తగ్గమన్నాను. పోతూ పోతూ మా వాళ్ళు నీ డ్రైవర్‌ని ఎత్తుకుపోయేరు. నీకు ఇబ్బంది కలగకుండా ఉండడం కోసం నీ కారును నేను నడుపుతున్నాను."

రాజారాం రేర్‌మిర్రర్‌లో చకోవ్ రూపురేఖల్ని నిశితంగా పరిశీలించేడు.

చకోవ్ ముఖం వికృతంగా అతి భయంకరంగావుంది. కాని, అతడి కళ్ళలో వివేకం, యోచనాశక్తి ప్రస్ఫుటంగా కానవస్తున్నాయి.

రాజారాం ఉన్నట్టుండి అడిగేడు—

"పాల్ ఇచ్చే లక్ష డాలర్లు మీరిద్దరు పంచుకుంటారా?"

"నో"

రోసీ అరచినట్టు అంది.

చకోవ్ శాంతంగా అన్నాడు—

"నథింగ్ డూయింగ్."

రాజారాం వెంటనే అందుకున్నాడు—

"పోనీ, మీ ఇద్దరికి చెరొక లక్ష ఇస్తాను. నన్నొది లేస్తారా?"

"అది మా నియమానికే విరుద్ధం."

రోసీ, చకోవ్ ఒకేసారి బదులు పలికేరు.

"అయితే ఇపుడు నన్నేం చేస్తారు?"

"పాల్‌కి అప్పగిస్తాం."

ఇద్దరూ సమాధానం చెప్పేరు.

క్షణం తర్వాత రాజారాం అడిగేడు—

"మిస్ రోసీ! డాలర్లు ఎవరు తీసుకుంటారు?"

"తర్వాత తేల్చుకుంటాం."

ఇద్దరి బదులు ఒక్కలానే వచ్చింది.

"మిస్టర్ చకోవ్! అడదానితో పోటీ ఏమిటి? రోసీకే ఒదిలేయకూడదూ?"

రాజారాం అలా అనడంతో రోసీ ముక్కుపుటాలు ఎగిరిపడ్డాయి—

"దయాధర్మాలు నాకక్కరలేదు. నా సామర్థ్యమేమిటో చూపిస్తాను."

చకోవ్ కళ్ళు నిప్పులు కక్కేయి—

"మిస్ రోసీ! నేనూ చేతకాన్నివాడ్ని కాను."

"మీ ఇద్దరి బలాలమధ్య నన్ను నొక్కి పారేయకండి."

రాజారాం రోసీకి కన్నుకొట్టి అతి శాంతంగా అన్నాడు.

రోసీ పాములా బుసకొట్టింది—

"మిస్టర్ రాజా! పరిహాసానికి ఇది సమయంకాదు. నా బలమేమిటో చకోవ్‌కి ఇప్పుడే చూపిస్తాను. ఈ లోపల నువ్వు పారిపోవడానికి ప్రయత్నిస్తే కాల్చి చంపేస్తాను, జాగ్రత్త."

రాజారాం తప్పించుకోడానికి ప్లాన్ చేస్తున్నాడని రోసీ

ఎలర్ట్ అయింది.

రాజారాం మౌనంగా ఉండిపోయేడు.

చకోవ్ పగలబడి నవ్వేడు.

రోసీ శరీరంలోని రక్తం ఉడికిపోయింది. కన్నుమూసి తెరిచేంతలో రోసీ చేతిలో పిస్టల్ తళుక్కుమంది:—

"మిస్టర్ చకోవ్! నిన్ను చంపడం నా ఉద్దేశంకాదు. కారు ఆపుచేసి క్రిందకు దిగిపో. రాజాని నేను తీసుకుపోతాను. కాదన్నావా నీ కాలం తీరిపోతుంది."

చకోవ్ మరోసారి నవ్వేడు—

"పిచ్చి రోసీ! ఎవరికాలం తీరిపోతుందో వెనక్కి తిరిగి చూస్తే తెలుస్తుంది."

తన ముందున్న రేర్‌మిర్రర్ యాంగిల్ మార్చేడు చకోవ్.

రోసీ వెనక్కి చూడకుండా మిర్రర్‌లోకి చూసింది. రోసీ మెడకు అంటీ అంటకుండా—పెన్ టార్చ్‌లాంటి వస్తువు కదులాడుతూంది!

అ వస్తువు ప్రత్యేకత రోసీకి తెలుసు. అది పేలాలంటే ట్రిగ్గర్ నొక్కనక్కరలేదు. స్విచ్ అదమనక్కరలేదు; చకోవ్ మనసులో తలచుకుంటే చాలు, సెకండ్‌లో నూరోవంతు కాలంలో. అది చప్పుడు చెయ్యకుండా తన పని చేసుకుపోతుంది; రోసీ ప్రాణాలు అనంతవాయువులో కలిసిపోతాయి!

ఆ వస్తువు తన కారులోకి ఎలా వచ్చిందన్న ఆలోచనలో పడింది రోసీ.

రోసీ ఒక నిర్ణయానికి రాకముందే, చకోవ్ నడుపుతున్న కారుకి మరో కారు ఎదురువస్తూ కనబడింది. రంగుల రథంలా ఉంది ఆ కారు!

చకోవ్—రోసీ ఒకేసారి అరిచేరు—

"ఆ వచ్చేది పాల్ కారు!"

డిటెక్టివ్ రాజారాంకి కథంతా అర్థమైపోయింది. చకోవ్‌ని నమ్మలేదు పాల్. ఆ యిద్దరి శక్తిని శంకించిన పాల్ స్వయంగా రంగంలోకి దిగేడని రాజారాం అవగాహన చేసుకున్నాడు. తనకు కావలసిన వ్యక్తి పాల్ కనుక, అతనితోనే డైరెక్టగా డీల్ చేయాలనుకున్నాడు రాజారాం.

"శత్రు వ్యూహంలో చొరబడుతున్నాను. నన్ను ఫాలో అవండి."

రాజారాం చేతిలోనున్న వాచ్ బటన్‌ని సవరించుకుంటూ కోడ్ లాంగ్వేజిలో అన్నాడు.

ఆ వెంటనే వాచ్‌లో ఏదో శబ్దమయింది—కారునిండా పొగలు అలుముకున్నాయి!

రోసీ ఊపిరి ఆడక ఉక్కిరిబిక్కిరి అయిపోయింది!

చకోవ్, రోడ్ కనబడక సడెన్ బ్రేక్ వేసేడు!

డిటెక్టివ్ రాజారాం డోర్ తెరుచుకుని ఒక్క దూకులో కారులోంచి బయటకు ఉరికేడు!

అదే సమయానికి అక్కడకు చేరుకున్నాడు పాల్. పాల్ కారులోంచి నలుగురు జట్టీలాంటి మనుషులు క్రిందికి దిగేరు. రోడ్డుమీద కాలు పెట్టిన రాజారాంని అమాంతంగా ఎత్తి తమ కారులో పడవేసేరు. మరు క్షణంలో పాల్ నడుపుతున్న కారు అక్కడి నుండి మాయమైపోయింది.

* * *

అదొక పెద్ద హాలులా వున్న పడక గది! కోటీశ్వరుల శృంగార మందిరంలా కనబడుతూంది. నాలుగు వయిపులా గోడలకు అప్సరసల వంటి అందగత్తెల నిలువెత్తు

తైలచిత్రాలు అమర్చి వున్నాయి. వాటిలో ఎక్కువ చిత్రాలు రకరకాల భంగిమలలో పూర్తి నగ్నంగా వున్నాయి. కొన్ని మాత్రం అర్ధనగ్నంగా కనబడుతున్నా మత్తుగొలిపే చూపులతో - రమ్మని పిలుస్తున్నట్టు అగు పడుతున్నాయి.

గది మధ్యలో రత్నాలు పొదిగిన బంగారు మంచం అతి రమణీయంగా అలంకరించబడి వుంది. మంచానికి చుట్టూ కామకేళిలో మునిగి వున్న సుందర శిల్పాలు అమర్చి వున్నాయి. డిటెక్టివ్ రాజారాం ఆ గది నంతటినీ చూసి తనను అలాంటి గదిలో బంధించినందుకు ఆశ్చర్య పోయేడు.

డిటెక్టివ్ రాజారాం ఆలోచిస్తూనే నలుమూలలా పరిశీ లించేడు. బయటపడే మార్గం ఎక్కడా కనపడలేదు. కాని ఒక మనిషికి మాసం రోజులవరకు సరిపోయే ఆహార పదార్థాలు, మత్తు పానీయాలు ఫ్రిజ్‌లలో అమర్చి వుండడం గమనించేడు. 'అంటే - తనను నెలరోజులపాటు బందీగా వుంచాలని పాల్ ఉద్దేశమా?'

రాజారాం మనసులో నవ్వుకున్నాడు.

అంతలోనే ప్రక్కగా చిన్న శబ్దమయింది.

రాజారాం అటు చూసేడు.

అప్సరసలను తలదన్నే అందగత్తె కళ్ళ ఎదుట సాక్షాత్కరించింది.

రాజారాం నోరు విప్పక ముందే మత్తుగా నవ్వింది.

రాజారాంని చేరుకుంది—

"మిస్టర్ రాజా! మీ కోసమే నేను...."

చేతులు రాజారాం మెడ మీద వేయబోయింది.

"పుట్టేనంటావు!"

రాజారాం విదలించి దూరంగా విసరేసేడు.

తూలి క్రిందపడ్డ ఆమె నెమ్మదిగా లేచి నిలబడింది—

"రాజా! లోకం నా కోసం తపించిపోతూంది. మిస్టర్ పాల్ నీ రసికత్వం చెప్పి నన్నిక్కడికి పంపించేడు.... పాల్ నిజంగా 'నిజం' చెప్పేడు! ప్రతి ఒక్కడు నా పొందు కోసం అర్రులు చాచి. అందగానే పాదా లొత్తేడు; నువ్వు నా అందాన్ని చూసీ విసరికొట్టేవు! విరసంలో ఉన్న శృంగారపు టానందం సరసంలో లేదు. నువ్వు నాకు నచ్చేవు. నేనే నీ కాళ్ళు పట్టుకుంటాను. నన్నేమయినా చెయ్యి.... నాకు ఆనందాన్నియ్యి."

అంతటి అందగత్తె పిచ్చిగా వాగేస్తూంది.

రాజారాం ఆమె భుజాలు పట్టుకున్నాడు. నెమ్మదిగా మంచం మీద కూర్చుండబెట్టేడు—

"పాల్ నీకు ఎప్పటి నుండి తెలుసు?"

"చాలాకాలాన్నుంచి. అతడితో ఒక్కరాత్రి గడిపితే లక్ష డాలర్లు ఇస్తాడు."

"ఇప్పుడెంత ఇస్తానన్నాడు?"

"పది లక్షల డాలర్లు."

"నీకు డాలర్లు కావాలా? తృప్తి ఆనందం కావాలా?"

రాజారాం విస్కీతో ఒక గ్లాసు నింపి ఆమె పెదవులకు అందించేడు.

అందీ అందగానే గ్లాసు మొత్తం ఖాళీ చేసింది ఆమె. రాజారాం అయిదు నిమిషాలు ఆమె తల నిమురుతూ ఉండిపోయేడు.

"డార్లింగ్! నీ పేరు చెప్పలేదు."

"గోల్డ్‌డైమండ్!... పాల్ ముద్దుగా నాకీ పేరు

పెట్టేడు."

"వెరీ నైస్‌నేమ్! మనం ఇపుడెక్కడ వున్నాం?"

ఆమె వెంటనే బదులు చెప్పింది.

"షాల్ ఫేక్టరీలో."

"ఈ ఫేక్టరీకి పేరు లేదా?"

"ఎందుకు లేదు, ఎంతో పేరుంది....'ఎడ్వర్డ్ లెదర్ ఫేక్టరీ' అంటే పడి చస్తారు బిజినెస్ పీపుల్."

రాజారాం మరొక గ్లాసు నింపి అందించేడు—

"డ్రింక్."

గోల్డ్‌డైమండ్ బరువయిన రెప్పల్ని బలంగా పయికెత్తింది.

"మరి నువ్వో?"

రాజారాం కాస్త కదిలేడు—

"ఓవర్....మించితే నువ్వు కోరుకున్న ఆనందం దొరకదు."

గోల్డ్‌డైమండ్ రాజారాం చేతుల్ని వెదికి పట్టుకుంది.

"ఒద్దు, ఒద్దు! నువ్వు ఇంక డ్రింక్ చేయవద్దు. నాకు ఆనందం కావాలి."

—గ్లాసు మొత్తాన్ని దించకుండా కాళీ చేసింది గోల్డ్ డైమండ్!

రాజారాం సున్నితంగా చెంపలు నిమిరేడు—

"డార్లింగ్!"

"ఎస్. కమాన్."

"అయాం రాజా! రాజారాం!"

"రోజ్; వైట్ రోజ్!"

రోజ్ మత్తులో తనను తను మరచిపోయింది! సమస్తం మరచిపోయింది!!

అందుకోసమే అప్పటివరకు ఎదురు చూసేడు రాజారాం - రోజ్ వెన్నెముక మీద సున్నితంగా రాయడం ప్రారంభించేడు—

"డార్లింగ్! ఈ ఫేక్టరీలో ఎన్ని రకాల చర్మాలు తయారవుతాయి?"

"అన్నీ తయారవుతాయి. పాము చర్మాలు. దుప్పి, లేడి, జింక, పులి—మనిషి-బ్రతికున్న మనిషి చర్మాన్ని సహితం ఒలవడం చూసేను! ఎర్రని రక్తం ఏరై పారుతుంటే-అప్పుడు ఆ మనిషిపడ్డ బాధను చూసి వాంతి చేసుకున్నాను."

రోజ్ మత్తులో - పాల్‌కి, ఆ ఫేక్టరీకి సంబంధించిన అన్ని రహస్యాలను అతి రహస్యంగా రాజారాం చెవిలో ఊదేసింది. రాజారాం స్పర్శలో తను కోరుకున్న ఆనందాన్నంతటినీ ఊహించుకుంటూ నిద్రలోకి జారిపోయింది.

* * *

"మిస్టర్ రాజారాం! ఎంత యిస్తే వెనక్కిపోతావ్?"

రాజారాం నిదానించి పాల్ ముఖంలోకి చూసేడు. కాస్త దూరంగా ఎత్తయిన కుర్చీలో కూర్చున్న పాల్ రాజారాంకి మనిషిలా కనబడలేదు. మనుషులు తినే ఆహారంతో బ్రతికేవాడిలా తోచలేదు! పాల్ రూపం అతి భయానకంగా ఉంది.

"మిస్టర్ రాజారాం! రోజ్ సౌందర్యానికి నువ్వు దాసుడవవుతావనుకున్నాను. కాని, నీ తెలివితేటలతో రోజ్ నోటి నుంచి నా రహస్యాన్నంతా బయటకు కక్కించేవు. రోజ్ తన తప్పిదానికి ఎలాంటి శిక్ష అనుభవించిందో చూడు."

పాల్ చిన్నగా చప్పుడు చేసేడు.

రాజారాంకి దగ్గరగా వేలాడుతున్న కర్టెన్ పక్కకు తొలగిపోయింది.

రాజారాం అటు చూసేడు.

మెడ దగ్గర నుండి పాదాలవరకు చర్మం ఒలిచేసిన రోజ్ శరీరం త్రాడుకు వేలాడుతోంది.

రాజారాం ఒళ్ళు గగుర్పాటుతో నిలువునా కపించింది. అతని హృదయం వేదనతో ఆక్రోశించింది.

"మిస్టర్ రాజా! నేనెలాంటివాడినో నీకు అర్థమయే వుంటుంది. రోజ్ సౌందర్యోపాసనలో నువ్వు కొన్నాళ్ళు లోకాన్ని మరచి ఉంటావనుకున్నాను. కానీ నీకున్న నిగ్ర హాన్ని గుర్తించేక నిన్ను అభినందించకుండా వుండలేక పోతున్నాను.

"అయితే రోజ్ దుర్మరణం నా హృదయాన్ని చాలా గాయపరచింది. నా రహస్యాలను వెల్లడించి రోజ్ తప్పు చేసినా అందుకు కారకుడవు నువ్వే. నేను తలుచుకుంటే నిన్ను ఈ క్షణంలో అంతం చేయగలను. కాని, రోజ్ చనిపోతూ కూడా అంత బాధలోనూ నిన్నే తలుచుకుంది. నీ పొందు ఆమెకెంతో ఆనందాన్నిచ్చిందన్న నమ్మకంతో నీకు హాని చెయ్యవద్దని కోరుకుంది. అందువల్లనే నీమీద సానుభూతి చూపిస్తున్నాను—"

"ఏమిస్తే వెనక్కి పోతావ్?"

—మళ్ళీ ప్రశ్నించేడు పాల్.

రోజ్ దుర్మరణం రాజారాంకి చాలా బాధ కలిగించింది—

"నే నడిగింది నువ్వు ఇవ్వలేవు. రోజ్ ప్రాణాల్ని తిరిగి తేలేవు. కనుక నిన్నే తీసుకుపోతాను."

—రాజారాం దృఢంగా అన్నాడు.

"అందుకే వచ్చేవని తెలుసు. కాని, నీ ఆటలు నా దగ్గర సాగవు"

రాజారాం పాల్ ముఖంలోకి తీవ్రంగా చూసేడు—

"మిస్టర్ పాల్! నీ శక్తి యుక్తి నాకు తెలుసును. జాతి, మతం, ప్రాంతీయతలను అడ్డు పెట్టుకుని భారత దేశంలో ఆరని చిచ్చును రగిలించేవు. ఆ 'స్థాన్' ఈ 'స్థాన్' అని అమాయక ప్రజల మనసుల మీద మత్తు మందు జల్లేవు. నీకు అందుబాటులో వున్న ఒక వర్గపు యువకుల్ని రెచ్చగొట్టి దేశ విద్రోహులుగా తయారు చేసేవు. వారివల్ల హత్యలు, లూటీలు, గృహదహనాలు, మానభంగాలు - ఎన్నో జరిగిపోతున్నాయి.

"ప్రశాంతమయిన పుణ్యస్థలం రుద్రభూమిగా మారిపోయింది. పవిత్రమైన తటాకాలు వెచ్చటి నెత్తురుతో నిండిపోయేయి.

"తండ్రికి కొడుకు, అన్నకు తమ్ముడు శత్రువులయిపోయేరు. తినడానికి తిండి, ఉండడానికి ఇల్లు, సుఖమైన నిద్ర వాళ్ళకు లేకుండా పోయేయి. పగలు గడిస్తే రాత్రి, రాత్రి ముగిస్తే పగలు చూస్తామన్నా నమ్మకం లేని బ్రతుకులై పోయేయి వాళ్ళవి.

"వాళ్ళను ఆ గతికి వదిలేసి, ఏదో జాతిని ఉద్ధరిస్తానన్న సాకుతో ప్రపంచంలోని స్వంత వర్గీయుల అమాయకత్వాన్ని సొమ్ము చేసుకుంటున్నావు - కోట్లకు కోట్లు సహాయనిధిగా వసూలు చేసి స్వంతభోగాలకు ప్రయోగించుకుంటున్నావు.

"జాతి మర్యాద, మత కట్టుబాటు విడిచిపెట్టి, పరస్త్రీల వ్యామోహంలో పడి వివేకాన్ని కోల్పోయేవు. నీ కుటిల నీతితో నన్ను వశపరచుకోవాలనుకున్నావు - ఇప్పుడు నా

కళ్ళ ముందు వున్నావు....

"నిన్ను చేరడం కోసమే అన్ని ప్రకటనలు ఇచ్చేను. రోసీ, చకోవ్ ఈపాటికి బంధించబడి వుంటారు. నీతో చేసుకున్న కాంట్రాక్ట్ ప్రకారం ఏర్‌ఫోర్స్‌లో నన్ను బంధించాలనుకున్న జపాన్ జెట్టీలు, అబిసీనియన్ అంద గత్తెలు. చకోవ్. అతని అనుచరులు. రోసీ - ఆమె బలగం ఎప్పుడో పోలీసుల అదక తెరలో ఇరుక్కున్నారు.

"ఇక మిగిలింది నువ్వు - నీ ముఠా! కాసేపట్లో డిటెక్టివ్ ప్రసూనం, డాక్టర్ వాణి ఇక్కడకు వస్తారు; నువ్వు బందీ వవుతావు. అంతటితో నా కర్తవ్యం పూర్తవు తుంది - భారతదేశానికి పట్టిన పీడ వదలిపోతుంది."

—రాజారాం వాచ్‌లోకి చూసుకుంటూ తన ప్రసం గాన్ని ముగించేడు.

పాల్ రాజారాం మాటల ధోరణికి ఏమాత్రం చలించ లేదు! శాంతంగా రాజారాం ముఖంలోకి చూసేడు—

"ఆ 'స్థాన్' ఈ 'స్థాన్' అన్నావు. ఆ'స్థాన్' ఆవిర్భ వానికి నేనే ప్రేరేపకుడ్ని అనడానికి నీ దగ్గర ఆధార మేముంది? ముఖ్యంగా - నేను ఇక్కడ ఉన్నట్టు ఎలా పసిగట్టేవు?"

—నిర్మలంగా ప్రశ్నించేడు పాల్.

రాజారాం నెమ్మదిగా నవ్వేడు—

"అది మా మామయ్య ప్రసూనంగారి సామర్థ్యం. నువ్వు కోడ్‌లాంగ్వేజిలో కేబుల్ ద్వారా నీ అనుచరుడికి పంపిన మెస్సేజ్‌ని ఎనాలైస్ చేసి, నువ్వు నేరస్థుడ వైనట్టు ఇక్కడ ఉన్నట్టు తెలుసుకున్నారు. తరువాత కార్యక్రమాన్ని నేను చేబట్టాను; నీ ముందుకు వచ్చి నిల బడ్డాను."

పాల్ ముఖం జేవురించింది - పెదవులు క్రోధంతో కంపించేయి—

"నిలబడ్డం కాదు. ప్రమాదంలో పడ్డావు. నువ్వు వాచ్ మూలంగా పిలిచినవాళ్ళు ఇక్కడకు చేరేలోగా నిన్ను యాసిడ్ టబ్‌లో పారవేయిస్తాను. అందులో పడ్డవాళ్ళ ఎముకలు సహా నామరూపాలు లేకుండా కరిగిపోతాయి."

పాల్ తనవాళ్ళ వయిపు తిరిగేడు.

"రాజా చేతినున్న వాచ్‌ని లాక్కుని అతడ్ని యాసిడ్ టబ్‌లోకి విసరివేయండి."

—ఆజ్ఞను జారీ చేసేడు అధికారయుక్తంగా పాల్.

రాక్షసులు లాంటి మనుషులు పాల్ ఆజ్ఞను పాటించి రాజారాం మీరికి ఎగబడ్డారు.

రాజారాం క్షణం ఆలోచించేడు—

"వాళ్ళకెందుకు శ్రమ! నేనే వాచీ నీకు స్వయంగా అందిస్తాను."

—బదులు చెప్తూనే వాచ్‌ని చేతినుంచి తీసి నేలకు వేసి కొట్టేడు డిటెక్టివ్ రాజారాం.

వాచీ నేలను తాకినపుడు పిడుగు పడ్డంత చప్పుడు అయింది.

అదే సమయానికి ఆ చోటుకి చేరుకున్న పాల్ మనుషులు ఎగిరి నేలమీద పడ్డారు - పడ్డవాళ్ళు పడ్డట్టే నేలను కరుచుకుపోయేరు!

*　　　*　　　*

డాక్టర్ వాణి వాచ్‌కమ్ మినిట్రాన్స్‌మీటర్‌లో — డిటెక్టివ్ రాజారాం పంపుతున్న మెస్సేజ్ నోట్ చేసుకుంటూంది. సడెన్‌గా పిడుగువంటి శబ్దంవిని అదిరిపడింది.

"నాన్నగారూ! రాజా ప్రమాదంలో వున్నారు."

ప్రక్కనేవున్న డిటెక్టివ్ ప్రసూనంగారితో వివరాలు చెప్పింది డాక్టర్ వాణి.

ప్రసూనం పళ్ళు పటపటలాడేయి. ముఖం జేవురించింది.

"వాణీ కారు తియ్యి."

ప్రసూనం ఆవేశంగా కుర్చీలోంచి లేచి నిలబడ్డారు. మనుషుల ప్రాణాలతో ఆడుకుంటున్న పాల్ ప్రసూనం దృష్టిలో అతి నీచమైన స్థానానికి దిగబడిపోయేడు. చురుగ్గా రిసీవర్ ఎత్తి పోలీస్ కమీషనర్ ఫోన్ నంబరు డయల్ చేసేరు—

"తగిన బలగంతో వెంటనే, జోన్స్ స్ట్రీట్ మార్గంలో ఎడ్వర్డ్ లెదర్ ఫేక్టరీకి రండి."

తన వివరాలు చెప్పి, బదులుకోసం చూడకుండా రిసీవరు హుక్ మీద వుంచేరు; నాలుగు అంగల్లో వచ్చి కారులో కూర్చున్నారు డిటెక్టివ్ ప్రసూనం.

డాక్టర్ వాణి కారును రాకెట్ లా దూకించింది ముందుకు.

* * *

పాల్ తన అనుచరుల దుస్థితి చూసి ఆవేశంతో ఊగిపోయేడు. ఆటోమేటిక్ పిస్టల్ తీసి రాజారాంకి గురిపెట్టేడు. క్షణం ఆలస్యం చేయకుండా లాక్ రిలీజర్ని అదిమి నొక్కేడు. పిస్టల్ నుంచి చిన్న చిన్న శబ్దాలు వచ్చేయి. ఒక్కొక్క శబ్దానికి ఒక్కొక్క గుండు దూసుకు వచ్చింది. బయటకు వచ్చిన ప్రతి గుండు రాజారాం దుస్తుల్లోనికి చొచ్చుకుపోయింది!

రాజారాం తొణకలేదు; బెణకలేదు; ఎక్కడివాడు అక్కడే నిలబడివున్నాడు!—

"మిస్టర్ పాల్! నీ పిస్టల్ గుళ్లు నా మీద పనిచేయలేకపోయేయి. నా దుస్తుల్ని తూట్లు చేసిన ఆ గుళ్ళు నా

ఒంటిలో ప్రవేశించలేకపోయేయి. నీకు మరో అవకాశం ఇస్తున్నాను—నన్ను అంతం చేయడానికి వేరే సాధనం వుంటే ఉపయోగించు.''—

నిర్లక్ష్యంగా నవ్వేడు డిటెక్టివ్ రాజారాం.

పాల్ ముఖం పాలిపోయింది. ఆశ్చర్యం ఆందోళన మనస్సులో చోటు చేసుకున్నాయి. చురుకుగా ఆలోచించేడు పాల్. ఆయుధాలనువిడిచి యుక్తితో సాధించాలనుకున్నాడు

కూర్చున్న స్థానాన్నుండి కదలకుండానే ఒక బటన్ నొక్కేడు పాల్.

పాల్ అంగరక్షకులు ఎలర్ట్ అయ్యేరు. రహస్యద్వారాలను తెరచుకునివచ్చి రాజారాంకి కనబడకుండా నిలబడ్డారు.

పాల్ తన అంగరక్షకులు వచ్చినట్టు తెలుసుకున్నాడు. డిటెక్టివ్ రాజారాంని మాటల్లో పెట్టి అంగరక్షకులచేత బంధింపచేయాలనుకున్నాడు —

''మిస్టర్ రాజా! ఇప్పటికైనా మించిపోయింది లేదు. తిరిగి భారతదేశం వెళ్ళిపో. లేకుంటే ప్రాణాలే పోగొట్టుకుంటావ్.''

పాల్ అభిప్రాయం రాజారాంని అంతం చేయడమే.

పాల్ మనసులోని ఉద్దేశం రాజారాంకి బాగా తెలుసును. అయితే, పాల్ని బంధించడమే రాజారాం లక్ష్యం.

రాజారాం ధ్యేయం నెరవేరాలంటే ఇంకొంచెం సమయం కావాలి. డిటెక్టివ్ ప్రసూనం, డాక్టర్ వాణి పోలీసు బలంతో అక్కడకు చేరాలి. అంతవరకు డిటెక్టివ్ రాజారాం నమ్మినట్టో, నమ్మనట్టో ఏదో ఒక నాటకం ఆడాలి—కాలం గడపాలి.

''మిస్టర్ పాల్! నీ కోరిక మన్నిస్తాను. నీ మాట ప్రకారం తిరిగి వెళ్ళిపోతాను. ప్రతిఫలంగా నువ్వు ఒక

మాట ఇవ్వాలి. కుట్రలు కుతంత్రాలు విడిచిపెడతానని, ఇకముందు దేశద్రోహానికి తలపడనని నా చేతిలో చెయ్యి వేసి ప్రమాణం చెయ్యి."

కుడిచేతిని ముందుకు చాపి పాల్‌ని సమీపించేడు రాజారాం.

రాజారాం దగ్గరకు చేరగానే అంగరక్షకులకు సౌంజ్ఞ చేసేడు పాల్.

అన్ని మూలలనుండి ఒకేసారి బయటకు వచ్చి రాజారాం మీద విరుచుకుపడ్డారు పాల్ అంగరక్షకులు.

అంగరక్షకుల చేతుల్లో ఇరుక్కుపోయినట్టు కనబడ్డ రాజారాం రెప్పపాటు కాలంలో మెరుపులా—ఉన్నచోట మాయమై దూరంగా మరొకచోట నిలబడ్డాడు—

"మిస్టర్ పాల్! నువ్వు నాకు ఇచ్చిన ఈ కొద్ది నిమిషాల అవకాశం చాలు నన్ను బంధించాలనుకున్న నువ్వు ఈ క్షణంలో బందీవవుతున్నావు!"

డిటెక్టివ్ రాజారాం విరగబడి నవ్వేడు.

రాజారాం అలా నవ్వడానికి కారణం కనబడలేదు పాల్‌కి.

"మిస్టర్‌పాల్! పోలీసు బలగం నీ ఫేక్టరీలో చొరబడింది. డిటెక్టివ్ ప్రసూనంగారు, డాక్టర్ వాణీ నీ వెనకాల నిలబడ్డారు ఇంతటితో నీ ఆట కట్టింది."

రాజారాం ఉత్సాహంగా అన్నాడు.

పాల్ అనుమానంగా వెనక్కి చూసేడు. అతడి గుండెలు దడదడలాడేయి—

"మీరు కూడా వచ్చారా, ఇంతదూరం! రాజారాం ఒక్కడే అనుకున్నాను. పొరపాటు పడ్డాను."

పాల్ తప్పించుకోడానికి ప్రయత్నించేడు.

పోలీస్ కమీషనర్ అడ్డంగా నిలబడి పాల్‌ని అదుపులోకి తీసుకున్నారు.

పోలీసులు పాల్ అనుచరులందరిని నిరాయుధుల్ని చేసి వశపరచుకున్నారు.

ఎడ్వర్డ్ లెదర్ ఫేక్టరీని అడ్డం పెట్టుకుని పాల్ సాగిస్తున్న కుతంత్రాలకు సంబంధించిన మొత్తం రికార్డు పరిశోధనలో బయటపడింది.

పాల్ అసలు పేరు కృపాల్! తాతల కాలంనుండి పశ్చిమదేశాల్లో స్థిరపడ్డ భారతీయ సంతతివాడు. పుట్టిన ప్రదేశం అక్కడి వాతావరణం ప్రభావంవల్ల పశ్చిమదేశపు రూపురేఖలు ఏర్పడ్డ కృపాల్—ఎవరికి అనుమానం రాకుండా పశ్చిమ దేశస్తుడుగానే చలామణి అవుతూ వచ్చేడు! - భారత డిటెక్టివ్‌ల చేతుల్లో బందీ అయేంత వరకు అతడు భారతీయ సంతతివాడని ఏ ఒక్కరు అనుమానించలేదు!!!

□

దొరకని దొంగలు?

జొన్నలగడ్డ రామలక్ష్మి

అభిరుచి

అందమైన అమ్మాయిని భార్యగా చేసుకోవాలని నా అభిలాష. అది మరీ అంత కష్టమైనది కాదని కూడా నాకు తెలుసు.

నెలకెనిమిది వందలు జీతం వచ్చే ఉద్యోగం నాది. వెనకా ముందూ ఎవ్వరూ లేరు. కట్నాలబజార్లో నా ధర పదివేలదాకా పలుకుతోంది.

నేను కట్నం వద్దంటే ఆడపిల్లలు నాకోసం ఎగబడతారని నాకు తెలుసు.

నేను పొడగరిని, అందగాణ్ణి కాను. ఎవరినీ ప్రత్యేకంగా ఆకర్షించే లక్షణాలేమీ నాలో లేవు. అందువల్ల అందమైన ఆడపిల్లలెవ్వరూ కట్నమిచ్చి నన్ను పెళ్ళాడరు. ఆ విషయమూ నాకు తెలుసు.

కట్నంలేకుండా నన్ను వివాహం చేసుకున్న అందమైన ఆడపిల్ల కూడా గతిలేక ఆ పని చేస్తుంది తప్ప ఆమెకు నాపై ప్రేమ ఉండదు. కన్నె చెరనుంచి బయటపడడానికి నన్ను సాధనం చేసుకుని ఆ తర్వాత జీవితాంతం అసంతృప్తితో బాధపడుతూ నన్ను సుఖసంతోషాలకు దూరం చేస్తుంది. అందుకే నేను మామూలు పద్ధతిలో అందగత్తెను పెళ్ళి చేసుకోవాలంటే భయపడుతున్నాను.

అయితే మరేం చేయాలి!

నేను నివసిస్తున్న సమాజంలో ఎన్నో విశేషాలు జరుగుతున్నాయి. అవన్నీ పత్రికల్లో, సినిమాల్లో కథారూపంలో మలచబడుతున్నాయి. నా కోణంలో వాటన్నింటినీ పరిశీలించి ఒక నిజాన్ని గ్రహించాను. ఆ ప్రకారం ఆడపిల్లలు అత్యాచారానికి గురి వుతున్నారు.

అత్యాచారం కేవలం బలవంతంలోనూ, మానభంగంలోనూ లేదు. నయవంచనలో కూడ ఉంది.

ఒకసారి మోసపోయిన ఆడపిల్ల తనకిక జీవితమే లేదనుకుంటుంది. ఆత్మహత్య చేసుకుని ప్రాణాలు తీసుకుంటుంది. లేదా జీవచ్ఛవంలా బ్రతుకు కొనసాగిస్తుంది.

మనుషులందరూ ఒక్కటే అని అన్నిమతాలూ ఘోషిస్తున్నప్పటికీ—మతాలూ ఆ మతాలు సృష్టించిన కులాలూ మనిషిని మనిషినుంచి వేరుచేస్తున్నాయి. ఆ వేర్పాటు

అర్ధరహితమని తెలిసినా మనిషి శతాబ్దాలుగా ఈ సంప్ర దాయాన్ని పాటిస్తూనే ఉన్నాడు. పురుషులలో కంటె స్త్రీ లలో ఈ వేర్పాటుకు మరో పదంకూడా జతపడింది. అదే పతిత!

కులమతాలు మనిషిని మనిషినుంచి వేరుచేసినట్లే పతిత అన్న పదం స్త్రీని సాటి స్త్రీనుంచి వేరుచేస్తుంది. కులమతా లకు లాగే పతిత అన్న పదంకూడా అర్ధరహితం!

అందుకే నేనొక పతితను వివాహం చేసుకోవాలన్న నిర్ణయానికి వచ్చాను. ఆవిధంగా ఒక అమాయకురాలికి, అసహాయురాలికి, అభాగినికి కొత్త జీవితాన్నిచ్చిన వాడి నౌతాను. ఆ కృతజ్ఞత కారణంగా ఆ యువతి జీవితాంతం నన్ను దైవంలా ఆరాధిస్తుంది.

నా యీ ఆలోచనలు స్నేహితుడు రామకృష్ణకు చెప్పాను.

రామకృష్ణ ప్రాక్టికల్ మనిషి. ఎన్నో విషయాల్లో నాకు మంచి సలహాలనిచ్చాడు. వయసుకు నా ఈడే అయినా సమాజాన్ని చాలా విషయాల్లో నాకంటే బాగా అర్థం చేసు కున్నట్లు నాకు తోస్తుంది.

అయితే నేను చెప్పింది విని రామకృష్ణ హర్షించలేదు.

"ఈ సమాజంలో పతితకు గౌరవస్థానం లేదు. పతి తను పెళ్ళాడిన వాడికీలేదు. నీ బుద్ధి పెడదారులు పడు తోంది. పతితను భార్యగా ఆదరించగల మనోబలం నీకు కలకాలముండదు" అని హెచ్చరించా డతడు.

ఇది వినగానే అసలు విషయం నాకు స్ఫురించింది.

రామకృష్ణకో చెల్లెలుంది. ఆమె నాకంటికి అందంగా కనిపిస్తుంది. ఆమెను నాకిచ్చి పెళ్ళిచేస్తే బాగుంటుందని వాళ్ళింట్లో అనుకుంటున్నారు. అది ఇంట్లోవాళ్ళ అభిప్రా

యమే కానీ ఆమె అభిప్రాయం కాదని నా నమ్మకం. అది రామకృష్ణకు తెలుసు. అందుకే వాడు చొరవచేసి చెల్లెలి పెళ్ళి గురించి మాట్లాడలేకపోతున్నాడు. ఆ విషయం నేను గ్రహించినట్లుకూడా వాడికి తెలుసు. కాబట్టి అట్నించి నరుక్కు వస్తున్నాడు.

అంటే పెళ్ళి విషయంలో నేనే అభిప్రాయం వెలిబుచ్చినా అది తన చెల్లెలి వివాహానికి అనుగుణంగా ఉండే వరకూ వాడు నా మాటల్ని ఖండిస్తూనే ఉంటాడు.

రామకృష్ణ ప్రాక్టికల్ మనిషి కావచ్చు. సమాజాన్ని నాకంటే బాగా అర్థంచేసుకుని ఉండొచ్చు. అంతమాత్రాన నేను వాడి ఉద్దేశ్యాల్ని కనిపెట్టలేకపోను.

నేను రామకృష్ణ మాటల్ని లెక్కచేయలేదు.

నాకింకో స్నేహితుడున్నాడు. వాడిపేరు కుమార్.

మనిషి ఎప్పుడూ ఒకేలా ఉండలేడు. తనలో రేగే భావ సంచలనాలను బట్టి మనిషి కాసేపు ఆస్తికుడు, కాసేపు నాస్తికుడు అవుతాడు. కాసేపు పవిత్రుడు, కాసేపు పాపి అవుతాడు.

నాలోని ఆస్తికుడు, పవిత్రుడు రామకృష్ణ స్నేహం కోరితే నాస్తికుడు, పాపి కుమార్ స్నేహం కోరుతున్నాడు.

కుమార్‌కు పద్దెనిమిదేళ్ళ వయసులోనే వివాహమయింది. వాడికిప్పుడు ఇరవై నాలుగేళ్ళు. స్త్రీలంటే సదభిప్రాయం కానీ, గౌరవం కానీ లేదు. అది వాడి మాటల్లో బయిట పడుతూంటుంది.

"సమాజం, కట్టుబాట్లవల్ల ఆడది అణగిమణగి ఉంది. లేకుంటే స్త్రీ అంత నీచస్వభావురాలుండదు" అని కుమార్ నాతో చాలాసార్లన్నాడు.

వాడలాగన్నప్పుడు స్త్రీలోనే తల్లి, చెల్లి ఉన్నారన్న

విషయం స్ఫురించి నేను వాడి మాటలను ఖండించడానికి ప్రయత్నించాను.

"దేవాలయం గర్భగుడిలో పట్టుబట్టలు శఠగోపం పూజారిని పరమ పవిత్రుడిలా కనిపించేలా చేస్తాయి. కాసేపటికా పూజారి తనకు వచ్చిన డబ్బులతో ఏ వేశ్య వాటికకైనా వెళ్ళవచ్చునని మనకు స్ఫురించను కూడా స్ఫురించదు. పురుషుడి జీవితంలో తల్లి, చెల్లి అలాంటి వారు. ఆడవాళ్ళ గురించి ఆలోచించేటప్పుడు వాళ్ళను మనసులోకి రానివ్వకూడదు."

"అయితే ఏమంటావ్?"

"అనుభవంతో చెబుతున్నాను. ఎంతో పవిత్రంగానూ, సంస్కారవంతంగానూ కనబడే స్త్రీలు నన్ను కోరారు. అది నాకే ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించేది. నాలో ఏదో విశేష ముంది. నా ప్రయత్నం లేకుండానే ఆడవాళ్ళు నా వెంట బడతారు. అలాంటప్పుడు నేను ప్రయత్నం చేశానంటే ఎవరినైనా ఇట్టే వశపర్చుకోగలను."

"అలా ఎప్పుడైనా చేశావా?"

"వల విసరడమంటే నా కసహ్యం. ఇంతవరకూ నే నెవ్వరినీ మోసం చేయలేదు. నీకు తెలిసో తెలియదో — నేనంటే మోజుపడ్డ ఏ ఆడపిల్లకైనా ముందుగా నేను నా గురించి చెప్పేసుకుంటాను."

"ఏమని?"

"పాపా — నాకు పెళ్ళయింది. నువ్వు నా భార్యకంటే అందంగా ఉన్నావు. అందువల్ల నువ్వంటే నా కిష్టమే! కానీ ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ మన పెళ్ళి జరుగదు. ఆ విషయం నువ్వు గ్రహించాలి."

"అయినా కూడా?" అంటూ నేనాశ్చర్యపడితే—

కుమార్ గొప్పగా నవ్వి—"అవును నేనేమన్నా సరే ఇష్టపడి ఆడవాళ్ళు తమంత తాము నాకాత్మార్పణ చేసు కొంటున్నారు. అది నీకాశ్చర్యంగా ఉండవచ్చు. మొదట్లో నేనూ ఆశ్చర్యపోయేవాణ్ణి. కానీ అనుభవంతో ఇప్పుడసలు విషయం అర్థం చేసుకున్నాను—" అన్నాడు.

"ఏమిటది?" అని నేను కుతూహలంగా అడిగితే—

"అపురూపమైన అందం, అద్భుతమైన తెలివి ఉన్న ఎందరో ఆడపిల్లలు గతిలేక అనర్హుణ్ణి కట్టుకుంటున్నారు. ఆ అసంతృప్తి వాళ్ళను నావంటి వారికి దగ్గరచేస్తుంది."

వాడు చెప్పిన ఈ కారణం నన్ను చాలా భయపెట్టింది. రామకృష్ణ చెల్లెలు కూడా నన్ను అనర్హుడిగానే భావించి పెళ్ళయిన తర్వాత కుమార్ వంటివాళ్ళ వెంటబడితే!

అందుకే నేను పతితను పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటు న్నాను. పతిత అయితే ఆ తప్పేదో పెళ్ళికిముందే అయి పోతుంది. పెళ్ళయ్యాక తప్పుచేయనివాళ్ళు పతితల్లోనే ఉంటారని నా నమ్మకం.

కుమార్ మాటలు నేను నమ్మాను. అయితే కుమార్ భార్యవిషయమే నాకాశ్చర్యంగా ఉండేది. వాడు తన భార్యను నాలుగు గోడలూ దాటనివ్వడు. పరులకంట పడ నివ్వడు. తన భార్య గీత దాటుతుందని భయమా అంటే- "అదికాదు. ఆడదాన్నణిచి ఉంచాలన్నది నా సిద్ధాంతం" అన్నాడు వాడు.

"తప్పుకదూ!" అని నేనంటే—

"తప్పేమిటి? నేను భర్తనుకావడమే దాని అదృష్టం." అన్నాడు వాడు.

"నీ భార్య పరులకంట పడకూడదనుకున్నప్పుడు నీవు

పరాయి ఆడవాళ్ళతో తిరగడం తప్పే అవుతుంది!"

"వలచివచ్చిన వసంతను నిరాకరించడం తప్పని మన పురాణాలు ఘోషిస్తున్నాయి"

"పరస్త్రీని తాకడం పాపమని కూడా మన పురాణాలే ఘోషిస్తున్నాయి" అని నేనంటే—

"నేను చేస్తున్నది పాపంకాదు. పాపం చేస్తున్నది మోహన్" అన్నాడు కుమార్.

ఆ విధంగా నేను మొట్టమొదటిసారిగా మోహన్ గురించి తెలుసుకున్నాను.

మోహన్ ఆడపిల్లలకు సంబంధించి మోసగాడు. వాడు పిల్ల చుట్టూ వలపన్ని మాయమాటలు చెప్పి లోబర్చుకొని అవసరం తీరేక చివరకు ఆమె దారి ఆమెదే నంటాడు. నిస్సందేహంగా మోహన్ దుష్టుడు. దుష్టుడికి దూరంగా ఉండాలన్న సామెతను దృష్టిలో ఉంచుకొని నేను వాడికి దూరంగానే ఉన్నాను. కానీ పతితను వివాహం చేసుకోవాలన్న ఆశయం నాకు మోహన్‌పట్ల ఆసక్తిని పెంచి వాడితో పరిచయానికి దారితీసింది.

తొలి పరిచయంలోనే నాతో మోహన్—"ఆడపిల్లల్ని వలలో వేసుకోవడం చాలా సులభం. ట్రిక్కులు చెప్పమంటే చెబుతాను" అన్నాడు.

"ట్రిక్కులొకరు నేర్పితే వస్తాయా?" అన్నాను.

"అదీ నిజమే! ఐంద్రజాలికుడికి హస్తలాఘవం వుంటుంది. తెలిసిన ట్రిక్కు కూడా అతడు చేసినట్లు మన వల్లకాదు. కానీ కొంత ప్రయత్నం చేయవచ్చు. నేను నాకు పరిచయమైన మగాళ్ళకి ఆడాళ్ళను వశపర్చుకునే ట్రిక్సు చెప్పి జీవితంలో పైకి వస్తున్నాను" అన్నాడు మోహన్.

నేను అపనమ్మకంగా నవ్వాను.

వాడది గ్రహించినట్లు—"నీకు నా మీద నమ్మకం కుదరాలంటే ఓ పని చేద్దాం. రేపు సాయంత్రం బీచికో, సినిమాహాలుకో వెడదాం. అక్కడ నువ్వు నాకే అమ్మాయి నైనా చూపించు. వారంరోజుల్లో ఆ పిల్లను నాదాన్ని చేసుకోకపోతే ఒట్టు" అన్నాడు.

ఈ సవాలు నా సంస్కారానికి నచ్చలేదు. కానీ ఎందరో ఆడపిల్లల సంస్కారాన్ని మోహన్‌కు ఋజువు చేసినట్లొంటుందని మనసును సరిపెట్టుకుని నేనంగీక రించాను.

ఒకరోజు బీచివద్ద ఇద్దరం ఓ జంటను చూశాం. ఆమె సినీ నటిలావుంది. వారిద్దరూ మేడ్‌ఫర్ ఈజ్ అదర్ అన్నట్లున్నారు.

"ఆమె నాకు నచ్చింది" అన్నాను.

"నచ్చడమంటే?" అన్నాడు మోహన్ అదోలా.

"ఆమెను వశపర్చుకుంటే నీ శక్తిని నమ్ముతాను. నీ ట్రిక్కువల్ల ప్రయోజనముందనుకుంటాను."

మోహన్ పెదవి విరిచి—"నీ అభిరుచి ఇంత చీప్ అనుకోలేదు" అన్నాడు.

"అంటే?" అన్నానాశ్చర్యంగా.

"ఆడపిల్లల్ని వశపర్చుకొనే ముందు వాళ్ళను ఎన్నిక చేసుకోవడంలో అభిరుచి వుండాలి. నా అభిరుచికి తగని వాళ్ళు కనబడితే నా ట్రిక్కు పనిచేయదు. ఎందుకంటే నా ట్రిక్కు ఫలించాలన్న గాఢమైన కోర్కె నాకుండాలిగదా!" అన్నాడు మోహన్

"ఆమె నీకు నచ్చలేదంటే నాకాశ్చర్యంగా వుంది."

"నా అభిరుచి గురించి తెలిస్తే నీవాశ్చర్యపడవు. కొన్ని విశేషాలు చెబుతాను. వింటావా?" అన్నాడు

మోహన్.

"చెప్పు"— అన్నాను.

మోహన్ ఒకసారి శ్రీదేవిని అనుకోకుండా ఏదో ఔట్ డోర్ షూటింగులో చూశాట్ట. వాణ్ణి చూస్తూనే శ్రీదేవి చటుక్కున షూటింగ్ సగంలో ఆపివచ్చేసిందిట. వాడితో. "మీ వంటి పురుషుడినింతవరకూ నేను చూడలేదు. మీరు నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటానంటే ఈ షూటింగు కూడా ఆపేసి ఈ క్షణంనుంచే సినీరంగం నుంచి నిష్క్రమిస్తాను" అందిట శ్రీదేవి.

"ఆశ్చర్యం! అప్పుడు నువ్వు వెంటనే ఒప్పేసుకున్నావా?"

"ఒప్పుకుంటే కథేముంది? ఇంకా జయప్రద సంగతి తెలియదు నీకు. ఆమె నాతో ఏమందో తెలుసా? 'నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుంటానని మాటిస్తే ఎంతకాలమైనా సరే వేచి వుంటాను నేను సినీ తారనని నీ కభ్యంతరముండవచ్చు. అందుకే నీకు రెండవ భార్యగా వుండడానికైనా నేను సిద్ధంగా వున్నాను'—ఆమె ఈ మాటలు విని నేను కరిగి పోలేదు. నిర్దాక్షిణ్యంగా శ్రీదేవిని నిరాకరించినట్లే ఆమెనూ నిరాకరించాను. అప్పుడామె విరక్తిభావంతో ఏదో ఒక వివాహానికి సిద్ధపడింది" అన్నాడు మోహన్.

"అంత అందమైన ఆడపిల్లలను నిరాకరించేవంటే నమ్మబుద్ధి కావడంలేదు. ఆ తారల క్రీగంటి చూపులే చాలునని ఎందరో కలలు కంటున్నారు. కాదంటావా?" అన్నాను.

"అదే అభిరుచుల తేడా! నేను పైపై మెరుగులకు మోసపోయేవాణ్ణి కాదు సినీ తారల అందం సహజమైనది కాదు" అన్నాడు మోహన్.

"శ్రీదేవి, జయప్రదల అందం మేకప్ కారణంగా వచ్చినదికాదు. వాళ్ళది సహజ సౌందర్యం —"

"కావచ్చు. కానీ మేకప్ చాటున వారి సహజ సౌందర్యం మరుగున పడిపోయింది. నటన కారణంగా ఆ అందంతోపాటే స్త్రీ సహజమైన కోమలత్వం, సుకుమారత్వం, మృదుత్వం, లాలిత్యం వగైరాలన్నీ కూడా మరుగున పడిపోతాయి. బయటి ప్రపంచంలో సినీతారలను మించిన అందగత్తెలున్నారు. వారిలో అసలు సిసలు స్త్రీ వుంది నటన తెలియని ప్రేమవుంది. అలాంటివారినే నేను ఒకటిరెండు సార్లు అనుభవంతో విడిచిపెట్టేస్తున్నాను. అటువంటప్పుడు సినీతారల గురించి పట్టించుకొంటానా? నా అభిరుచే వేరు...." అన్నాడు మోహన్.

శ్రీదేవినీ, జయప్రదనూ, అప్పుడు బీచివద్ద అమ్మాయినీ కాదన్న వాడి అభిరుచికి తగ్గ పిల్లను నేనెక్కడ చూపగలను? అందుకే ఈ విషయంలో రామకృష్ణ సాయం తీసుకోవాలనుకొన్నాను. రామకృష్ణకు మోహన్ గురించి చెప్పి— "మోహన్ అభిప్రాయాలు మార్చే సంస్కారం, అందుకవసరమైన అందం ఉన్నపిల్ల ఎన్నికలో నువ్వు నాకు సాయపడాలి!" అన్నాను.

అంతా విని "నువ్వు చెప్పిందాన్నిబట్టి ఆ మోహన్ మంచివాడుకాదని తెలుతోంది. నువ్వు మంచివాడివి. అమాయకుడివి. నా మాటవిని అలాంటి వాళ్ళకు దూరంగా ఉండు" అని హెచ్చరించాడు రామకృష్ణ.

"అంటే నేను చెడిపోతానని భయమా?"

"ఒకరి కారణంగా చెడిపోయే వాళ్ళకు వ్యక్తిత్వం లేనట్లే లెక్క. నీపై నా కెటువంటి అనుమానమూలేదు. కానీ మోహన్‌వంటివాళ్ళు నీ మానసికారోగ్యాన్ని దెబ్బ

తీస్తారు. వాడి భావాలను శాశ్వతంగా నీ వెలాగూ ఇముడ్చుకోలేవు. తాత్కాలికంగా కూడా నువ్విబ్బంది పడకూడదని నా ఆశయం" అన్నాడు రామకృష్ణ.

ఆ విషయమై రామకృష్ణకూ నాకూ కొంత వాగ్వివాద మయింది. అప్పుడు నాకు వాడిమీద కోపం కూడావచ్చింది. తనేదో పెద్దవాడూ, సంస్కారవంతుడూ అయినట్లూ— నేనేమో పసివాణ్ణీ చపలచిత్తుణ్ణీ అయినట్లూ మాట్లాడు తున్నాడు.

రామకృష్ణను నేనేమీ అనలేదు కానీ లక్ష్యపెట్టలేదు. రామకృష్ణ మాటలు మోహన్‌కు చేరవేశాను.

మోహన్ ఆవేశపడలేదు. వాడు నెమ్మదిగా "కొంత మంది సామాన్యులు తాము మహాత్మాగాంధీ అనుకుంటారు. అలాంటి వాళ్ళకు బుద్ధి చెప్పాలంటే చాలా సింపుల్. నా మాటవింటే నీకు కొన్ని ట్రిక్సు చెబుతాను. వాటిని రామకృష్ణ చెల్లెలిపై ప్రయోగించిచూడు. అప్పుడా కుటుంబం ఆదర్శాలేపాటివో నీకర్థమవుతుంది"— అన్నాడు.

ముందు ఉలిక్కిపడ్డా తర్వాత నేనాలోచించాను కాస్త లోతుగా.

రామకృష్ణ చెల్లెలుపేరు సత్యవతి. కాలేజీలో బియ్యే ఫైనలియర్ చదువుతోంది. ఆమె అందం నా కెప్పుడో నచ్చింది.

మోహన్ చెప్పిన ట్రిక్సులామెపై ప్రయోగిస్తే ఆమె నా వలలో పడిపోతే అప్పుడు నేనామెను పెళ్ళిచేసు కొందుకు అభ్యంతరముండదు. ఎందుకంటే — పెళ్ళి కాకుండానే ఆమె నాకు వశమయిందంటే ఆమె నేనంటే ఇష్టపడుతున్నట్లే అర్థం. నన్నామె అనర్హుడిగా భావిస్తుం

దన్న బాధ భయం. అనుమానం నా కుండవు. పెళ్ళికి ముందే వళమైనా ఆమెను నేను పెళ్ళి చేసుకొంటానంటే ఆమెకు నా పట్ల కృతజ్ఞత కూడా ఉంటుంది. ఒక విధంగా పతితను పెళ్ళిచేసుకోవాలన్న కోరిక కూడా నాకు తీరినట్లే! నేను తప్ప పరపురుష సంపర్కమెరుగని పతితను వివాహం చేసుకుంటే నా ఆశయానికి అంతకంటె మంచి క్లైమాక్స్ ఎక్కడుంటుంది?

నేను మోహన్ని ట్రిక్కు చెప్పమన్నాను.

"అన్నీ ఒక్కసారి చెప్పను. వన్‌బైవన్ చెబుతాను" అన్నాడు మోహన్.

మొదటి ట్రిక్కు చెప్పాడు మోహన్.

ఆ ప్రకారం నేనామెను కాలేజీ దగ్గర పలకరించి—"నా కోసం మీరు కొంత సమయాన్ని వృధా చేసుకోగలనంటే మనం సాయంత్రం పార్కులో కలుసుకుందాం" అన్నాను. నేనాశ్చర్యపోయే విధంగా ఆమె అంగీకరించింది—ముందు కాస్త తటపటాయించినా.

పార్కులో ఇద్దరం కలుసుకొన్నాం. నాకు చాలా థ్రిల్లింగ్‌గా వుంది. మొదటిరోజు ఇద్దరం చాలా మామూలు కబుర్లు చెప్పుకున్నాం.

"అనుకొన్నది చెప్పడానికీ రోజు ధైర్యం చాలలేదు. రేపు చెప్పడానికి ధైర్యం వస్తుందేమో—మరొక్కసారి మీరు వస్తానంటే!" అన్నాను.

ఆమె నవ్వింది. మర్నాడు మళ్ళీ యిద్దరం కలుసుకొన్నాం.

నేను తన్ని ప్రేమిస్తున్నట్లు చెప్పాను.

"మా యింట్లో ఈ విషయం తెలిస్తే అంతా సంతోషిస్తారు. మీరంటే మా యింట్లో అందరికీ సదభిప్రాయం"

అంది సత్యవతి.

"అందరి విషయం వద్దు. మీ విషయం చెప్పండి!" అన్నాను.

సత్యవతి ముందు సిగ్గుపడింది. తర్వాత నెమ్మదిగా— "మా యింట్లో అందరిష్టమే నా యిష్టం" అంది.

"అది ఆత్మవంచన" అన్నాను.

సత్యవతి ప్రశ్నార్థకంగా నా వంక చూసింది.

నేను గతంలో రామకృష్ణకు చెప్పినవే నా అభిప్రాయాలామెకు మళ్ళీ చెప్పాను. సత్యవతి అన్నీవింది.

"ఇప్పుడు చెప్పండి మీ అభిప్రాయం!" అన్నాను.

"మీ రూహాలోకంలో వున్నారు. నేను వాస్తవంలో వున్నాను."

"అంటే?"

"డ్యూయెట్లూ, హనీమున్లూ కార్లలో షికార్లూ వగైరాలు చదువుకొందుకూ, చూడ్డానికీ బాగుంటాయేమోకానీ అనుభవానికి కాదు. మా యింట్లో అందరం ప్రాక్టికల్ మనుషులం—" అంది సత్యవతి.

"అయితే నేను మీకు నచ్చేనా?"

సత్య`తి మాట్లాడలేదు.

"నచ్చేననడానికి మనసొప్పడంలేదు మీకు!"

"అవును. ఈ మాట నేను వివాహం నిశ్చయమైనాక వరుడితో మాత్రమే అనాలనుకొంటున్నది" అందామె తెలివిగా.

"నా గురించి మీరేమైనా అనుకోండి. నాలో అలాంటి కాంప్లెక్సుంది. అది పోగొట్టుకోవడానికి మీరు సహకరించ గలరా?" అన్నాను.

"ఏం చేయాలి?"

"రేపు నేను సెలవుపెడుతున్నాను ఆఫీసుకి. ఎవరికీ తెలియకుండా, ఇంట్లో చెప్పకుండా నా గదికి రాగలరా!" అన్నాను.

ఆమె ఆశ్చర్యపడ్డట్లు నా వంక చూసింది.

"నాకు తెలుసు. మీకై మీరలా రాలేరు. మీ అసహాయతే తప్ప మీరు నన్ను గౌరవించలేరు" అన్నాను.

ఆ మాటలామెపై మంత్రంలా పని చేశాయి.

ఆమె వస్తానంది.

నే నాశ్చర్యపోయాను. మనసులో మోహన్‌కి ధన్యవాదా లర్పించుకొన్నాను. ఆ తర్వాత వాణ్ణి కలుసుకుని జరిగింది చెప్పాను.

"వచ్చిన అవకాశం వృథాచేసుకోకు. ఉపయోగించుకో. నీకు మరికొన్ని ట్రిక్సు చెబుతాను" అన్నాడు వాడు.

మోహన్ చెప్పే ట్రిక్సు వింటూంటేనే నాలో ఆవేశం రేగింది. ఇక అనుభవంలో ఎలాగుంటుందో?

తినబోతూ కూర రుచి అడగడమెందుకు?

మర్నాడు సత్యవతి అనుకున్న టైముకు నా గదికి వచ్చింది. ఇద్దరం కాసేపు మాట్లాడుకొన్నాం.

"ఇక నేను వెడతాను" అందామె.

"వెళ్ళడానికేనా వచ్చింది!" అన్నాను.

ఆమె ప్రశ్నార్థకంగా నా వంక చూసింది.

నేనామె చేయిపట్టుకొని ఆమె కళ్ళలోకి చూశాను. ఆమె ప్రశ్నలన్నింటికీ నా చూపులే బదులిస్తాయని నాకు తెలుసు.

"నేను మిమ్మల్ని గౌరవించాను. మీరూ నన్ను గౌరవించాలి" అందామె చేయి విడిపించుకోకుండా.

"గౌరవమంటే నేనేంచేసినా అభ్యంతరపెట్టకపోవడం.

ఆ గౌరవమిస్తే మీకు నేను జీవితాంతం ఋణపడి ఉంటాను'' అన్నాను.

''సంప్రదాయం ఒప్పని గౌరవాలు నే నివ్వలేను'' అంటూ చేయి విడిపించుకుంది సత్యవతి.

నా ట్రిక్సేమీ ఆమెపై ఫలించలేదు.

''మీ తృప్తికోసం నా తృప్తిని చంపుకోలేను. పెళ్ళి కోసం పెళ్ళిని అవమానించలేను. ఈ క్షణంలో మీ రన్న మాటలు మీ మనసుకు నచ్చినవే అయితే మీ వ్యక్తిత్వాన్ని నే నసహ్యించుకుంటున్నాను'' అందామె.

''అయితే రమ్మనగానే ఎందుకు వచ్చినట్లు?''

''రావడానికి భయపడితే నా వ్యక్తిత్వాన్ని నే నవమానించినట్లు. కానీ మీరిక్కడ మీ వ్యక్తిత్వాన్నవమానించుకుంటారని నే నూహించలేదు.''

ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

నేను మోహన్ దగ్గర వాడి ట్రిక్సును తిట్టాను.

మోహన్ చలించకుండా ''నా ట్రిక్సు నా అభిరుచికితగ్గ ఆడవాళ్ళకోసం తయారైనవి. నీ అభిరుచి నా అభిరుచికి దగ్గర్లో లేకపోవడం నీ దురదృష్టం'' అన్నాడు.

''నన్ను రామకృష్ణ చెల్లెలి గురించి ప్రోత్సహించింది నువ్వే కదా - ఇప్పుడిలాగంటావేం?'' అనడిగాను.

''నేను చెబితేమాత్రం—ఆ అమ్మాయి బాగుందదని చెప్పి వెంటనే నిరాకరించవద్దూ! నేనైతే వ్యవహారాన్నింత వరకూ తీసుకువచ్చేవాణ్ణికాదు. నిన్ననే నే నా సత్యవతి ముఖం చూశాను....ఎప్పటికి నీ అభిరుచి మెరుగవుతుందో....ఆ దేవుడే నిన్ను కాపాడాలి....''

''పోనీ నీ అభిరుచికితగ్గ ఆడపిల్ల గురించి చెప్పకూడదూ?'' అన్నాను చిరాగ్గా

"ఉదాహరణకు జానకి...." అన్నాడు మోహన్.

జానకి గురించి వాడు నాతో చాలాసార్లు అన్నాడు.

వాడివల్ల ఏడాదిక్రితం మోసపోయి జీవచ్ఛవంలా బ్రతుకుతున్న యువతిపేరు జానకి! అందంలో అప్సరసలను తలదన్నే జానకి మోహన్ అభిరుచులకి ప్రతిబింబం!

జయప్రదను, శ్రీదేవిని కాదన్న మోహన్ వరించిన జానకి—నాకెందుకు అర్థాంగి కాకూడదు?

సత్యవతి అసలురంగు బయటపడ్డాక - పతితను మాత్రమే వివాహం చేసుకోవాలన్న నాకోర్కె మరింతగా బలపడింది.

నేను మోహన్ నడిగి జానకి వివరాలు తెలుసుకున్నాను.

ఆమె దీవూరు కాదు. ఇక్కడికి యాభై కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న చిన్నపట్టణంలో ఏదో ప్రయివేటు కంపెనీలో స్టెనోగ్రాఫర్‌గా పనిచేస్తోంది జానకి.

ఆమెను వివాహం చేసుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నాను. ముందుగా ఆమెను కలుసుకొని మాట్లాడే ధైర్యం నాకు లేదనిపించింది. అందుకే ఓ ఉత్తరం రాశాను. ఒకసారి మోసపోయిన మగువ పురుషుణ్ణి చూస్తూనే రెచ్చిపోయి నానామాటలూ అనవచ్చు. ఉత్తరంలో నా ఉన్నతాశయం గురించి రాస్తూ, ఆమె గత చరిత్ర గురించి నాకు తెలిసినా దాంతో నాకేమీ సంబంధంలేదని స్పష్టం చేశాను. ఆ ఉత్తరాన్ని రామకృష్ణకు చూపించాను. నేను చేయబోయే ప్రతి మంచిపని గురించీ వాడికి సమాచారమందించకుండా ఉండలేను. అయితే జానకిని పెళ్ళాడాలనుకుంటున్నట్లు మోహన్‌కి చెప్పలేదు. పెద్దవాళ్ళను చేయబోయే మంచి పనులగురించి చెప్పకూడదు కదా!

రామకృష్ణ ఆ ఉత్తరం చదివి నాకేసి జాలిగా చూసి- "మోహన్ కి సమాజంలో ఉన్నతస్థానం లేదు. మనిషిని చూడగానే వాడెలాంటివాడో అంచనా వేసేయొచ్చు. అలాంటివాడిని స్నేహితుడిగా అంగీకరించిన ఆడపిల్ల స్వభావం మంచిదయుండదు. ఎన్నికయిన ఆడపిల్ల లలాంటి వాడితో తిరగరు. నామాట విను. పెడదారులు పట్టిన నీ బుద్ధిని మంచిదారికి మళ్ళించు" అన్నాడు.

కానీ నేను మైకంలో ఉన్నాను. రామకృష్ణ మాటలు లెక్కచేయలేదు. అప్పుడు వాడు - "నామాటవిని కనీసం ఒకసారి ఆ పిల్లను కలుసుకో—విషయం చెప్పకుండా పరిచయం చేసుకో - నచ్చితే అప్పుడు పెళ్ళిచేసుకో. ముందుగా ఇలాంటుత్తరం మాత్రం వ్రాయకు. అనర్థాలకు దారితీస్తుంది" అన్నాడు.

ఈ సలహా నాకు సబబుగానే తోచింది. నేను బస్సు ప్రయాణంచేసి జానకి ఊరు వెళ్ళాను. అప్పుడామె ఊళ్ళోలేదు. సెలవు తీసుకుని స్వగ్రామం వెళ్ళిందట. ఒకవిధంగా అదే నాకు మంచిదయింది. ఆమె గురించి అన్నిచోట్లా కొంత వాకబు చేశాను.

ఆఫీసులో జానకికి చాలా మంచిపేరుంది. వర్కులో సిన్సియర్! టైపింగులో ఆమెకు ఆమే సాటి! మనిషి చాలా బుద్ధిమంతురాలు. కానీ పాపం—ఎలా పడిందో ఓ వంచకుడి వలలో చిక్కుకుంది. దెబ్బతింది. అప్పట్నించీ అన్యమనస్కంగా ఉంటోంది. అయినా ఆఫీసు పనిలో లోటురానివ్వదు. వంక దొరకనివ్వదు.

నాకు చాలా సంతోషమేసింది. జానకి ఆ ఊళ్ళో వేరేగది తీసుకుని ఉంటోంది. ఇంటివాళ్ళుకూడా ఆమె

గురించి ఎంతో గొప్పగా చెప్పి—"ఎంతో పుణ్యం చేసు కున్నవాడికి తప్ప అలాంటి భార్య దొరకదు. ఆమెను మోసంచేసిన వెధవ పురుగులుపట్టిపోతాడు" అన్నారు.

జానకి, మోహన్‌ల ప్రణయం చాలామందికి తెలిసిం దంటే జానకి తిరుగుబోతు కాదన్నమాట. ఆమె మోహన్‌ని గ్రుడ్డిగా నమ్మింది—అంతే!

నేను జానకికి దూరపుబంధువునని చెప్పుకుని అక్కడ రెండురోజులున్నాను. జానకి తానే వచ్చింది.

ఆమెను చూడగానే తెల్లబోయాను.

నల్లటిరంగు, పొట్టిజుత్తు, ఎత్తుపళ్ళు....

ఆమెను నాభార్యగా ఊహించుకోవడం ఎలా?

కురూపిని వివాహం చేసుకోవడం తప్పని నా అభి ప్రాయం కాదు. నేను ప్రవర్తనలో పతితనే కానీ అందంలో పతితను కోరుకోలేదు. అసలు సంగతి ఆమెకు చెప్పకుండా ఏవో అబద్ధాలు చెప్పి అక్కణ్ణించి బయటపడి మా ఊరు చేరుకుని రామకృష్ణకు జరిగింది చెప్పాను.

"నాకు తెలుసు—ఇలాగే జరుగుతుందని! ఆమె కురూపి కాబట్టి ఆమె వెంట మగాళ్ళు పడడం అరుదు. మోహన్ నాలుగు మాయమాటలు చెప్పేసరికి లొంగిపోయిఉంటుంది" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"కానీ—ఇలా జరుగుతుందని నే నూహించలేదు. మోహన్ ఆమె అందానికి అప్సరస అని చెప్పాడు" అన్నాను.

"అన్నవాడి అభిరుచి ఎలాంటిదో ముందు నీవు తెలుసుకోవాలి!"

"వాడి అభిరుచి గురించి జానకిని చూసేవరకూ నేను

సందేహించలేకపోయాను....”

“సరే—ఊహాలో అయితే నేం—శ్రీదేవిని, జయప్రదను నిరాకరించడం సాధ్యపడిన వాడి అభిరుచి గురించి నీకేమోగానీ—నాకేమీ సందేహంలేదు” — అన్నాడు రామకృష్ణ.

అందులో నేను రామకృష్ణ మాటలు నమ్మానన్న వెటకారముందేమో నాకు తెలియదు. కానీ అప్పుడు నా అభిరుచి మాత్రం నన్ను వెక్కిరిస్తూంది

జానకి మానసికంగా పతిత అయితే పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నాను నేను. కానీ అందంలేని కారణంగా ఆమెను స్వీకరించలేక పోతున్నాను. అంటే నేను మనిషి చేసిన తప్పునేగానీ, దేవుడుచేసిన తప్పును క్షమించడానికి సిద్ధంగాలేను.

నా అభిరుచి మోహన్ అభిరుచికన్నా అల్పమైనది! ☐

కోరిక!?

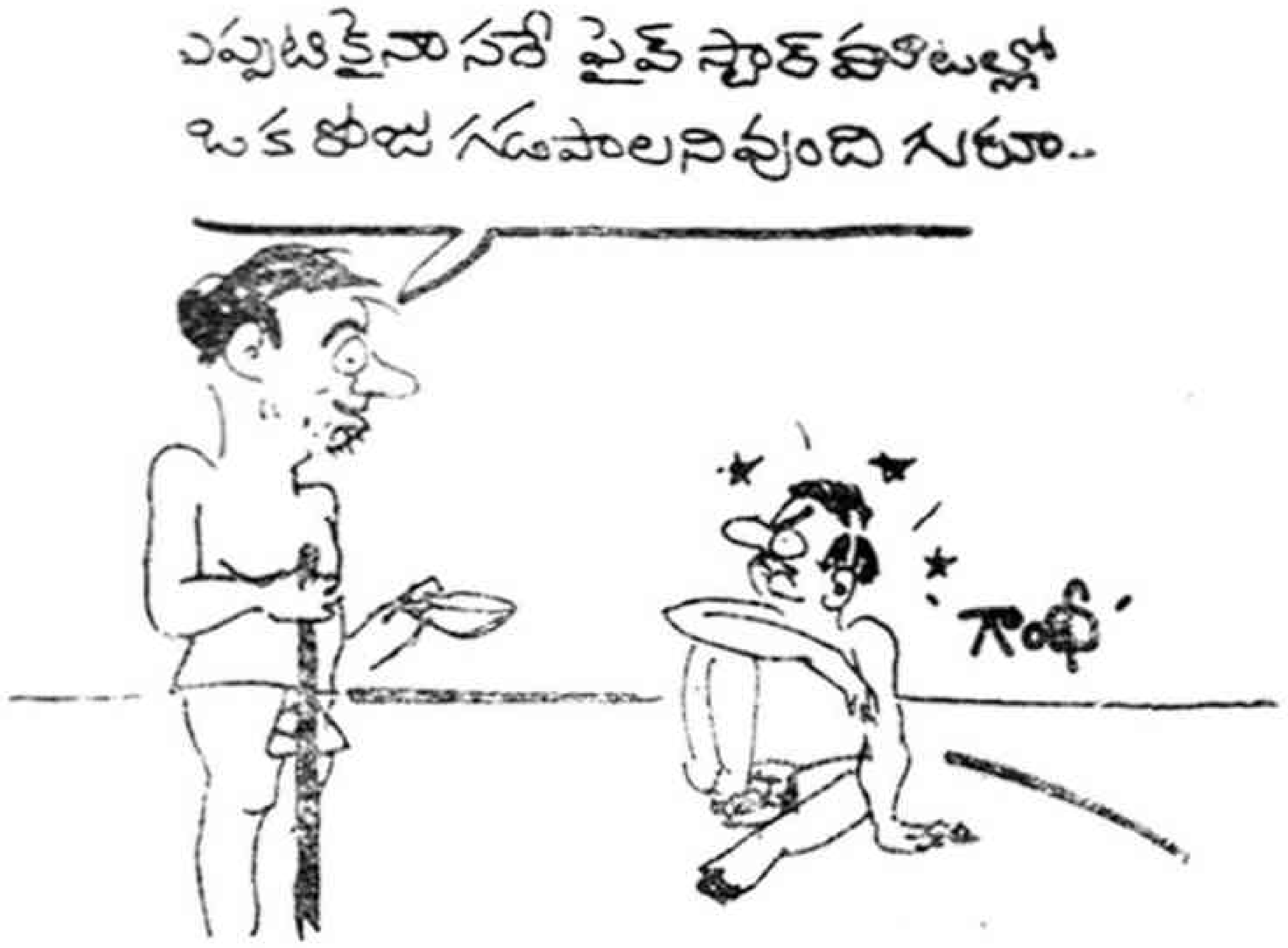

సిలేరు ట్రిప్ - సిగరెట్ పీక

కె.వి.యస్.యన్.మూర్తి

అర్ధరాత్రి పన్నెండు గంటలు దాటి పదినిమిషాలయింది.

అమావాస్య — కన్ను పొడుచుకొన్నా ఏమీ కనిపించని కటిక చీకటి.

ఆ నల్లటి చీకటిలో, నల్లటి ఘాటురోడ్డుమీద — ఓ నల్లని అంబాసిడర్ నాలుగు పదుల వేగంతో పరుగెడుతోంది. కారు హెడ్‌లైట్ల కాంతిలో ఘాట్ రోడ్ మెలికలు తిరిగి జెర్రిగొడ్డులా కనిపిస్తోంది.

చలిగాలి రివ్వున వీస్తోంది.

వెనుక సీట్లో కూర్చొని వున్నది ఓ యిరవై ఏళ్ళ జవ్వని. ఆమె సైడ్‌గ్లాస్‌ను పైకి లేపి "రాజూ! యింకా ఎంతసేపు పడుతుంది?" అని అడిగింది.

"తెల్లారిపోతుందమ్మా!" చెప్పాడు రాజు. అతడు డ్రైవర్.

అతడు అలా చెబుతుండగా కారు సడన్‌గా ఆగిపోయింది.

"ఏమయింది రాజూ?" అంది ఆమె గాభరాగా.

"చూస్తానుండండమ్మా!" అంటూ రాజు కారుదిగి, బాయినెట్ ఎత్తి పరీక్షచేశాడు. "రేడియేటర్ డ్రయయిపోయిందమ్మా!" అని డిక్కీ దగ్గరకు వెళ్ళి డిక్కీ తెరిచాడు. టార్చితీసి డిక్కీలో ఫోకస్ చేశాడు. "మాడమ్! డిక్కీలో పెట్టిన రెండు డబ్బాల నీరూ ఒలికిపోయింది" అన్నాడు.

"మైగాడ్! యిప్పుడెలా!!" చుట్టూవున్న వాతావరణాన్ని తలుచుకొంటూ భయంగా అంది.

"ఇక్కడకు దగ్గర్లో ఎక్కడో బంగ్లా వున్నట్టు గుర్తు. అక్కడకు వెళ్ళి నీళ్ళు తీసుకురావాలి!" అన్నాడు.

"ఇక్కడ దగ్గర్లో ఎక్కడా నీళ్ళు దొరకవా?"

"ఏమో మాడమ్! చీకటి. ఎక్కడని వెతకగలం?" అన్నాడు రాజు.

"ఆ బంగ్లాకు వెళ్ళిరావటానికి ఎంత టయిము పట్టొచ్చు?"

"వీలున్నంత తొందర్లోనే వచ్చేస్తాను."

"నేనొక్కత్తినే యిక్కడ వుండలేను. పద నేనూ

వస్తాను." అంటూ కారు దిగింది ఆమె.

అతనెందుకో తటపటాయించాడు. "చీకట్లో మీరెందుకు! నే వెళ్ళి వచ్చేస్తాను!" అన్నాడు.

చలిగాలి రివ్వున కొట్టింది. కీచురాళ్ళ రొద పెరిగింది. ఆమె ఏమనుకుందో ఏమో "సరే తొందరగా వచ్చెయ్యి!" అంటూ కారెక్కి డోర్ వేసుకుంది.

"జాగ్రత్త మాడమ్!" అని మరోసారి హెచ్చరించి డబ్బా తీసుకుని ముందుకు వెళ్ళిపోయాడతను.

రాజు పదడుగులు వేశాక ఆమె ముడిచిపెట్టుకు కూర్చొంది. ఆమెకు చాలా భయంగా వుంది. ఘాట్ రోడ్డు మధ్యలో తనొక్కర్తీ....చుట్టూ కీకారణ్యం....పిలిస్తే పలికే నాథుడు లేడు — తన పరిస్థితిని వూహించటానికే భయంగా వుంది ఆమెకు.

అంత అర్థరాత్రి బయలుదేరి వచ్చినందుకు తనను తాను తిట్టుకొంది.

"పద్మా! రేపు వుదయానికల్లా పనయిపోతుంది. హాయిగా యిద్దరం బయలుదేరి వుదయం వెళదాం! నీకేం పర్వాలేదు. నిన్ను షవ్వుల్లో పెట్టి మీ అమ్మగారికి అప్ప చెబుతాను" అన్నాడు శేఖర్.

"వద్దు శేఖర్! నీమీద వుండే నమ్మకం కొద్దీ అమ్మ నన్ను యింతదూరం నీతో పంపింది. ఎంత రాత్రయినా ఇంటికి వచ్చేస్తానని అమ్మతో చెప్పాను. పెళ్ళికాని దానిని, ఒక మగాడితో రాత్రంతా గడపటం బావోదు" తెగేసి చెప్పిందామె.

పద్మ ఆ కాలేజీకే అందగత్తె. ఎంతమంది ఆమెను కావాలనుకొన్నా ఆమెమాత్రం శేఖర్‌ను కోరుకుంది. వా

రిద్దరి ప్రేమకు పెద్దల ఆమోదముద్ర పడింది.

శేఖర్ సీలేరు ఏరియాలో కాఫీ ప్లాంటేషను కాంట్రాక్టు తీసుకొన్నాడు. ఆరోజు ఉదయం పద్మను తీసుకొని సీలేరు వచ్చాడు.

ఆమె పట్టిన పట్టు వదలదని తెలిసిన శేఖర్ డ్రైవర్ రాజును పిలచి ఆమెను జాగ్రత్తగా యింటిదగ్గర అప్ప చెప్పమని చెప్పాడు.

2

"షో!" భిక్షపతి మొహం వెలిగిపోతోంది.

మిగిలిన అయిదుగురు అతనికి పాయింట్లిచ్చేశారు.

మళ్ళీ ముక్కలు షపులయ్యాయి.

"ఒరేయ్ రఘూ! ఆ శేఖర్‌గాడు నీ లవ్‌ని తీసుకొని సీలేరెల్లాడట!"

రఘు మొహం ఎర్రబడింది "ఇక దానూపెత్తకు!!" అన్నాడు.

పద్మ వెంట పడినవాళ్ళలో రఘు ప్రథముడు. తనో డబ్బున్న వాళ్ళ కొడుకుననే గర్వం అతని నరనరాల్లోనూ జీర్ణించుకుపోయి వుంది.

రఘూకూడా అందగాడే.

తన అందం, ఐశ్వర్యం ...పద్మను పొందటానికి సరి పోయే అర్హతలని అనుకున్నాడు.

కానీ పద్మ, శేఖర్‌ను ప్రేమించిందని తెలిసి కోపంతో వూగిపోయాడు.

ఒకరోజు కాలేజీలో మోతాదు తప్పి ప్రవర్తిస్తే పద్మ తన చెప్పుకు పనిచెప్పింది. దాంతో ఆమెను సర్వనాశనం చేస్తానని పగబట్టాడు రఘు.

"ఒరేయ్! మనకు మంచి అవకాశం!" అంటూ అతని

చెవిలో ఏదో చెప్పాడు భిక్షపతి. "నీ మూడ్ దెబ్బకు సెట్ రయిటయిపోతుంది."

రఘు మొహంలో ఆనందం తాండవించింది. "చెప్పు!" అన్నాడు.

భిక్షపతి మళ్ళీ ఏదో చెప్పాడు. "ఇప్పుడే మంచి అవకాశం. ఆ డ్రయివరుగాడి సంగతి నాకు వదిలెయ్!" అన్నాడు.

రఘు వుబ్బి తబ్బిబ్బయిపోయాడు. అతడి నరాలు జివ్వుమన్నాయి. తన్మయంగా "సరే!" అన్నాడు.

భిక్షపతి టెలిఫోన్ దగ్గరకు వెళ్ళి రిసీవరు తీసి నంబరు డయిల్ చేశాడు. అటువయిపునుండి "హలో" అని వినిపించగానే "ఆపరేటర్ అర్జంటుగా కాల్ కావాలి" అంటూ తనకు కావలసిన నంబరు చెప్పాడు.

పది నిముషాలయినా కాకుండానే కాల్ దొరికింది.

"హలో! నేను పతిని మాట్లాడుతోన్నాను!"

....

"ఆ! ఆ! నమస్కారం! అమ్మగారు బయలుదేరారా?"

....

"గుడ్ పావుగంటలో బయలుదేరుతోన్నారా! గుడ్!" అని మరో నిముషం యింకేదో మాట్లాడి డిస్కనక్ట్ చేశాడు.

"ఒరేయి! పందేరా!" బయలుదేరు.

రఘు మిగిలిన నల్గురు మిత్రులవంకా చూశాడు. "ఒరేయ్ మీరు నల్గురూ కంటిన్యూ చేస్తూవుండండి. మేమిద్దరం అలా బయటకు వెళ్ళొస్తాం!" అంటూ వాళ్ళ సమాధానం కోసం ఎదురు చూడకుండా భిక్షపతిని తీసుకుని

బయటకు వెళ్ళిపోయాడు రఘు.

రఘుతోపాటే అతడి కిష్టమయిన యింటిమేట్ వాసన కూడా ఆ గదిలోంచి బయటకు వచ్చేసింది.

"ఒరేయ్ పతీ! నువ్వెళ్ళి సరుకు రడీచెయ్యి! నేను యింటికెళ్ళి డ్రస్సు చేంజ్ చేసుకు వచ్చేస్తా!" అన్నాడు రఘు!

భిక్షపతి తలవూపాడు.

రఘు తన ప్రిమియర్ పద్మినిని ఇంటికి వురికించాడు.

3

ఘాట్ రోడ్ ప్రక్కనేవున్న పెద్ద బంగ్లా.

ఆ బంగ్లాముందు ప్రిమియర్ పద్మిని కారోటి వచ్చి ఆగింది. అందులోంచి యిద్దరు వ్యక్తులు క్రిందకు దిగారు.

"నేను కారును యిక్కడేవుంచి అలా అవుట్ హౌస్ వయిపు వెళ్ళొస్తాను. నువ్వు లోపలకు వెళ్ళి తొందరగా వచ్చెయ్!" చెప్పాడు డ్రయివింగ్ సీటులో నతను. రెండో వ్యక్తి తలవూపి కారు దిగాడు.

అతడిదగ్గర యింటిమేట్ వాసన గుప్ మంటోంది.

గబగబ బంగ్లావయిపు అడుగులు వేశాడు.

గుమ్మందగ్గిరే నిలబడివుంది లక్ష్మి.

ఆమె ఆ బంగ్లా కేర్ టేకరూ, ఆ యింటి యజమానురాలి డ్రయివరూ అయిన సూరిబాబు గారాల చెల్లెలు. మగవాణ్ణి మత్తెకించే వంపుసొంపులున్న వయ్యారి. లోపలకు వస్తూన్న అతడిని చూసి గతుక్కుమంది.

"ఏమిటి? ఈవేళప్పుడు యిలా వచ్చారు?" అంది తడబడుతూ.

అతడు ఆమెవంక ఒక్కసారి పరిశీలనగా చూశాడు.

"ఏమిటి? అమ్మాయిగారు యిలా ముస్తాబయ్యారు?"

అన్నాడు.... వ్యంగ్యంగా.

"ఛ! ఏమిటండీ ఆ మాటలు. మీ గురించే యీ అలం కరణ అంతా!" అందామె హొయలుపోతూ.

అతడు ఆమె వయిపు అసహ్యంగా చూశాడు. "నా కంతా తెలుసు. ముందు వాడిసంగతి తేలుస్తాను." అన్నాడు ఆవేశంగా.

"ఏమండీ!" లక్ష్మి కంగారుగా అరచింది.

"ఏం? పాపం వాడికేమయినా జరిగితే నువ్వు తట్టుకో లేవా?"

ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. తనకీ అతడికీ సంబంధం వుందని తెలిసే తనను ప్రేమించాడు. అతడు ఈ ఒక్కరోజూ తనతో కులాసాగా గడపమన్నాడు. తర్వాత తన జోలికిరానని చెప్పాడు. ఆ విషయం ఇతడికి ఎలా చెప్పాలి? చెపితే అర్థం చేసుకొంటాడా? అయినా అతనిమీద అంత పగబట్టాల్సిన పనేమొచ్చింది. మనసులో ఒకటికి రెండుసార్లు డైలాగులను మననం చేసుకుని తన అభిప్రాయాన్ని అతడి ముందుంచింది.

అంతే అతడు ఒంటికాలిమీద యింతెత్తు లేచి పోయాడు. "నేను ప్రేమించిందాంతో వాడు తిరుగు తొంటే నేను చూస్తూ వూరుకునే దద్దమ్మనా?" అన్నాడు.

"ఆయన యిదివరకు నాతో చనువుగా వుండేవారు. కానీ మీరు నాకు దగ్గిరయ్యాక నేను ఆయన్ను దూరంగా వుంచాను."

"మరీ కులుకు ఎందుకు?"

"నేను మీ గురించే యిప్పుడు ఇలా ముస్తాబయ్యాను."

ఆమె చెంప చెళ్ళుమంది. "నాకు కథలు చెప్పకు. అయినా రంకు నేర్చినదానివి....బొంకడం ఏమంత కష్టం

కాదు."

ఇద్దరిమధ్యనా మాటా మాటా పెరిగింది.

ఆమె కూడా ఏకవచనంలోకి దిగింది.

"నువ్వు ఆ పద్మంటే యిదయిపోయి వెంపర్లాట్టం లేదూ?" అంది.

ఇది అతడూహించని పరిణామం. అందుకే ఏమీ సమాధానం చెప్పకుండా ఆ గదిలో తనకు కావలసిన వస్తువులను ఏరుకుని గబగబా బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఆమె అతడి వయపే విస్మయంగా చూస్తూ వుండిపోయింది.

మరో అయిదు నిముషాలలో అతడు వెనక్కువచ్చాడు. ఇప్పుడు అతని వెనుక, అతనితోపాటే బంగ్లాకు వచ్చిన వ్యక్తివున్నాడు.

ఇద్దరూ కలిసి ఆమెకు ఏదో చెప్పారు.

ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. అయినా చేయగలిగిందేమీ లేక మౌనంగా వుండిపోయింది.

4

కీచురాళ్లు చేసే శబ్దం ఒక్కసారిగా ఆగిపోయింది.

ఆ ఒంటిరి వాతావరణంలో ఆ శబ్దం ఆమెకు అంత వరకూ తోడుగావుంది. అదికూడా ఆగిపోవటంతో ఆమె వళ్ళు జలదరించింది. అంతలోనే దూరంగా ఎక్కడో నక్కొకటి విచిత్రంగా వూళపెట్టింది. దానికి సమాధానం అన్నట్టు మళ్ళీ కీచురాళ్ళు తమ స్థాయి పెంచి ఘీపెట్టాయి.

ఈసారి ఆ శబ్దంలో ఆమెకు అపశ్రుతి కనిపించింది.

ఎవరో అటువయిపు వస్తూన్నట్లు ఎండుటాకులూ, చిదుకులూ, చిటచిట మన్నాయి.

ఆమెలో ధైర్యం వచ్చింది.

అప్పటి వరకూ ఆమెలో వున్న బెరుకు పోయింది. "రాజూ!" అంటూ డోర్ తెరుచుకుని క్రిందకు దిగింది.

అదే ఆమె చేసిన పొరబాటు—

అడుగుల చప్పుడు దగ్గరయింది. దాంతోపాటే యింటి మేట్ వాసన గుప్‌మని కొట్టింది.

"రాజు సెంటు రాసుకోడు. మరెవరతను? ఒకవేళ రఘు కాదుగదా!" ఆమె సిక్స్త్ సెన్స్ ఆమెను-ప్రమాదం జరగబోతోందని-హెచ్చరించింది. ఆమె చటుక్కున డోర్ తెరచింది.

కానీ అప్పటికే ఆలస్యం అయిపోయింది.

అతడామెను వెనుకనుంచి వాటేసుకొన్నాడు.

ఆమె గింజుకుంది. పెనుగులాడింది....

అతడి పట్టు బిగుసుకుంటోంది.

ఆమె వంటిమీద తేళ్ళూ జెర్రులూ పాకడం మొదలు పెట్టాయి.

తను ఓడిపోతోన్నానని ఆమెకు అర్థమయిపోతోంది.

అతడు తన మొహాన్ని ఆమె మొహం దగ్గరకు తెచ్చాడు.

సిగిరెట్ కంపు 'గుప్' మంది.

ఆమె మొహాన్ని పక్కకు తిప్పుకుంది.

"రఘూ! తొందరగా కానీ!" అతడిని ఎవరో వెనక నుండి హెచ్చరిస్తూన్నాడు.

అతడి గొంతులోవున్న కీచును బట్టి అది భిక్షపతి గొంతని ఆమె పసిగట్టింది.

ఆమె భయంతో బిక్కచచ్చిపోయింది.

ఏం చెయ్యటానికీ పాలుపోలేదు.

తను అరచినా అది అరణ్యరోదనమే.

ఏం చెయ్యాలి?

తను పెనుగులాడుతోన్న కొద్దీ అతడు రెచ్చిపోతో న్నాడు.

తనలో అంతకంతకు శక్తి తగ్గిపోతోంది.

అతడు మగవాడు. చివరిదాకా తనను అదుపులో వుంచగలడు. పైగా అతడికి మరో మగాడి సాయం వుంది.

ఏం చెయ్యాలి?

అంతే ఆమె మస్తిష్కంలో మంచి మెరుపు మెరి సింది.

అంతే—

వెంటనే దానిని అమలుచెయ్యటం మొదలుపెట్టింది.

ఒక్కసారిగా పెనుగులాడ్డం ఆపేసింది.

అతడికి లొంగిపోతూన్నట్టుగా వుండిపోయింది.

అతడిలోని ఆవేశం కట్టలు తెచ్చుకుంది. తనకు లొంగి పోతుందని అతడు ఏనాడూ వూహించలేదు. అంతే. అత డిలో హుషారు చోటుచేసుకుంది.

ఆమె నెమ్మదిగా ఎడమకాలును స్వాధీనంలోకి తెచ్చు కుంది.

చేతితో అతని మెడ నిమిరింది.

అతడి నరాలు జివ్వుమన్నాయి.

ఆమె చేతికి చెయిన్ తగిలింది.

కాలును ఒక్కసారి జాడించింది.

ఆమెను ఆక్రమించుకోబోతున్న అతడు ఒక్కసారిగా కెవ్వుమన్నాడు. తగలకూడని చోట ఆమె పాదం అతడికి తగిలింది. దాంతో అతడి కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి.

బాధను ఓర్చుకోలేక అతడు ప్రక్కకు దొర్లాడు.

అతడి మెడలోని చెయిను ఆమె చేతిలోకి వూడి వచ్చింది.

ఇప్పుడు ఆమెలో ధైర్యం పెరిగింది.

"రాజు వెళ్ళి అరగంట దాటింది. ఈపాటికి తిరిగి వస్తూ ఉంటాడు" అనుకుంది.

ఆమె మాటలను నిజంచేస్తూ "రఘూ! ఆ రాజుగా డొస్తోన్నట్టున్నాడు. రా! తొందరగా పోదాం!" అంటూ హెచ్చరించాడు రెండోవాడు.

ఆమె ప్రాణం కుదుటబడింది.

ఆ యిద్దరూ అక్కడ నుండి గబగబా వుడాయించారు.

పద్మ రెండు నిముషాలవరకూ అలుపు తీర్చుకుంటూ అలానే వుంది. ఈలోగా దూరంగా అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

ఆమె గబగబా కారెక్కి డోర్ మూసుకొంది.

రాజుకు విషయం తెలియటం మంచిది కాదు—

మరో రెండు నిముషాలలో రాజు వచ్చాడు.

"మాడమ్! భయం వెయ్యలేదు కదా?" అన్నాడు కార్బురేటర్లో నీళ్ళుపోస్తూ.

"ఏమీ అనిపించలేదు?" అంది పద్మ.

రాజు కారు స్టార్ట్ చేశాడు.

"వెనక్కు పోనియ్!" అంది పద్మ.

రాజు ఒక్కక్షణం ఆమెవయిపు విచిత్రంగా చూసి కారును రివర్సు చేశాడు.

5

"ఛీ! యిలాంటి వెధవ సలహాలు యింక నాకు యివ్వకు" విరుచుకు పడిపోయాడు రఘు.

అతడి కళ్ళు బాగా ఎర్రబడి వున్నాయి. విస్కీ

ప్రభావం వలన అతడి మాటలు ముద్దగా వస్తున్నాయి.

భిక్షపతి అతడివయిపు చూశాడు. "అలా జరుగుతుం దని నేను మాత్రం కలగన్నానా?" అన్నాడు.

"అందుకే! యిలాంటి బోడి సలహాలు యివ్వద్దంటూ న్నాను." విసుక్కొన్నాడు.

భిక్షపతి దెబ్బతిన్నట్లు చూశాడు. "బావుంది. మధ్యన నీ చేతకానితనానికి నన్నంటా వేమిటి?" అన్నాడు కోపంగా.

"మధ్యన నీ సనుగుడు ఏంటి! అసలే నాకు పీక తీసేసి నట్లుంటే?"

భిక్షపతి ఏమనుకొన్నాడో ఏమో మౌనంగా వుండి పోయాడు.

"నన్ను గుర్తుపట్టిందంటావా?" అడిగాడు రఘు.

"ఏడిసినట్టుంది! నన్ను గుర్తుపట్టిందేమోనని నేను హడలిపోయి చస్తూంటే మధ్యన నీగోలేంటిరా? రోలొచ్చి మద్దెలతో చెప్పుకొన్నట్టుంది నీ వ్యవహారం."

"నిన్ను గుర్తు పట్టినా పర్వాలేదు. నన్ను గుర్తుపడి తేనే దేంజరు" అన్నాడు రఘు.

"అంటే నేను పోయినా ఫర్వాలేదన్నమాట." భిక్ష పతి కంఠంలో వుడుకుమోత్తనం స్పష్టంగా కనిపిస్తూంది.

"నా వుద్దేశం అది కాదు...." ఏదో నచ్చచెప్ప బోయాడు రఘు.

భిక్షపతి అతడి మాటల్ని వినిపించుకో దల్చుకోలేదు. "ఒరేయ్? నువ్వు ఒక విషయం మర్చిపోతున్నావు. నువ్వు దొరికితే నేను దొరికిపోయినట్టే! నేను దొరికినా నువ్వూ దొరికిపోయినట్లే. అందులో నేను నిన్ను పేరుపెట్టి కూడా పిలిచాను. కాబట్టి ప్రస్తుతం మనిద్దరం దొరికి

పోయినట్టే లెక్క" అన్నాడు.

రఘు అతడిని గుడ్లురిమి చూశాడు. కానీ ఏం అన టానికీ తోచక మవునంగా వుండిపోయాడు.

అంతలో గదిలోవున్న టెలిఫోన్ మోగింది.

భిక్షపతి రిసీవర్ తీసి "హలో" అన్నాడు. అంతే అతడి మొహంలో రంగులు మారటం ఆరంభించాయి. ఐదు నిమిషాలపాటు వళ్ళంతా చెమట పట్టించుకొని "ఉన్నాడండి!" అంటూ మౌత్‌పీస్‌కు చెయ్యి అడ్డంవుంచి "అమ్మ! పిలుస్తూన్నారు!" అన్నాడు.

రఘుకి ఒక్కసారి వూపిరాగినట్లయింది. వణుకుతోన్న చేతులతో రిసీవరు అందుకొని "అమ్మా! నేను రఘుని మాట్లాడుతోన్నాను" అన్నాడు.

రెండు నిముషాలు పాటు అటువయిపు చెప్పిందానికి వూ(కొట్టి "అలానే వెంటనే బయలుదేరి వస్తూన్నాను" అన్నాడు.

"ఒరేయ్! అమ్మ మనిద్దర్నీ అర్జంటుగా రమ్మంది." గుమ్మం వయిపు కదిలాడు.

భిక్షపతి తలుపు తీశాడు.

అంతే. గుమ్మం అవతల నిలబడివున్న పోలీసు యిన్‌స్పెక్టర్ని చూసి యిద్దరూ అవాక్కయి పోయారు.

"మే ఐ కమిన్!" అంటూ లోపలకు వస్తూన్న యిన్‌స్పెక్టర్‌కు సోఫా చూపించాడు రఘు.

6

"జరిగింది జరిగినట్టు చెప్పండి!"

పద్మ ఇన్‌స్పెక్టర్ సుందరం వయిపు చూసి జరిగిందంతా చెప్పింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ సుందరం ఆమె చెప్పిందంతా విన్నాడు.

తర్వాత శేఖర్ వయిపు తిరిగి "ఒరేయ్! మనం ఆ స్పాట్‌కు వెళ్దాం" అన్నాడు.

శేఖరం, సుందరం - చిన్నప్పటినుండీ కలసి చదువుకొన్నారు. ఇంటికి వెళ్తానని బయలుదేరి తిరిగివచ్చిన పద్మ, శేఖరుని పట్టుకొని భోరుమని ఏడ్చింది. ఏడుస్తూనే జరిగిందంతా అతడికి చెప్పింది. వెంటనే శేఖర్ - విశాఖపట్నం ఫోన్‌చేసి యిన్స్పెక్టర్ సుందరాన్ని అర్జంటుగా రమ్మన్నాడు. వచ్చీరాటంతో తన పని మొదలుపెట్టాడు.

"సరే!" అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు శేఖర్.

"నీ కారులోనే వెళదాం!" అన్నాడు సుందరం.

శేఖర్ బయటకు నడిచాడు. మిగిలిన యిద్దరూ అతడిని అనుసరించారు.

బయట కారుకు నిలబడి రాజు సిగరెట్ కాల్చుకుంటున్నాడు. బయటకు వస్తూన్న యజమానిని చూసి సిగరెట్ పారేసి వినయంగా చేతులు కట్టుకొని నిలబడ్డాడు.

"నువ్విక్కడే వుండు. మేం అలా వెళ్ళి వస్తాం" అన్నాడు శేఖర్.

రాజు తలవూపాడు. ఫ్రంట్ విండోలోంచి లోపలకు వంగి ఛార్మినార్ సిగిరెట్ పెట్టెని తీసుకొన్నాడు.

శేఖర్ డ్రయివింగ్ సీటులో కూర్చొన్నాడు.

మరు నిముషం కారు ముందుకు పరుగెట్టింది.

స్పాట్‌ను చేరుకొనేటప్పటికి పది నిముషాలు పైచిలుకే పట్టింది.

"ఇక్కడే!" అంది పద్మ.

శేఖర్ కారాపాడు.

సుందరం క్రిందకు దిగాడు. పద్మ, శేఖర్ కూడా క్రిందకు దిగారు.

"ఆ పని చేసింది రఘేనని మీకెలా తెలుసు? మీరతన్ని చూశారా?" అడిగాడు యిన్స్పెక్టర్ సుందరం.

"ప్రత్యేకంగా చూడలేదు. కానీ అతడు వాడే సెంటు నాకు బాగా తెలుసు. అతడి డాలరు పెనుగులాటలో నా చేతికి వచ్చింది." అని చెప్పి డాలరును అతడికి అందించింది.

సుందరం దానిని అందుకుని పరిశీలనగా చూశాడు. డాలరు వెనుక "రఘు!" అన్న అక్షరాలు వున్నాయి. చెయిను చివర్ల రెండు దారపు పోగులు వ్రేలాడుతో వున్నాయి.

"ఇంకా ఏమయినా చెప్పగలరా?"

"అతడిని వెనుకనుండి బహుశః అతడి స్నేహితుడు భిక్షపతి అనుకుంటా గొంతుక గుర్తుపట్టాను. పేరుపెట్టి పిలిచాడు." చెప్పింది పద్మ.

సుందరం తలవూపి చుట్టూ చూశాడు. దూరంగా ఒక సిగిరెట్ పీక కనుపించింది. "అతడి దగ్గర సిగిరెట్ వాసన ఏమయినా వచ్చిందా?" అని అడిగాడు.

"ఆఁ ఒకటే సిగిరెట్ కంపు." అంది పద్మ.

సుందరం ఆ చుట్టు ప్రక్కల బాగా పరిశీలించాడు. ఏడు సిగిరెట్ పీకలు కనిపించాయి. నాలుగు ఛార్మినార్, మూడు గోల్డ్‌ఫ్లాక్—వాటిని జాగ్రత్తగా తీసి పొట్లం కట్టాడు సుందరం. తర్వాత ఆ చుట్టు ప్రక్కలను మరో సారి పరికించి చూసి "రండి పోదాం!" అన్నాడు.

కారు వెనక్కు తిరిగింది.

గెస్టుహవుసును చేరుకోగానే సుందరం రాజును చూసి "రేడియేటర్లోకి నీళ్ళు ఎక్కడనుండి తెచ్చావు" అని అడిగాడు.

రాజు భృకుటి ముడిపడింది. 'ఈ తతంగం అంతా ఏమిటి?' అన్నట్లు చూస్తూ "ఆ రోడ్డు మలుపులో ఒక బంగ్లావుంది. అక్కడనుండి తెచ్చాను." అన్నాడు.

"నీకు ఈ తోవ బాగా తెలుశా?"

"పెద్ద బాగా తెలియదు!"

"మరి అక్కడ బంగ్లావుందని ఎలా తెలుసు?"

"వచ్చేటప్పుడు చూశాను."

సుందరం తలవూపాడు. తర్వాత తన జీపు దగ్గరకు వెళ్ళి డ్రయివరుతో ఏదో చెప్పాడు. డ్రయివరు తలవూపి జీప్ స్టార్టు చేశాడు.

ఆ జీపు బయలుదేరిన పదినిముషాలకు సుందరం కారెక్కాడు. శేఖరూ పద్మ అతని ప్రక్కన కూర్చొన్నారు. రాజు కారును స్టార్టుచేశాడు. కారు విశాఖపట్టణం వయిపు దూసుకుపోయింది.

7

"చెప్పండి! మీరిద్దరూ ఆ సమయంలో ఎక్కడ వున్నారు?" పద్మ గురించి జరిగినదంతా చెప్పి ఆ ప్రశ్న వేశాడు సుందరం. "మీరు ఆ బంగ్లా ప్రాంతాల్లో వున్నారా?"

రఘు, భిక్షపతులు తెల్లమొహాలు వేశారు. "ఆ బంగ్లా మాదే. అక్కడ మా అమ్మగారు రెస్టు తీసుకుంటూ వుంటారు. ఆ బంగ్లాలో లక్ష్మి అనే పనిమనిషి వుంది. ఆ అమ్మాయితో నాకు సంబంధంవుంది. నిన్న సాయంత్రం

మా అమ్మగారు యిక్కడకు వస్తున్నారని తెలిసి, మజా చెయ్యాలని మేం అక్కడకు వెళ్లాం. తీరా వెళ్ళాక మా అమ్మగారు అక్కడే వున్నారు. దాంతో నాకు తారెత్తి పోయింది. అక్కడ ఒక నిముషం కూడా వుండకుండా తిరిగి వచ్చేశాం. కానీ మా ఖర్మకొద్దీ మా అమ్మగారు మమ్మల్ని గుర్తుపట్టేశారు. ఆమెకు - నాకూ లక్ష్మికీవున్న సంబంధం గురించి తెలుసు. అందుకే యిప్పుడు ఫోన్ చేసి తలవాచేటట్లు చీవాట్లు పెట్టారు. మేం మా అమ్మగారి దగ్గరకు వెళుతోన్నాం—మీరు వచ్చారు. నేను పద్మంటే యిష్టపడినమాట నిజం. కానీ ఆమె నన్ను కాదన్నాకా నేను ఆమె గురించి ఆలోచించటమే మానేశాను.'' రఘు మాటల్లో నిజాయితీ కనిపిస్తూంది.

సుందరం అతడు చెప్పేది వింటూ సిగిరెట్ పాకెట్ తీశాడు. వాళ్ళకు ఆఫర్ చేశాడు. భిక్షపతి సిగిరెట్ తీసుకొన్నాడు. రఘు మాత్రం ''నో థాంక్సు! నాకు అలవాటు లేదు.'' అన్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ సుందరం మెదడులోని ఆలోచనలు ఒక రూపాన్ని దిద్దుకొంటోన్నాయి.

సుందరం జేబులోంచి లాకెట్ తీశాడు. దాన్ని రఘుకు చూపించి ''ఇది ఎవరిది?'' అన్నాడు.

''నాదే! క్రిందటసారి అక్కడకు వెళ్ళినపుడు దాన్ని నా రూమ్‌లో మర్చిపోయాను.'' అన్నాడు రఘు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ తలవూపాడు. ''మీరిద్దరూ నాతో చెప్పకుండా ఎక్కడకూ వెళ్ళకూడదు.'' అంటూ సమాధానం కోసం ఎదురుచూడకుండా బయటకు వచ్చి బులెట్ స్టార్టు చేశాడు.

పావుగంటలో అతడు టూటౌన్ పోలీసుస్టేషను ముందున్నాడు.

లోపలకు అడుగుపెట్టగానే అతడికి ఫింగరు ప్రింట్సు నిపుణుడు బాబూరావు ఎదురుపడి "సార్! ఆ రెండురకాల సిగిరెట్ల మీదవున్న ప్రింట్లూ ఒకరివే!" అన్నాడు.

"ఆ రాజు ఫింగర్ ప్రింట్సు తీసుకొన్నారా?"

"ఆ! ఆ వ్రేలిముద్రలు రాజువే!" అన్నాడు బాబూరావు.

ఈలోగా బంగ్లాకు వెళ్ళిన జీపు డ్రయివరు వచ్చాడు.

"ఏమయినా తెలిసిందా?" అడిగాడు సుందరం.

"యస్! సర్! మీ వూహ కరక్టే!" అన్నా డతడు.

"సరే! విషయం చెప్పు!" విసుక్కొన్నాడు సుందరం.

"సార్! అక్కడ లక్ష్మి అని ఒక అమ్మాయివుంది. ఆ అమ్మాయికి రఘుతో సంబంధంవుంది. ఆమె అన్నయ్యకు ఆమెను రాజుకి యిచ్చి పెళ్ళిచేద్దాం అని వుంది. ఆమెను యిద్దరూ కలిసి రఘుతో పరిచయాన్ని తెగ్గొట్టుకోమని చెప్పారు. అయినా ఆమె వినలేదు. దాంతో రాజు ఒక పథకం వేశాడు." ఇంకా చెప్పబోతోన్నాడు.

ఈలోగా సుందరం అడ్డంవచ్చాడు. "వాడికి పద్మమీద ఎప్పటినుండో మనసువుంది. అవకాశం కోసం ఎదురు చూస్తూన్నాడు. నిన్న అవకాశం దొరికింది. ఒకే దెబ్బకు రెండు పిట్టలు కొట్టాలనుకొన్నాడు. లక్ష్మి అన్నయ్య సూరిబాబుతో కలిసి ప్లాను వేశాడు. రేడియేటర్లో నీరయిపోయిందన్న వంకతో కారును రోడ్డుమీద ఆపాడు రాజు. అక్కడనుండి బంగ్లాకు వెళ్ళాడు. అక్కడ లక్ష్మితో ఘర్షణపడ్డాడు. రఘు రూమ్‌కు వెళ్ళి అతడి లాకెట్‌సు

తీసుకొని పట్టుకుంటే తెగిపోయేలా వెనుక దారంకట్టి మెడలో వేసుకొన్నాడు. రఘువాడే సెంటును అంతకు ముందే సంపాదించాడు. కానీ రాజు ఒకచోట పప్పులో కాలేశాడు. రఘు గదిలోవున్న సిగిరెట్ పాకెట్ చూసి దాన్ని జేబులో వేసుకొన్నాడు. అతడికి రఘు సిగిరెట్ కాల్చడని తెలియదు." అంటూ తను వూహించినది చెప్పాడు సుందరం.

"అవునండి మీరు చెప్పింది కరెక్టు!" అని నాలుక కరుచుకొన్నాడు జీపు డ్రయివరు.

"ఆ రాజుగాడిని లాకప్‌లో పడేసి నాలుగు వుతకండి! అంతా వాడే చెబుతాడు" అంటూ బయటకువచ్చి బులెట్ ఎక్కి స్టార్ట్ చేసి, శేఖర్ యింటివయిపు వురికించాడు. □

వెరి సారీ!!

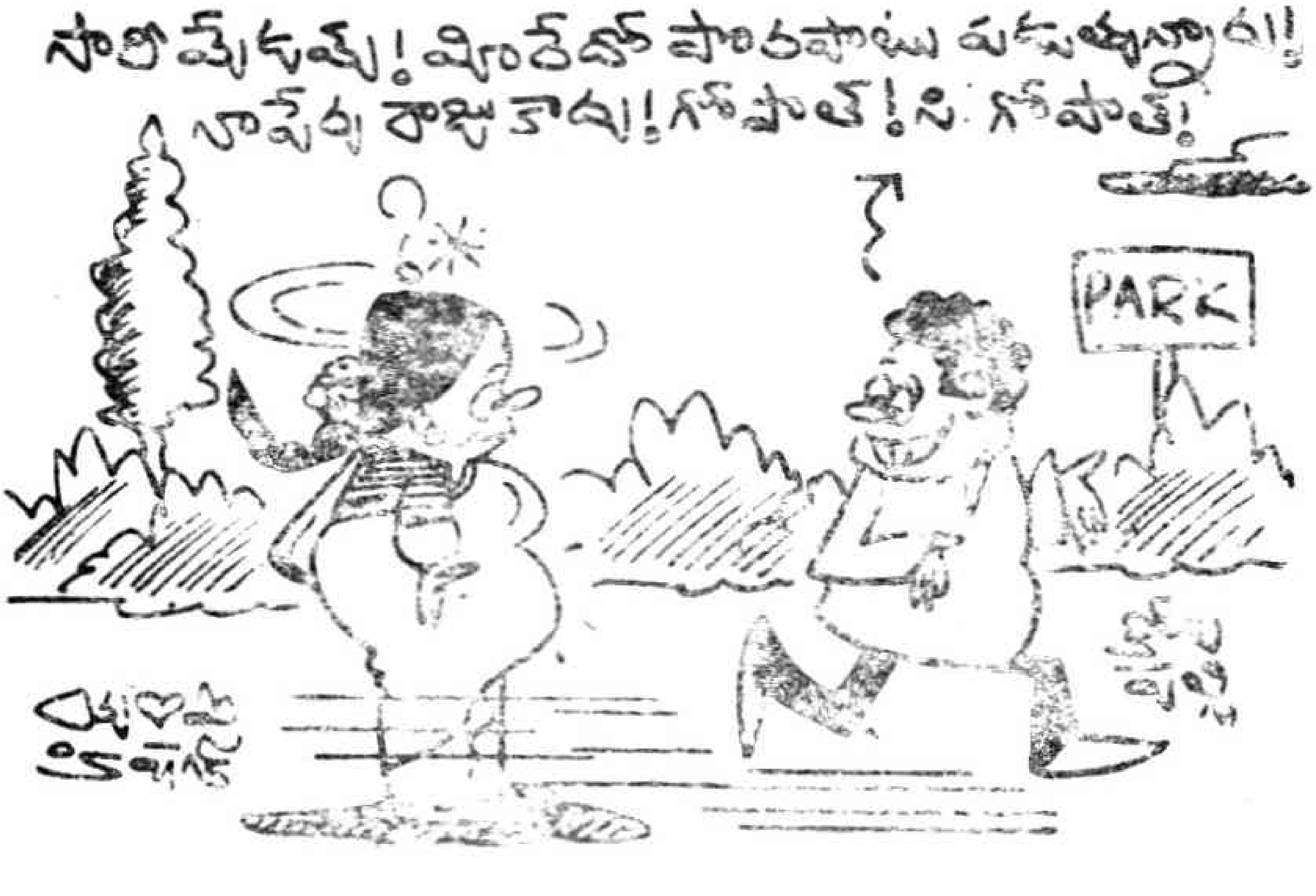

రక్తతర్పణం

యస్.డి.వి. అజీజ్

రాత్రి పదకొండు దాటి వుంటుంది.

రాజ్‌విహార్ రైల్వే జంక్షన్‌కు దగ్గర్లోని 'విజయ' థియేటర్‌లో అక్కినేని 'మూగమనసులు' సినిమా వెండి తెరపై ఆసక్తిదాయకంగా సాగిపోతోంది.

'పాడుతా .. తియ్యగా.... చల్లగా
పసిపాపలా నిదురపో చల్లగా
బంగారు తల్లిగా....' అన్న ఘంటసాల గానాన్ని, అక్కినేని అభినయాన్ని ఆనందపారవశ్యంతో తన్మయులై తిలకిస్తున్నారు ప్రేక్షకులు.

ఆ పాట సగం అయిన తర్వాత వారి తన్మయత్వానికి ఓ చిన్న అవాంతరం ఏర్పడింది

'గమనిక' అంటూ పడ్డ వైట్‌స్లయిడ్ ప్రేక్షకులలో కొందర్ని ఆశ్చర్యచకితుల్ని చేసింది. మరికొందర్ని అను మాన పడేలా చేసింది. ఇంకొందర్ని విసుక్కునేలా చేసింది.

ఆ స్లయిడ్ పలుమార్లు చూపబడింది.

అందులోని సారాంశం ఇది!

"నేడిప్పుడు ప్రదర్శిస్తున్న సెకెండ్ షోకు, అభిషిక్త్ అన్న పేరున్న వ్యక్తి వచ్చాడు. అతను ఏ క్లాసులో వున్నాడో తెలియదు. అతనికొరకు 'మాధురి' అన్న ఆమె ఫోన్‌చేసింది అర్జెంటు మ్యాటరట!—ఈ గమనిక చదివిన వెంటనే ఆ పేరున్న వ్యక్తి థియేటర్ మేనేజర్‌ను కలుసు కోవలసిందిగా కోరుతున్నాం!

ఇట్లు

థియేటర్ మేనేజర్."

తొలిసారి ఆ గమనికను అంతగా పట్టించుకోని అభిషిక్త్ రెండోసారి ఆ మ్యాటర్ చదివి ఖిన్నుడయ్యాడు. ఖంగు తిన్నాడు. అతని మస్తిష్కంలో అనుమానపు ఆలోచనలు కడలి కెరటంలా వువ్వెత్తున ఎగిసాయి. భృకుటి ముడి పడింది.

ఎంతో అత్యవసరమైన విషయమైతే తప్ప, మాధురి ఇలా థియేటర్‌కు ఫోన్‌చెయ్యదు?! అసలు ఈ థియేటర్‌కు తాను సినిమా చూడ్డానికి వచ్చినట్టు మాధురికి ఎలా తెలుసు? అంతగా తనతో అవసరం ఏర్పడితే నేరుగా ఇక్కడికే రావచ్చుగా! మరి ఇలా ఫోన్‌చేసి స్లయిడ్ వేయించడ మేంటి?

ఇత్యాది ఆలోచనలతో అతని మనసు కకావికలమై పోయింది. అతని అంతరాత్మ ఏదో కీడును శంకించ సాగింది.

అభిషిక్త్ ఏమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యక కూర్చున్న కుర్చీలో నుంచి లేచి బాల్కనీ క్లాసునుంచి గబగబా మెట్లు దిగి క్రింద మెట్ల పక్కనే ఎదురుగావున్న మేనేజర్ రూంలోకి దూసుకెళ్ళాడు. సుడిగాలిలా తన గదిలోకి దూసుకొచ్చిన అభిషిక్త్‌వంక ఎగాదిగా చూస్తూ అడిగాడు మేనేజర్.

"మీరేనా అభిషిక్త్?"

"అవునండి నేనే!" తల పంకించి చెప్పాడు అభిషిక్త్.

"మీకు ఫోన్"

ఆత్రంగా అతని చేతుల్లోనుంచి ఫోన్ అందుకొన్నాడు.

"హలో!"

"ఎవరూ?"

"నేను మాధురి. అభిషక్త్‌ను. ఏంటి విషయం? ఇంత అర్జెంటుగా థియేటర్‌కే ఫోన్‌చేసి స్లయిడ్ ఎందుకు వేయించావు?"

"నిన్ను కాపాడుకోవడం కోసం!"

"నన్ను కాపాడుకోవడం కోసమా?!" నిర్ఘాంతపోయాడు అభిషిక్త్.

"అవును అభీ! నీ కోసమే, నిన్ను కాపాడుకోవడం కోసమే ఇలా చేశాను."

"అసలేం జరిగింది?"

"అభీ! నిన్ను చంపాలని మోహన్ గ్యాంగ్ వాళ్ళు ప్లాన్ వేశారు. ప్రస్తుతం నిన్ను చంపడానికిగానూ, థియేటర్ బయట కాపుకాచుకొని వున్నారు. నువ్వెలాగయినా

సరే అక్కడ్నుంచి తప్పించుకొని బి. క్యాంప్ క్రాస్‌రోడ్ దగ్గరికి రా! నీకోసం వెయిట్ చేస్తుంటాను. అన్ని విషయాలు అప్పుడు వివరంగా చెబుతాను. జాగ్రత్త!"

ఫోన్ పెట్టేసిన శబ్దం వినిపించింది! అభిషిక్త్ కూడ పెట్టేశాడు.

మాధురి చెప్పింది విన్న అభిషిక్త్ మనసు కకావికలమయ్యింది.

'ఇక్కడ్నుంచి తప్పించుకుపోవడమెలా?'

"ఏం జరిగిందండీ?" అభిషిక్త్ వంక అదోలా అనుమానంగా చూస్తూ అడిగాడు మేనేజర్.

"చెప్పాలా? వద్దా?" అని కాసేపు సంశయించి చివరికి చెప్పడానికే నిర్ణయించుకొని పెదవి విప్పాడు.

"నన్ను చంపాలని కొందరు కిరాయి రౌడీలు థియేటర్ బయట కాపువేసుకొని కూర్చున్నారు. ఆ విషయం తెలిసిన మాధురి ఇలా ఫోన్‌చేసింది."

"మాధురి" అర్థోక్తిగా అడిగాడు మేనేజర్.

"నా వుడ్‌బి"

"అసలు మీరెవరు!"

"నా పేరు అభిషిక్త్! ఇంతకుమించి ప్రస్తుతం ఇంకేమి చెప్పలేను. మీరు నన్ను ఇక్కడ్నుంచి తప్పిస్తే మీకు సర్వదా కృతజ్ఞుడినై వుంటాను. ప్లీజ్!" అర్థింపు కళ్ళతో అడిగాడు.

మేనేజర్ అతనికి సహాయం చెయ్యడానికి కాబోలు ఫోన్ ఎత్తాడు. దగ్గర్లోని పోలీస్టేషన్‌కు రింగ్ చెయ్యబోయాడు. అది గమనించిన అభిషిక్త్ అతని ప్రయత్నానికి అడ్డుపడి చెప్పాడు.

"దయచేసి ఈ విషయం పోలీసులదాకా వెళ్ళనివ్వ

కండి!''

"అదేంటండీ అలా అంటారు?! పోలీసులు వస్తే వాళ్లు మిమ్మల్ని సేఫ్టీగా ఎస్కార్టయి తీసుకువెళతారు కదా!'' విస్తుపోయి అభిషిక్త్‌వంక చూశాడు.

"ఇట్స్ ఎ ప్రవేట్ మ్యాటర్'' ఆ ఒక్క వాక్యంలోనే అర్థం చేసుకొనేలా చెప్పాడు అభిషిక్త్!

"అయితే ఇప్పుడేమి చెయ్యమంటారు?''

అభిషిక్త్ తన మస్తిష్కానికి పదునుపెట్టిన మరుక్షణం లోనే ఓ ఆలోచన స్ఫురించింది. ఆ ఆలోచనను మేనేజర్‌కు అందించి "ఈ ఒక్క సహాయం చెయ్యండి! నే నిక్కడ్నుంచి తప్పించుకు పోగలను'' మళ్ళీ అర్థింపుగా అడిగాడు అభిషిక్త్.

మేనేజర్ అంగీకారంగా తలూపి బజ్జర్ నొక్కి గేట్ కీపర్‌ను పిలిచాడు.

2

ఫోన్‌లో చెప్పిన ప్రకారం మాధురి అభిషిక్త్‌కోసం బిక్యాంప్ క్రాస్‌రోడ్ దగ్గర నిలబడి అసహనంగా అటు ఇటు పచార్లు చేస్తూ వుంది. ఆమె మనసంతా ఉద్వేగం! పదేపదే వాచీవంక చూసుకొంటుంది.

'అభి తప్పించుకొని రాగలడా?'

ఒకవేళ రాలేకపోతే?

ఆ ఊహను సైతం అనుభవించలేకపోయింది.

'నో....అభి వారిచేతుల్లో పడడానికి ఏమాత్రం వీల్లేదు. అభి తప్పకుండా తప్పించుకొని వస్తాడు. వచ్చి తీరుతాడు.

అభి ఎలాంటివాడో, అతని మేధ ఎలాంటిదో తనకు బాగా తెలుసు. మోహన్ గ్యాంగ్ ఏమిటి? ఏ గ్యాంగ్ అయినా అభిని ఏం చెయ్యలేదు. హి వాజ్ ఎ మైటీమ్యాన్

ఎస్....మైటీ మ్యాన్....'

ఇలాంటి ఆలోచనలతో కొట్టుమిట్టాడుతున్న మాధురి దూరం నుంచి ఎవరో వస్తున్న అడుగుల శబ్దం విని.... అభీ ఇటు వస్తూ వుంటాడు అనుకొంటూ అక్కడ్నుంచి ముందుకు కదిలింది.

అదే ఆమె చేసిన పొరపాటు!

*　　　*　　　*

అభిషిక్త్ కోరిక మేరకు థియేటర్ మేనేజర్ అతనికి ముస్లిమ్ యువతులు ధరించే బురఖా తెప్పించి ఇచ్చాడు. అభిషిక్త్ ఇంకేమాత్రం ఆలస్యం చెయ్యక ఆ బురఖాతో డు క్కని బయటికి కదిలాడు. మేనేజర్ "జాగ్రత్త బ్రదర్!" అంటూ భుజం తట్టాడు. అభిషిక్త్ అతని వంక కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా చూసి 'వెళ్తానండి!' అంటూ ఎంట్రెన్స్‌గేటు దగ్గరికి చేరుకొన్నాడు. గేటుకు తాళం వేసివుంది. మేనేజర్ ఆజ్ఞానుసారం అభిషిక్త్‌కంటే ముందు అక్కడికి చేరుకొన్న గేట్ కీపర్ అభిషిక్త్ రాగానే తాళంతీసి గేటు తెరిచాడు. అభిషిక్త్ అతనివంక కూడా విజ్ఞతగా చూసి బయట రోడ్డుపైకి అడుగుపెట్టాడో లేదో అక్కడే కాపేసుకొని కూర్చున్న కొంతమంది వ్యక్తులు అతన్ని చుట్టుముట్టారు.

"ఎవర్నువు?" అంటూ.

అభిషిక్త్ జవాబిస్తున్నంతలో గేట్ కీపర్ అక్కడికి చేరుకుని వారితో చెప్పాడు.

"వొదిలేయండి బ్రదర్....కడుపులో వికారంగా వుంది అంటేనూ నేనే గేటుతెరిచి పంపిస్తున్నా!"

గేట్ కీపర్ వారితో అలా సర్ది చెప్పడంతో అభిషిక్త్‌ను నిజంగానే ముస్లింలేడి అనుకొని వొదిలేశారు.

అభిషిక్త్ వడివడి అడుగులతో కొద్దిదూరం నడిచి ఇక

తన్నెవరూ గమనించడంలేదు అని నిర్ధారించుకొన్న పిదప తాను తొడుక్కున్న బురఖాను తీసి పక్కనేవున్న మురి క్కాలువలోకి విసిరేసి అటుకేసి వెళ్తోన్న ఆటోను కేకే సాడు.

ఆటో అతని ముందు నిలిచింది.

ఎక్కి కూర్చొని చెప్పాడు.

"బి. క్యాంప్ క్రాస్‌రోడ్ దగ్గరికి పోని"

పది నిముషాల తర్వాత ఆటో బి. క్యాంప్ క్రాస్‌రోడ్ దగ్గర ఆగింది. అభిషిక్త్ ఆటో చార్జీ చెల్లించి మాధురి కోసం వెయిట్ చెయ్యసాగాడు.

నిముషాలు గడుస్తున్నాయన్న మాటేగాని మాధురి జాడే లేదు.

అతనిలో అసహనం పెచ్చుపెరిగిపోతూ వుంది.

'ఇక్కడే నిల్చుంటానందే! ఏమయి వుంటుంది? ఇంకా రాకపోవడానికి కారణం? అసలు నన్ను చంపబోతు న్నట్టు మాధురికి ఎలా తెలిసింది? నావయిపు కన్నెత్తి చూడడానికి కూడ సాహసించని మోహన్ గ్యాంగ్ వాళ్ళు ఈవేళ ఇంత ధైర్యంగా నన్ను చంపడానికి ఇలా ఎందుకు రంగంలోకి దిగారు? ఏమో ఆలోచిస్తూ వుంటే అంతా అగమ్యగోచరంగా వుంది.'

అభిషిక్త్‌కు ఏం చెయ్యాలో పాలుపోవడంలేదు. ఆ ప్రాంతంలోనే పిచ్చిగా నాలుగురోడ్డులు కలయతిరుగుతూ వుండిపోయాడు. కాలం గడిచేకొద్దీ అతనిలో ఒకవంక మోహన్ గ్యాంగ్‌పై కసి, మరొకవంక మాధురి ఇంకా రాలేదేం? అన్న దిగులు, గుబులు పెరిగిపోతున్నాయి. అయినా అతని మస్తిష్కం మాత్రం చురుగ్గానే పనిచేస్తూ వుంది.

తానంటే భయపడే మోహన్ ముఠావాళ్ళు ఈ రోజు ఏకంగా తనపైకే హత్యాప్రయత్నం తలపెట్టారంటే. దీని వెనుక ఏదో పెద్ద తతంగమే వుండితీరాలి అనుకొన్నాడు.

తనపై హత్యాప్రయత్నం జరిపించేంతటి పగ—ద్వేషం—ఎవరికి వుంది? వృత్తిరీత్యా తానూ ఓగుండాయే! అయితే తాను నిర్దేశించుకొన్న కొన్ని నియమాల ప్రకారం తాను ప్రజల్ని, ప్రభుత్వాన్నీ దోపిడీచేసి ధనవంతులుగా, ఘరానా వ్యక్తులుగా చెలామణీ అవుతోన్న బడా బాబులపై గుండాయిజం చూపి సొమ్ము చేసుకొన్నదే తప్ప, ఏనాడు కూడా పేదోళ్ళ జోలికి వెళ్ళలేదు. మరి ఈనాడు ఈ పని చెయ్యడానికి, చేయించడానికి ఆ బడాబాబులకు మాత్రమే అవకాశం, అవసరం వుండివుంటుంది.

ఎవరా బడామనిషి?

అభిషిక్త్ దౌడపళ్ళు కసితో బిగుసుకొన్నాయి.

అతనికళ్ళు విస్ఫులింగాలయ్యాయి!

ఇక ఇక్కడ వెయిట్ చేసి లాభంలేదు అనుకొని పచార్లు ఆపి ముందుకు రోడ్డువెంటా వెళ్ళబోయి ఆగిపోయాడు.

అడుగుల శబ్దం!

లీలగా వినిపిస్తూన్న మాటలు.

దేనికయినా మంచిదని అభిషిక్త్ పక్కనేవున్న ఓ చెట్టు దాపుకువెళ్ళి ఊపిరి బిగబట్టి దృష్టంతా అడుగుల శబ్దం వస్తూన్నవైపు కేంద్రీకరించి చెవులు రిక్కించాడు.

అతని నరనరాల్లో ఉత్కంఠత!

3

మైకం కమ్మేసిన కళ్ళను మెల్లిగా విప్పి చూసింది మాధురి తాను గుర్తుతెలియని ఇంటిలో....అందులో బెడ్

రూంలో....యూఫాం బెడ్‌పై అస్తవ్యస్తంగా చెదిరివున్న తన దుస్తులవంక ఓ మారు చూసుకొని అదిరిపడింది! వెంటనే దిగ్గునలేచి పక్కదిగి చెదిరిన దుస్తుల్ని సరిచేసుకొని అటూ ఇటూ చూసింది. గది తలుపు మాత్రం మూసివుంది.

పక్కనేవున్న గ్రిల్స్ విండోగుండా బయటికి తొంగిచూసింది. హాల్లో....కూడ ఎవరూ లేరు. ఎవరూ లేకపోయినా ఫ్యాన్‌మాత్రం తిరుగుతూవుంది. మాధురి ఒక్కమారుగా నిలువెల్లా కంపించిపోయింది. తన దృష్టి మేరా ఎవరూ అగుపించకపోయినా మూసివున్న తలుపులపై తన రెండు చేతులతో దబదబా బాదుతూ కీచుగొంతుతో అరిచింది.

"తలుపు తెరవండి! తలుపు తెరవండి!!"

మునుపులా ఎలాంటి రెస్పాన్స్‌లేదు. అయినా కంఠశోష వచ్చేంతవరకు హిస్టీరియా పెషెంట్‌లా అలాగే అరుస్తూ వుండిపోయింది. చాలసేపటి తర్వాత రెస్పాన్స్ వచ్చింది. నడివయసున్న అపరిచితవ్యక్తి హాల్లో కుడివైపున వున్న గదిలోనుంచి .... తూలుతూ మాధురిని బంధించిన గది దగ్గరికివచ్చి అంతవరకు మూసి గొళ్ళెం వేసివున్న తలుపుల్ని తెరచాడు.

అదే అదనుగా భావించి మాధురి రివ్వున గువ్వలా ఆ గదిలోనుంచి బయటికి పరుగెత్తుకురాబోయింది. అయితే ఆ వ్యక్తి ఆమె ప్రయత్నాన్ని అమాంతంగా అడ్డుకొని మాధురిని విసురుగా తిరిగి లోపలికి తోశాడు.

తిరిగి తలుపు మూసుకుంది. బ్రాందీవాసన గుప్పుమంది.

ఆ వ్యక్తి ఈమారు బయటలేడు. లోపలేవున్నాడు.

విసురుగా నేలపై బడ్డ మాధురివంక అదోలా వింతగా చూస్తూ వికృతంగా నవ్వాడు. ఆ నవ్వునుబట్టే అర్థమయి పోయింది ఆమెకు.

అతనో శాడిస్ట్ అని.

అతను తన వొంటిపై చెయ్యి వేయబోతుండగా మాధురి అలర్టయి అదనుచూసి అతని కటి భాగాన బలంగా కాలితో తన్నింది.

చాలు ఆ దెబ్బచాలు!

ఎలాంటి మగాడైనా కూడ గింగిర్లు తిరగడానికి, నేలపై విరుచుకుపడి గిలగిలా తన్నుకోవడానికి.

అతను.... పెద్దగా అరుస్తూ వెనక్కి విరుచుకుపడ్డాడు.

మాధురి ఆ సమయాన మహాకాళే అయ్యింది.

ఆమెకళ్ళు అగ్ని కణికలు అయ్యాయి. ఏదో తెలియని శక్తి ఆమెను ఆవహించేసినట్లయి—ఆమెలోని బేలత్వాన్ని, అబలత్వాన్ని దూరంచేసింది.

విరుచుకుపడ్డ అతడిపై మరొకదెబ్బ బలంగా వేసి పక్కనే డ్రస్సింగ్ టేబుల్‌కు అమర్చిన నిలువటద్దాన్ని తన చేతులతోనే స్వయంగా బద్దలుకొట్టి కత్తిలాంటి పొడుగాటి పగిలిన ఓ గాజుముక్కను అతని కంఠానికి గురిపెట్టి చిన్నగా మెలితిప్పుతూ అడిగింది.

"ఎవర్నువ్వు? నన్నెందుకు ఇక్కడికి తెచ్చావు?"

మొదట అతన్నుంచి జవాబులేదు. మాధురి గాజు ముక్కను అంగళంలోతు మేరా అతని కంఠానతిప్పి అడిగింది.

"చెప్పు. చెప్పకపోతే చస్తావు!!"

అతను పెదవి విప్పాడు.

"నా పేరు జానకీరామ్. అయితే నా భార్య జానకి

కాదు. అయిదుగురు భర్తలున్నా ఆరోవాడికోసం అర్రులు చాచిన ద్రౌపతిలాంటిది. దాని చెడు ప్రవర్తనకు విసిగి వేసారిన నేను ఓ రోజు దాన్ని కసిదీరా పొడిచి చంపేసి తీసుకెళ్ళి సముద్రంలో విసిరేసాను. ఆ రోజునుంచి నాకు ఆడవాళ్ళంటేనే అసహ్యం, ద్వేషం ఏర్పడిపోయింది. అందుకే రాత్రిళ్లు అవగానే క్లోరోఫాంను నింపిన కర్చీఫ్‌ను జేబులో వుంచుకొని తిరుగుతాను. ఎవరైనా సరే ఒంటరిగా ఆడది కనిపిస్తేచాలు....ఎదురెళ్ళి చప్పున ఆమెను బలంగా వాటేసుకొని క్లోరోఫాం వాసనచూపి స్పృహ తప్పించి ఇక్కడికి చేరుస్తుంటాను. వారికి స్పృహరాగానే నా భార్యను చంపిన రీతిలోనే చంపి....తీసుకెళ్ళి సముద్రంలో విసిరేస్తూంటాను...." అతను చెప్పిన విషయాన్ని విన్న మాధురి ఆలోచనలో పడింది! ఇతన్ని చంపడమా? వద్దా? అని....ఇతని గురించి కొన్నాళ్ళక్రితం పేపర్లో చదివింది! అయితే ఎవరూ ఇతన్ని పట్టుకోలేకపోయారు—కాని తన చేతులో ఈనాడు....ఓ భయంకర క్రూరమృగం లాంటి మనిషి తనచేతుల్లో....వూరికే వొదిలిపెడితే .. రేపు మళ్ళీ ఇంకెన్ని హత్యలు చేస్తాడో? మరింకెంత మందిని బలి తీసుకొంటాడో? ఇతను బ్రతికి వుండడం సమాజానికి ఏమాత్రం శ్రేయోదాయకం కాదు' అని నిర్ధారించుకొని అతని కంఠాన అంగుళం మేర గుచ్చిన గాజు ముక్కను తన రెండు చేతుల్తో ఇంకా బలంగా లోపలికి పొడిచింది. ఆ గాజుముక్క చురకత్తిలా అతని కంఠనాళల్ని తెగ కోస్తూ .... అవతలికి దూసుకెళ్ళింది. అతను అడ్డుకోబోయాడు. మెలికలు తిరుగుతూనే! మాధురి అతని ప్రయత్నాన్ని భగ్నపరచి మళ్ళీ బలంగా అతని మర్మస్థానాన తన్నింది!

ఫట్!

ఆ దెబ్బతో ....అతనిలోని జీవుడు..అనంతవాయువుల్లో కలసిపోయాడు. ప్రాణాన్ని పోగొట్టుకున్న శరీరం తల తెగిన కోడిలా గిలగిల తన్నుకొంటూ వరదలా రక్తాన్ని కార్చింది.

మాధురికి ఆ రక్తాన్ని చూసి ఓ నిముషంపాటు కళ్ళు బైర్లు కమ్మినట్టనిపించింది. ఆ గదిలోనుంచి హాల్లోకి రాగానే ఆమెదృష్టి ఎర్రటి రంగున్న టెలిఫోన్‌పై పడింది. వెంటనే ఆ టెలిఫోన్ నంబర్ చూసి గుర్తుంచుకొని— పోలీస్టేషన్‌కు రింగ్ చేసింది. అవతలినుంచి రెస్పాన్స్ రాగానే ఇలా చెప్పింది.

"ఫోన్ నెంబర్ 2008 కు రండి. మీకో హంతకుడు దొరుకుతాడు" ఫోన్ పెట్టేసి ఆయాసంతో వాగర్చింది.

ఆమె ఎత్తు గుండెలు ఎడతెగని ఉద్వేగంతో ఉప్పెనలా ఎగిసిపడుతున్నాయి. మాధురి ఆ ఇంటినుంచి బయట కొచ్చింది. విద్యుద్దీపాలు లేవు. చుట్టూ చీకటి మయం! అయినా ధైర్యం చేసి ముందుకు వరుగెత్తడం మొదలు పెట్టింది.

4

అడుగుల శబ్దం దగ్గరయ్యింది.

మాటలు స్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి.

"నాయాలు, ఎట్టా తప్పించుకొన్నాదో అర్థం కావడం లేదు గురూ! మనకు టోఖరా ఇచ్చాడు. ఈసారి దొరకుతాడంటావా?"

ఆ గొంతెవరిదో గుర్తుపట్టాడు అభిషిక్త్.

మోహన్‌కు కుడిభుజమయిన రంగనాయకులుది.

'మోహన్ గ్యాంగ్ వస్తున్నట్టుంది' అనుకొన్నాడు.

అతడూహించింది నిజం!

మోహన్ అతని గ్యాంగ్ దిక్కులు పరికిస్తూ నడచి వస్తున్నారు. వారి చేతుల్లో మారణాయుధాలు. తనకోసం వూరంతా తిరుగుతున్నట్టున్నారు అనుకొన్నాడు. వారిని చూడగానే అతనిలోని శౌర్యం పెడబొబ్బలు పెట్టింది—

'వారిపై విరుచుకుపడి చీల్చి చెండాడూ'' అంటూ.

అయినా తన్నుతాను తమాయించుకొన్నాడు అభిషిక్త్!

కారణం?

అతనివద్ద చిన్న కత్తిలాంటి ఆయుధంకూడ లేక పోవడమే!

తనవద్ద ఎల్లప్పుడూ మినీ సెలెన్సర్ పిస్టల్ వుంచుకొనేవాడు. కాని అది కాస్త రిపేరుకొచ్చి మాధురి దగ్గరికి వెళ్ళింది. మాధురికి తుపాకుల రిపేరిలో మంచి అనుభవముంది. అమ్మడంలో కూడా! ఇక్కడ మాధురి గురించి వారిద్దరి పరిచయం గురించి రెండుముక్కలు చెప్పుకోవాలి.

మాధురీ తండ్రి రిటైర్డ్ మిలటరీ ఆఫీసర్. ఉద్యోగ విరమణ తర్వాత లైసెన్స్డ్ తుపాకులు, తూటాలు అమ్మే షాపు పెట్టుకొన్నాడు. మాధురికూడ అతనికి ఒక్కతే కావడంవల్లా అతన్నుంచి తుపాకుల రిపేరు అనుభవంతో పాటు వ్యాపార అనుభవంకూడ నేర్చుకుంది. కొన్నాళ్ళకు తండ్రి పోయాడు. తాను ఒంటరిదైనా గుండె నిబ్బరంతో షాపు మెయిన్టైన్ చేస్తూవుంది. అభిషిక్త్ ఓమారు ఆమె షాపు కెళ్లాడు తుపాకి కొనడానికి. తొలిచూపులోనే పరస్పరం ఒకరికొకరు ఆకర్షితులయ్యారు.

కొన్నాళ్ళకు స్నేహం కలిసింది.

మరి కొన్నాళ్ళకు మనసులు కలిశాయి.

అభిషిక్త్ తనగురించి ఏమాత్రం దాచుకోకుండా అంతా

ఆమెతో చెప్పేశాడు. తానో అనాధనని. గూండాయిజాన్ని ఆశ్రయించి బ్రతుకుతున్నానని. మాధురికి అతనిలోని సిన్సియారిటీ నచ్చింది. అందుకే మనసిచ్చింది. అతనో గూండా అని తెలిసినా ప్రేమించడం మానలేదు. ఎక్కువ చేసిందనే చెప్పాలి. తత్ఫలితంగా వారి చెలిమి చెలియలి కట్ట దాటింది!

అభిషిక్త్ వారు కనుమరుగు అయ్యేంతవరకు జాగురూకతతో చూస్తుండిపోయాడు. వారు కనుమరుగు అవగానే అతని మస్తిష్కంలో ఆలోచనల హోరు!

తన్ను చంపబోతున్నట్టు మాధురికి ఎలా తెలిసింది?

ఈ ప్రశ్నే పలుమార్లు అతని మనసులో మెదలుతూ వుండిపోయింది!

అభిషిక్త్ మాధురికోసం వెయిట్ చెయ్యడం మాని అక్కడ్నుంచి వడివడిగా అడుగులు వేస్తూ కొంతదూరం ముందుకువెళ్ళి రోడ్డు మలుపు తిరిగాడు కుడివైపుకు 'వారు వెళ్ళింది ఎడమవైపుకు' అనుకుంటూ!

కాని అతని అంచనా పొరపాటయ్యింది.

వారు వెళ్ళింది ఎడమవయిపుకైనా తిరిగి కుడివయిపుకే తిరిగారు.

అభిషిక్త్ కుడివయిపు మలుపు తిరిగి హైవే రోడ్ చేరుకోగానే అతని అడుగులు తడబడ్డాయి. హైవే రోడ్డుకు ఆవలివయిపు వున్న టీకొట్టులో చాయ్ తాగుతున్న మోహన్ అతిని అనుచరులు అభిషిక్త్‌ను చూశారు. అభిషిక్త్ దృష్టి కూడ వారిపై మళ్ళింది. అందుకే అతని అడుగులు తడబడ్డాయి.

ఏం చెయ్యాలో ఓ క్షణం వరకు తోచలేదు అభిషిక్త్‌కు. చివరికి వెనక్కి తిరిగి పారిపోవడమే మంచిదనిపించింది.

అలా అనిపించిన వెంటనే అక్కడ్నుంచి వెనక్కి పరుగు తీశాడు.

"రేయ్! ఆ అభిషిక్తగాడు పారిపోతున్నాడు పట్టుకోండి! వాన్ని నిలువునా చీల్చి చంపండి!" గొంతు చించుకొని అరిచాడు మోహన్.

అతని అనుచరులు టీ తాగడం మాని గ్లాసులు రోడు పైకి విసరికొట్టి. చేత మారణాయుధాలు బూని అభిషిక్త వెంట పడ్డారు. మోహన్ కూడ క్రౌర్యమైన కళ్ళతో దౌడు తీశాడు వారివెంట!

నిశీధి నింగితో ముద్దులాడుతున్న వేళ....
ఓ మానవ హోమపు ఆయత్తం!
తీపి బ్రతుకుకై పోరాటం!!
అభిషిక్త పరుగు వేగం ఎక్కువచేశాడు.
వారూ ఎక్కువ చేశారు.

అభిషిక్త వారి బారినుంచి తప్పించుకునేందుకు పాము నడుమల్లే వుండే గల్లీల్లోకి పరుగులు తీస్తున్నాడు. అయినా వారు అతని వేగాన్ని - జాడను అందుకొంటూనేవున్నారు. గడిచే ప్రతినిముషం అతనిలోని ఆయాసాన్ని ఎక్కువ చేస్తూ వుంది. ఆ ఆయాసాన్ని భరించలేని అతని గుండె భరించరాని నొప్పిని రేపుతూ వుంది.... అభిషిక్తకు తన కళ్ళు బైర్లు కమ్మినట్టనిపించింది. అయినా పరుగులు తీస్తూనే వున్నాడు తన వొంట్లో మిగిలివున్న శక్తినంతటిని పిక్కల్లోకి తెచ్చుకొని.

తన్ను పట్టుకోబోయే వారి అడుగులు దగ్గిరయ్యే సరికి అభిషిక్త మనస్సు స్తంభించి పోయినట్లయ్యింది.

అనాలోచితంగా చిమ్మచీకటిగా వున్న ఓ వీధిలోకి దౌడు తీశాడు. అదే అతను చేసిన పెద్ద పొరపాటు.

సంధించిన బాణంలా చీకటిగావున్న ఆ వీధిలోకి దూసుకుపోయిన అభిషిక్త్ నేరుగా వెళ్ళి ఓ ఎలెక్ట్రిక్ పోల్‌కు ఢీకొన్నాడు. ఢీకొన్న మరుక్షణమే స్పృహ తప్పాడు నుదురు చిట్లి కణతవద్ద బలంగా దెబ్బ తగలడం మూలనా!

అభిషిక్త్‌ను దురదృష్టం వెంటాడుతోంది మృత్యువు రూపేణా! అతను స్పృహ తప్పిన కొద్ది సెకెన్ల కాల వ్యవధిలోనే అప్పటిదాక పోయిన కరెంట్ పవర్ తిరిగి వచ్చింది.

ఫలితం?

ఆ వీధంతా వెలుతురుమయం!

అతన్ని వెన్నంటుతూ వచ్చిన మోహన్, అతని అనుచరులు స్పృహతప్పి పడివున్న అతన్ని చూడగానే పైశాచికంగా ఒకరి భుజాలు ఒకరు పట్టుకొని ఆ వీధంతా ప్రతిధ్వనించిపోయేలా విరగబడి నవ్వుకొన్నారు కొద్ది సేపు. ఆ తర్వాత టూటౌన్ ఏరియాలో బజారు రౌడీ అయిన మోహన్ తన మొల మాటున దాచుకొన్న బటన్ నైఫ్‌ను సర్రున బయటికిలాగి కసికొద్దీ బలంగా అభిషిక్త్ గుండెల్లోకి దింపాడు.

ఒకమారు కాదు!

పలుమార్లు!!

ఎర్రటి చిక్కటి రక్తం షాంపెన్‌లా బయటికి చిమ్మింది.

అభిషిక్త్ రక్తాభిషేకుడయ్యాడు.

5

మనిషిరూపంలో వుండే ఓ అభినవ కీచకుణ్ణి హత మార్చి ఆ వీధిగుండే పరుగెత్తుకొంటూ వస్తూన్న మాధురి.... అడుగుల చప్పుడుకు మోహన్ అండ్ హిజ్ గ్యాంగ్ అదృశ్యమైపోయారు.

మాధురి రక్తపు మడుగులో పడివున్న అభిషిక్తను చూసి మొదట ఎవరోలే అనుకుంది. కాని అనుమాన మొచ్చి దగ్గరికెళ్ళి చూడగానే ఆమె తనువు నిలువెల్లా వాణికిపోయింది. భయవిహ్వలయై "అభీ!" అంటూ నేల కొరిగి స్పృహ తప్పింది.

*   *   *

కొద్దిసేపటి స్పృహలోకి వచ్చిన మాధురి మునుపటిలా భయవిహ్వల కాలేదు. తనలోని సున్నితత్వాన్ని చంపు కొని గుండె రాయిచేసుకొని వెఱ్ఱిగా నవ్వుకుంది. కర్తవ్యం గుర్తుకొచ్చి తిరిగి అంటే అయ్యింది. పగతుల తెగనార్చ. తన అబలత్వంలో ఇమిడివున్న స్త్రీ శక్తిని తిరిగి నిద్రాణం చేసింది. చేసి అతికష్టాలకోర్చి తన ప్రియుణ్ని తన ఇంటచేర్చింది. ఆమె కర్తవ్యంలో ఓ భాగం పూర్తయి పోయింది. మిగిలిన భాగాన్ని పూర్తిచెయ్యడానికి గాను స్త్రీ దుస్తులను విసిరేసి మగరాయుడు అయ్యింది.

క్రితంరోజే బాగుచేసిన తన అభిషిక్త మినీ పిస్తోలును ప్యాంట్ జేబులో వుంచుకొని ఇంటినుంచి బయటికి అడు గులు వేసింది.

*   *   *

తన ప్రత్యర్థిని తనకు పోటీలేకుండా శాశ్వతంగా ఈ లోకంనుంచి తప్పించానన్న ఆనందంతో అలవాటు ప్రకా రంగా ఒంటరిగా మందు కొడుతూ తనలోతాను ముసి

ముసి నవ్వులు నవ్వుకొంటున్న మోహన్, తన ఆనం దానికి అంతరాయం కలిగేలా బిగ్గరగా తలుపు చప్పుడవ డంతో—

"ఎవర్రా అది?" అంటూ కోపంగా అరచి తూలుతూ వెళ్ళి తలుపు తెరిచాడు.

అంతే!

అతను తలుపు తెరిచిన మరుక్షణమే మాధురి అతని డొక్కలో తన బూటు కాలితో బలంగా తన్నింది. కెవ్వున అరచి ఆ దెబ్బకు వెల్లికిలా విరుచుకుపడ్డాడు మోహన్. అలా పడ్డవెంటనే మాధురి క్షణమాలస్యం చెయ్యక అతని ముఖంమీద ఫెటిల్‌మని మరొక తన్ను తన్ని ప్యాంట్ జేబులోనుంచి మినీ పిస్టల్ తీసి అతని గుండెలకేసి గురి చూసి వుంచి అడిగింది ఎరుపెక్కిన నయనాలతో, తీవ్ర స్వరంతో.

"అభిషిక్తను చంపింది నువ్వేకదూ!"

మోహన్ కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి. పడుకొనే ఫ్లయింగ్‌కిక్ ఇచ్చి ఆమె చేతుల్లోని పిస్తోలు ఎగురగొట్టా లని చూశాడు. ఆ ప్రయత్నం చెయ్యబోయాడు. కాని అంతకుముందే అతడి ఉద్దేశాన్ని గ్రహించిన మాధురి ఫ్లయింగ్‌కిక్ కోసం లేపిన అతని కుడికాలుకేసి గురిచూసి కాల్చింది.

అతడూహించని పరిణామం అది!

మరోమారు కెవ్వున అరిచాడు.

మాధురి సివంగిలా గర్జిస్తూ "ఇలాంటి ప్రయత్నం మరోమారు చేశావంటే ఈమారు తూటా నేరుగా నీ గుండెల్లోకే దూసుకెళుతుంది జాగ్రత్త! చెప్పు! నిజం చెప్పు!! అభిషిక్తను చంపింది నువ్వేకదూ!"

తల అడ్డంగా ఆడించాడు నేను కాదు అన్నట్లుగా!

మరో తూట పేలింది నిశ్శబ్దంగా!

ఇంకోమారు కెవ్వుమన్న శబ్దం!

ఈమారు తుపాకిగుండు అతని ఎడమ కాలిలోకి దూసు కెళ్ళింది. మోహన్ బాధతో విలవిలలాడిపోతూ అడిగాడు.

"అసలు నువ్వెవ్వరవు - ఇక్కడికి కెలావచ్చావు?"

"నీ అనుచరుడ్ని చావగొట్టి నీవిక్కడ వున్నావని తెలుసుకొని వచ్చాను. నేనెవర్నో తెలుసా? అభిషిక్త ప్రాణాన్ని. నేడిప్పుడు నా రూపంలో మీపై పగతీర్చు కోవడానికి వచ్చాడు. నిజం చెప్పు! అభిషిక్తను నీతోటి చంపించిం దెవరూ?"

జవాబు చెప్పడానికి నీళ్ళు నమిలాడు మోహన్.

"చెబుతావా? చస్తావా?" అతని కుడిచేతిపై తనబూటు కాలితో తొక్కి వుంచి, అతని కణత దగ్గర పిస్తోలు మొన నొక్కివుంచి అడిగింది.

మోహన్ బిత్తరచూపులు చూస్తుండిపోయాడే తప్ప నోరు విప్పలేదు. మాధురిలో సహనం నశించింది ట్రిగర్ నొక్కబోయింది. అది గమనించిన మోహన్ ఎడమచేత్తో వారిస్తూ "వద్దు వద్దు! నన్ను చంపొద్దు!! నిజం చెబు తాను. అభిషిక్తను చంపమని నాకు యాభై వేలిచ్చి పురమా యించింది ఈ వూరి ప్రముఖ బిజినెస్ మాగ్నెట్ రామస్వామి."

"దేనికోసం చంపమన్నాడు?" గద్దించి అడిగింది మాధురి.

"కోట్లకు వారసురాలైన తన ఒక్కగానొక్క కూతురు ఓ బీదింటి కుర్రాణ్ణి పెళ్ళిచేసుకొని ఈ వూరి నుంచి ఎడ్రస్ లేకుండా పోవడానికి అభిషిక్త కారణమట!

అందుకే నన్ను అతన్ని చంపమన్నాడు దబ్బివ్వాడు. ఈ విషయం ... అతను నాకు — నా గ్యాంగ్‌వాళ్ళకే తెలుసు. మరి నీకెలా తెలిసింది?" విస్తుపోతూ అడిగాడు మోహన్.

తనకు ఎలా తెలిసిందో చెప్పుకొచ్చింది మాధురి.

"రాత్రి పదిగంటలప్పుడు నిద్రపట్టక హోటల్ సవేరాలో ఏర్పాటుచేసిన మ్యూజికల్ నైట్‌కు వెళ్ళాను. అక్కడ మీ మాటల్ని విన్నాను." అంటూనే తన కుడి చేతి చూపుడువ్రేలితో ట్రిగ్గర్‌ను బలంగా నొక్కింది. నిశ్శబ్దంగా వెలువడిన తుపాకి గుండు ప్రచండవేగంతో అతని కణతల్ని చీలుస్తూ అవతలికి దూసుకెళ్ళింది.

మోహన్ అరవడానికి కూడ అవకాశం లేకుండా నిస్తేజంగా నేల కొరిగిపోయాడు విగతజీవుడై! మాధురి చిన్నగా నిట్టూర్చి అతని శరీరాన్ని మరోమారు కాలితో తన్ని బయటికి కదిలింది.

అగ్ని గోళాలయిన ఆమె కళ్ళకు రామస్వామి రూపం స్పష్టంగా అగుపించింది.

మర్నాడు ఉదయం

బి. క్యాంప్ క్రాస్‌రోడ్ వద్ద ... ఖండ ఖండాలుగా నరక బడి పడివున్న రామస్వామి మృతదేహాన్ని చూసి ప్రజలు భయవిహ్వలులై వుట్టుడికిపోయారు! చోద్యంగా చూశారు! కొందరు ముక్కున వేలేసుకొన్నారు. ఎటు తిరిగి అందరి కళ్ళల్లో భయం స్పష్టంగా గోచరించింది. ఈ విషయం తెలిసిన జనం తండోపతండాలుగా వెళ్ళారు పోలీసులు అక్కడి రాకమునుపే! అందరితోపాటు ఆమెకూడ వెళ్ళింది.

చూసింది.

నవ్వుతుంది.

నిర్వికారంగా! □

రాజకీయనీతి

కొమ్మిరెడ్డి అబ్బారావు

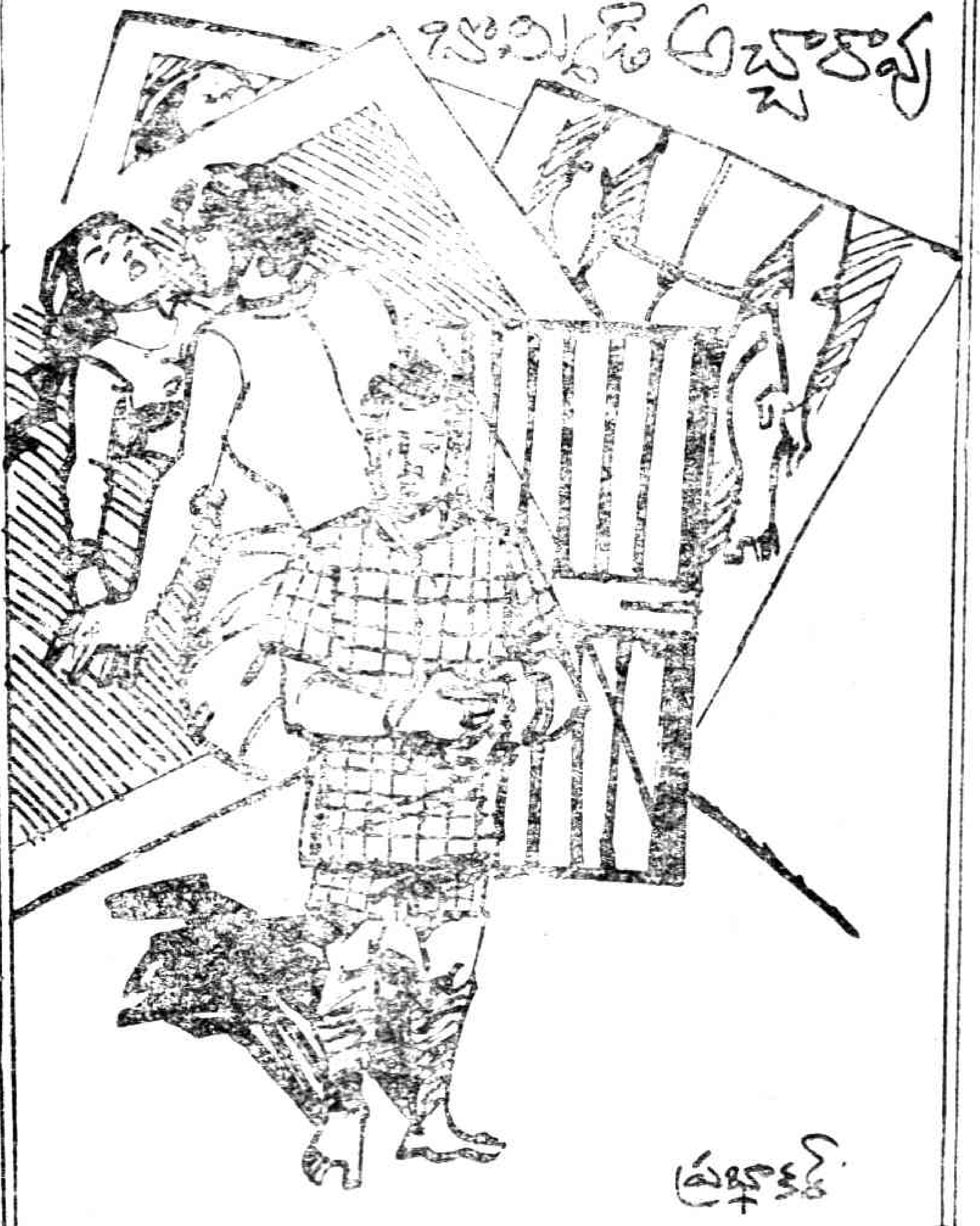

"అయామ్ సారీ, నేనీ కేసు టేకప్ చెయ్యలేను" అన్నాడు డిటెక్టివ్ కిరణ్ తన కెదురుగా కూచున్న వ్యక్తివంక చూస్తూ.

ఆ వ్యక్తికి దాదాపు ఏభై అయిదేళ్ళుంటాయి. నల్లగా పొట్టిగా తుమ్మమొద్దులా వున్నాడు. ఎర్రటి కనుగుడ్లు పసివాళ్ళు చూస్తే జడుసుకునేటంత భయంకరంగా

వున్నాయి. వేషధారణ కూడా ఆ భయంకరత్వాన్ని నాలుగుతో హెచ్చవేసేలా ఉంది. చారలషర్టు, గళ్ళపేంటు తొడుక్కున్నాడు. కాళ్ళకి ఖరీదైన ఆకు చెప్పులున్నాయి.

అతను డిటెక్టివ్ కిరణ్‌నుంచి వచ్చిన సమాధానం విని చేదు తిన్నవాడిలా మొహంపెట్టాడు. అతను బాగా అవమానపడినట్టు అతని ముఖ కవళికలు చెప్తున్నాయి. కిరణ్‌వంక చాలా సీరియస్‌గా చూశాడు.

"ఏదో. వూళ్ళో కూసంత పేరున్న పత్తేదారువిగందా అని నీకద కొచ్చినా. నువ్వింత మిడిసిపడిపోతంటే ఇంకా నిన్నే పట్టుకుని ఏళ్ళాడతాననుకున్నవా? ఊరు గొడ్డోయిందనుకోక" అని ఛర్రున పైకిలేచి బర్రున కుర్చీని పెద్దగా శబ్దంచేస్తూ నేలమీద లాగి వదిలాడు.

కిరణ్ అసహనంగా కదిలాడు తన కుర్చీలో. చరచర ఓ మహాపర్వతంలా కదిలి వెళుతున్న ఆ వ్యక్తి—సూర్యారావు— వంక కోపంగా చూశాడు.

సూర్యారావు చట్టవిరుద్ధమైన కోరిక కోరాడు. అతనికి సిటీలో చాలా వ్యాపార సంస్థలతో సంబంధాలున్నాయి. వాటాలున్నాయి. అక్రమ సంపాదన కుప్పలు తెప్పలుగా పడుంది.

అతనికి కొత్తగా ఓ సమస్య వచ్చి పడింది. సూర్యారావు బావమరది జైరాజ్ చాలా దుష్టుడు. అతని దృష్టిలోపడిన ఆడపిల్ల శీలం దక్కించుకోవటం కల్ల. అతన్ని వ్యతిరేకించిన వాళ్ళెవరైనా, వాళ్ళెంతటి వాళ్ళయినా కాలో చెయ్యో నష్టపోవటమో, ఒక్కోసందర్భంలో ప్రాణాలే నష్టపోవటమో అతి సాధారణ విషయం!

అలాంటి జైరాజ్ దృష్టిలో ఇనస్పెక్టర్ శ్రీనివాస్ అన్నగారి అమ్మాయి పడింది. ఆమె శీలంకూడా ఆ రాత్రి

మంటకలిసిపోయేదేగాని, శ్రీనివాస్ డ్యూటీమీద అటు వెళ్తూ జైరాజ్ ఆట కట్టించాడు. ఏ మాత్రం ఆలస్యం చెయ్యకుండా అతన్ని కటకటాల వెనక్కి తోసి కేసు రిజష్టరు చేశాడు.

సూర్యారావు సంగతి తెలిసి ఆఘమేఘాలమీద పోలీస్ స్టేషన్‌కి వెళ్ళాడు. శ్రీనివాస్‌ని నయాన భయాన ఒప్పించి బావమర్దిని విడిపించుకు వెళ్ళిపోవాలని విశ్వప్రయత్నం చేశాడు. అసలే తన అన్నకూతురి జీవితాన్ని నాశనం చేయ తలపెట్టి వృత్తిపరంగానే కాక, వ్యక్తిపరంగా కూడా తనకి నంబర్‌వన్ శత్రువైన జైరాజ్‌ని బెయిలు మీద వదిలిపెట్టడానికేమాత్రం అంగీకరించలేదు శ్రీనివాస్. పైగా అందుకు ప్రయత్నించిన సూర్యారావుకి చాలా ఘాటుగా గడ్డిపెట్టాడు.

సూర్యారావు పేట్రేగిపోయాడు. తన పలుకుబడి పరపతి ధనబలం ఉపయోగించి శ్రీనివాస్‌పై అధికారులను పట్టేసి. వారిద్వారా శ్రీనివాస్‌కి ఆదేశాలు జారీచేయించాడు. కాని శ్రీనివాస్ ఏ మాత్రం అంగీకరించకపోగా, తన నాజ్ఞాపించిన పై అధికారులను 'మీ చెల్లెలో, కూతురో అయితే మీరు వదిలిపెడతారా?' అని ఎదురు ప్రశ్నించాడు.

తర్వాత సూర్యారావు రాజకీయంగా తన పనిని సాధించుకోవటానికి సకల ప్రయత్నాలు చేశాడు. నాయకులు, మంత్రులు ఫోన్‌ల మీద ఫోన్‌లు చేశారు. కాని శ్రీనివాస్ వజ్రసంకల్పంలో మాత్రం మార్పు లేదు. కోర్టుకి కేసు పంపించటానికి అన్ని ఏర్పాట్లు పూర్తి చేసుకున్నాడు.

సూర్యారావు అలాంటి ఇన్‌స్పెక్టర్ని తన జీవిత కాలంలో అంతవరకు చూడలేదు. డబ్బుతో దేనినయినా

కొనగల కుబేరు డతను. చివరికి శ్రీనివాస్ విషయంలో అపజయాన్ని చవిచూశాడు. ఇలాంటి విపత్కర పరిస్థితుల్లో అతని కెవరో సలహా యిచ్చారు. డిటెక్టివ్ కిరణ్‌ని కల్సుకుంటే పని జరుగుతుందని.

సూర్యారావు వెంటనే కిరణ్‌ని కలిశాడు.

"మీరు ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్‌కి చాలా దోస్తీ అని తెలిసింది. మీ మాట ఆయన జవదాటడని ఎరిగి వొచ్చినా. నాకో చిన్న సాయం గావాలె" అన్నాడు సూర్యారావు.

"చెప్పండి" అన్నాడు కిరణ్ అనుమానంగా.

"అంటే....అదేం పెద్దపనిగాదు మీ బోంట్లకి. చిన్న రికమ్మండేసను...." అంటూ అంతదాకా దాచిన మూంతను బయట పెట్టాడు, చల్లకోసం.

కిరణ్‌కి చాలా కోపమొచ్చింది. అయినా నిగ్రహించుకుని చాలా సౌమ్యంగా సమాధానం చెప్పాడు అది తన వల్ల కాని పని అని.

సూర్యారావు చాలా అనుభవజ్ఞుడైన వ్యాపారి. ఎన్నో విధాల కిరణ్‌ని ప్రలోభపెట్టాలని ప్రయత్నించాడు. తనకి శాశ్వతంగా ఓ ఇన్వెస్టిగేటర్‌తో పనుంటుందని, కిరణ్‌ని అందుకు నియమించాలనుకుంటున్నానని. అప్పటికప్పుడు ఓ కేసు నప్పగించబోయాడు కూడా. పారితోషికం కిరణ్ కోరినంత ఇస్తానని ఆశ పెట్టబోయాడు.

కిరణ్ చాలా కష్టం మీద ఆవేశాన్ని అదుపులో పెట్టుకున్నాడు. తనతని కేసేదీ టేకప్ చెయ్యలేనని ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడు. సూర్యారావు బెరిస్టయ్యాడు. వెంటనే అక్కడ్నుంచి విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు.

అతను వెళ్ళిన కొద్దిక్షణాలకిగాని కిరణ్ యథార్థస్థితికి రాలేకపోయాడు.

తర్వాత ఫోన్ దగ్గరకు లాక్కుని రింగ్‌చేసి "హల్లో, ఈజిట్ క్రైంబ్రాంచ్?" అనడిగాడు కిరణ్.

2

"హల్లో, బ్రదర్ నువ్వేనా? నీకు నేనే ఫోన్ చేద్దా మనుకుంటూ రిసీవర్ మీద చెయ్యి వేశానో లేదో ఫోన్ మోగింది. ఎత్తాను. నువ్వు!" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్ సంభ్రమంగా.

"ఏమిటి విశేషాలు?"

"విశేషమే బ్రదర్...." అంటూ సూర్యారావు బావ మరది జైరాజ్ గురించి వివరంగా చెప్పాడు శ్రీనివాస్.

కిరణ్ అంతా విని, "అంటే జైరాజ్ మీద కేసు కోర్టులో ప్రెజెంట్ చెయ్యబోతున్నావన్నమాట!" అన్నాడు కూల్‌గా.

"ఏం అలా అడుగుతున్నావు? రెడ్‌హేండెడ్‌గా పట్టు కున్నాను కల్ప్రిట్‌ని. అన్ని సాక్ష్యాధారాలు పటిష్టంగా రెడీ చేసుకున్నాను. కేసు గెలిచి తీర్తాను" అన్నాడు శ్రీనివాస్ ధృఢవిశ్వాసంతో.

"గుడ్....అయితే ఆ సంగతి చెప్పటానికేనా ఫోన్ చెయ్యబోయావు?"

"జైరాజ్ చాలా దుర్మార్గుడు. సూర్యారావు చాలా నక్కజిత్తులు ప్రదర్శించాడు బావమర్దిని విడిపించటానికి. సూర్యారావు సామాన్యుడు కాడు. కేసును తలకిందులు చేసి జైరాజ్‌ని నిర్దోషిగా నిరూపించి తీసుకుపోగల సమర్థుడు. అందుకే ఈ కేసులో నీ సహాయం కావాలి. నాలో ఆత్మవిశ్వాసం చెదిరిపోకుండా ఊపిరి పొయ్యాలి నువ్వు."

"ఓ దానిదేముంది? తప్పకుండా నా అండ నీకెప్పుడూ

వుంటుంది....అయితే, నేనెందుకు ఫోన్ చేశానో అడిగావు కాదేం?"

"నేనున్న టెన్షన్ అలాంటిది బ్రదర్!....ప్లీజ్, వాట్ కెన్ ఐ డూ ఫర్ యూ?"

"నువ్వు నాకేం చెయ్యొద్దు. నేనే నీకో ఇన్ఫర్మేషన్ ఇవ్వాలనుకుంటున్నాను...." అంటూ సూర్యారావు వచ్చి వెళ్ళిన సంగతి, తమ మధ్య నడచిన సంభాషణ గురించి చెప్పాడు కిరణ్.

"థాంక్యూ బ్రదర్! సూర్యారావుకి బాగా గడ్డిపెట్టి పంపావు. నీ సిన్సియారిటీ నాకు తెలుసు...." అంటూం డగా ఫోన్ గణగణమంటూన్న శబ్దం కిరణ్ చెవుల బడింది.

శ్రీనివాస్ రూమ్‌లోని మరో ఫోన్ మోగుతోంది.

"హోల్డాన్ బ్రదర్...." అని కిరణ్‌కి చెప్పి రెండో ఫోన్ రిసీవర్ ఎత్తి కాసేపు విని, రిసీవర్ క్రెడిల్ చేసి, "బ్రదర్....చాలా అర్జంటుగా బయలుదేరి ఇక్కడికి రా. చాలా ముఖ్యమైన ఇన్ఫర్మేషన్ వచ్చింది. నీతో ముఖ స్థంగా మాట్లాడాలి" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

అతని గొంతులో ధ్వనించిన ఆందోళన, ఆత్రుత అతనున్న పరిస్థితిని స్పష్టంగా తెలియపరుస్తున్నాయి.

"ఓ.కే! ఇప్పుడే వస్తున్నాను" అంటూ రిసీవర్ క్రెడిల్ చేసి, పోర్టికోలోకి వచ్చాడు కిరణ్.

మరుక్షణం టయోటా క్రైంబ్రాంచి వైపు దూసుకు పోయింది.

కిరణ్‌ని చూడగానే ఎదురొచ్చాడు శ్రీనివాస్. అతను బాగా డిప్రెషన్‌లో వున్నట్టు గమనించాడు కిరణ్.

"ఏమిటి ఇనస్పెక్టర్, వాటీజ్ ద ట్రబుల్?" అడి

గాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్ కిరణ్ వంక గాజు కళ్ళతో చూస్తూ "నన్ను క్షణాలమీద ట్రాన్స్‌ఫర్ చేస్తూ ఫోన్ మీద ఆర్డర్స్ వచ్చాయి. మరో అరగంటలో 'ఇన్ రైటింగ్' వస్తాయి. అంతా అప్‌సెట్ అయిపోయింది బ్రదర్!" అన్నాడు నిస్పృహగా.

కిరణ్ ఆశ్చర్యాన్నణచుకుంటూ. "వెరీ సారీ టు హియర్ ద న్యూస్" అన్నాడు సానుభూతిగా.

"జై రాజ్‌ని లాకప్‌నించి విడిపించటంకోసం అన్ని విధాల ప్రయత్నించి విఫలమై చివరి కీవిధంగా ప్లాన్ చేశారు. నే నీ క్షణం నించి రిలీవ్ అయిపోయినట్టే! జై రాజ్ నేను ఛార్జి అప్పగించిన మరుక్షణం విడుదలై పోతాడు. నేనుపడ్డ శ్రమంతా వ్యర్థం, వ్యర్థం! అతని మీది కేసు దూదిపింజెలా ఎగిరిపోతుంది. ఇలా జరుగు తుందని ఏమాత్రం వూహించినా ఈ పాటికే కేసు కోర్టుకి రిఫర్ చేసేసి వుండేవాడ్ని. ఇప్పుడేమిటి చెయ్యటం? జై రాజ్ తప్పించుకోటానికి వీల్లేదు. అతనికి శిక్ష పడి తీరాలి. ఎంతోమంది అమాయకురాళ్ళను మోసగించి అను భవించిన ఆ కిరాతకుడు కటకటాల మధ్య కుమిలి కృశించి నశించిపోవాలి!" శ్రీనివాస్ గొంతు ఉద్రేకంతో ఉద్వేగంతో తీవ్రంగా ఒణికింది.

కిరణ్ అతని భుజం తట్టి, "కూల్‌డౌన్ మైడియర్ ఇన్‌స్పెక్టర్! ప్రతి సమస్యకు ఓ పరిష్కారముంటుంది. నీ కేసు చాలా పటిష్టమైనది. అన్ని ఆధారాలతోను, సాక్ష్యాలతోను కోట గోడలా నిర్మించుకున్నావు. సూర్యా రావు వంటి దుర్మార్గుడ్ని సాధించటానికి సరయిన అవ కాశం వచ్చింది. అయితే నీ పై అధికారులు, రాజకీయ

నాయకులు జోక్యం చేసుకోవటంతో కేసు కాంప్లికేటెడ్ అయిపోయింది. అయినా అవకాశం మన చెయ్యిదాటి పోలేదు" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ కళ్ళల్లో ఆశారేఖ తళుక్కుమంది. "ఐతే.... జైరాజ్‌ని శిక్షించే మార్గమేదయినా వుందా? ప్లీజ్, అదే మిటో వెంటనే చెప్పు బ్రదర్! ఆ రాస్కెల్ చట్టం పరిధి నుంచి తప్పించుకుపోకూడదు. ఈ రోజు నా చెల్లెలు, రేపు మరొకడి చెల్లెలో, భార్యో వాడి ఘాతుకాలకి బలి కాకూడదు. వాడి పీడ శాశ్వతంగా తొలగిపోవాలి!" ఆవేశంలో అతని గొంతు వణికింది.

కిరణ్ అతని ముఖంలోకి సాలోచనగా చూశాడు. "మనం కాన్ఫిడెన్షియల్‌గా మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ కిరణ్‌ని వెంటబెట్టుకుని తన ప్రయివేట్ రూంలోకి తీసుకువెళ్ళాడు. తను పిలిచేవరకు ఎవర్నీ లోపలకు రానివ్వ వద్దని సార్జంటు రాజుకు చెప్పాడు. రాజు వారిద్దరికి శాల్యూట్ చేశాడు. ఓ కుర్చీ తెచ్చిగుమ్మందగ్గిర వేయమని కానిస్టేబిల్ నాదేశించాడు.

కానిస్టేబిల్ తెచ్చిన కుర్చీని గుమ్మానికి ఎడంగా లాక్కుని కూచున్నాడు. చీమనుకూడా లోనికి రానివ్వకుండా సిన్సియర్‌గా డ్యూటీ చేయటం రాజు ప్రత్యేకత! ఆ సంగతి శ్రీనివాస్‌కి బాగా తెలుసు.

ఓ అరగంట బాటు తన పథకాన్ని వివరించి చెప్పాడు కిరణ్. శ్రీనివాస్ శ్రద్ధగా విన్నాడు. అతని ముఖంలో వెనకటి కళాకాంతులు చోటుచేసుకున్నాడు. ఆనందంగా కిరణ్‌వంక చూసి తల పంకించాడు.

"థాంక్స్ బ్రదర్, అమోఘంగా వుంది నీ ప్లాన్. జైరాజ్‌ని చట్టాని కప్పగించటమేగాక, నాకు జరిగిన అన్యా

యానికి ప్రతీకారం కూడా తీర్చుకోవటానికి చక్కటి మాస్టర్‌ప్లాన్ వేశావు. నీ మేధాశక్తికి జోహార్లు" అన్నాడు శ్రీనివాస్ ఆనందంగా.

3

సూర్యారావు స్వయంగా వచ్చి జైరాజ్‌ని వెంటబెట్టుకుని వెళ్ళాడు. కొత్తగా డ్యూటీలో చేరిన ఇన్‌స్పెక్టర్ కైలాస్‌కి ఛార్జి అప్పగిస్తున్న శ్రీనివాస్ వంక కోరగా ఓరగా చూశాడు సూర్యారావు.

శ్రీనివాస్ అదేమీ గమనించనట్టు అసలు సూర్యారావు అనబడే శాల్తీ అక్కడున్నట్టు తెలీనట్టు తనపనిలో పూర్తిగా నిమగ్నమైపోయాడు.

సూర్యారావుకి అసంతృప్తిగానే వున్నా, తన పంతం నెగ్గిన ఆనందంలో, తన కడ్డొచ్చిన శ్రీనివాస్‌ని అర్జంటుగా బదిలీ చేయించగలిగానన్న సంతోషంలో అదేమీ పట్టించుకోకుండానే బావమరదితో కలిసి గర్వంగా కారెక్కాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే ఓ సరికొత్త అంబాసిడర్ కారు కైరిం బ్రాంగ్ ముందు వచ్చి షడన్ బ్రేకుతో ఆగింది. సూర్యారావు అప్పటికే తన కారును స్టార్టుచేశాడు. అంబాసిడర్ కారులో నించి సూట్‌లో వున్న వ్యక్తి హుందాగా దిగాడు.

"డ్రైవర్! ఇటురా" అంటూ సూర్యారావు నుద్దేశించి పిలిచాడు.

సూర్యారావుకి తలకొట్టేసినంత పనయ్యింది. ఆ వ్యక్తి పీక పిసికి పారేద్దామన్నంత పిచ్చికోపమొచ్చింది. అయితే అతనికి తన్నుగురించి తెలియక డ్రైవరుగా పొరబడి వుంటాడని గ్రహించి, ఆవేశాన్ని అణచుకున్నాడు.

సూర్యారావు కారునలాగే ముందుకు దూకించబోయాడు. కాని, అడ్డుగా అంబాసిడర్ వుంది. కావాలనే సూటువాలా

కారుని అడ్డుగా ఆపినట్టుగా వుంది. మరోసారి తన్ను కొస్తున్న ఆగ్రహాన్ని అణచుకున్నాడు సూర్యారావు.

కాని పక్కనున్న జైరాజ్ మాత్రం అణచుకోలేక పోయాడు. ఒక్క వూపులో కిందికి దూకి సూటువాలా కాలర్ పట్టుకున్నంత పనిచేశాడు.

అయితే ఇంతలోనే లోపల్నుంచి ఇన్స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్, కైలాష్ సార్జంట్సు హడావిడిగా బయటికొచ్చి సూటువాలాకి గౌరవ పురస్సరంగా శాల్యూట్ చేశారు.

జైరాజ్ వెనక్కు తగ్గాడు. సూట్‌వాలా జైరాజ్‌వంక ఆగ్రహంతో చూశాడు. అతని చూపుల్ని అర్థం చేసుకున్నట్టుగా కైలాష్ జైరాజ్‌వంక, సూర్యారావువంక హెచ్చరిస్తున్నట్టు చూశాడు.

జైరాజ్ వెంటనే కార్లోకి దూరబోయాడు కాని, సూటువాలా ఇన్స్పెక్టర్ వంక అధికారపూర్వకంగా చూస్తూ, "ఈజ్ హీ జైరాజ్?" అనడిగాడు.

"ఎస్సర్!" అన్నాడు కైలాష్.

"డోంట్ లీవ్ హిమ్! టేక్ హిమ్ ఇంటూ రిమాండ్" అన్నాడు సూట్‌వాలా.

సూర్యారావు జైరాజ్‌తోబాటు పోలీసు సిబ్బందికూడా ఉలిక్కిపడ్డా రా మాటకు సూర్యారావు కోరగా చూశాడు సూట్‌వాలా వైపు.

కైలాష్ సార్జంట్ శిపంవయిపు చూశాడు. శివం మరుక్షణం జైరాజ్ చేతులకి కప్స్ తగిలించాడు.

సూర్యారావు పెద్ద గొంతుతో అరిచాడు: "ఆగండి, ఏంటిది? అతనెవరో చెపితే మావాడ్ని అరెస్టు చేస్తారా? పైగా బేడీలు వేస్తారా? ఏందిది, ఇన్స్పెక్టరూ నీకేమైనా పిచ్చిగాని పట్టిందా ఏంటి?"

కైలాష్ సీరియస్‌గా సూర్యారావు వంక చూసి, "మిస్టర్. నోరు పారేసుకోవద్దు. ఆయనెవరనుకున్నావు? హోం మినిష్టరుగారి పి.ఏ. ఐ.ఏ.ఎస్. ఆఫీసర్. ఆయన స్వయంగా వచ్చి చెప్పాక వారి ఆదేశాలు పాటించి తీరాల్సిందే. ఇది హోంమినిష్టర్‌గారి ఆర్డరు" అన్నాడు.

సూర్యారావు దిగాలుపడిపోయాడు. అవకాశం తన చెయ్యిదాటి పోయింది. ఏకంగా హోంమినిష్టరు వరకు వ్యవహారం వెళ్ళిపోయాక తన పరపతి, పలుకుబడి యికెందుకూ పనికిరానట్టే!

సూర్యారావు మరుక్షణం కారు స్టార్టుచేసుకుని వేగంగా వెళ్ళిపోయాడు. ఛీఫ్ మినిష్టరు కెవరితో రికమెండ్ చేయించాలా అని ఆలోచనలో సుదీర్ఘంగా మునిగిపోయాడు.

జైరాజ్ గట్టిగా నేలనుతన్ని "డామిట్!" అన్నాడు కసిగా. అప్పటికే సార్జంట్స్ అతన్ని సగౌరవంగా సెల్ దగ్గిరకు నడిపించారు.

సూట్‌వాలా సెక్రెటేరియట్ నుంచి తెచ్చిన ఆర్డర్సు కైలాష్ కందించాడు. ఆ మరుక్షణం అతను తనొచ్చిన కారులో కూచోవటం కారు మెత్తగా ముందుకు సాగిపోవటం జరిగిపోయింది.

జైరాజ్‌లో ఉక్రోషం, అసహాయత, ఆగ్రహం అన్నీ ఒకేసారి విజృంభించాయి. మాటా పలుకూ లేకుండా తన బావ, తనని తన ఖర్మానికి వదిలేసి వెళ్ళిపోవటం చాలా కోపాన్ని కలిగించింది. అప్పటిదాకా ఎన్నడూ తన చేతులకి బేడీలు వేసిన మొనగాడెవడూ లేడు. ఇప్పుడు ఆ ముచ్చట కూడా తీరిపోయింది. తనెన్నో ఘోరాలు చేశాడు, నేరాలు చేశాడు. కాని ఇంతదాకా తన నరెస్టు

చెయ్యలేదెవరూ. తన బావ తనకి రక్షక కవచంలా కాపాడుకుంటూ వచ్చాడు. కాని ఇప్పుడు పరిస్థితులు ఎదురు తిరిగాయి. జీవితంలో మొదటిసారిగా ఓటమిని చవి చూశాడు.

జైరాజ్ కిది భరించరాని అవమానంగా తయారయింది. కాని ఎవరితో చెప్పుకోవాలి? ఎదురుగుండా యమభటుల్లా తనని ఈటెల్లాంటి చూపుల్తో పొడుస్తున్న పోలీసులు. మరి కాస్సేపుంటే తన ఒంటిమీద లాఠీలు నృత్యం చేయటం ఖాయం!

జైరాజ్‌కు సన్నగా వణుకు ప్రారంభమయ్యింది. ఎదురుగా తన ప్రత్యర్థి శ్రీనివాస్ విజయగర్వంతో నవ్వుతున్నాడు. ఎవడిమీదైతే తను విజయం సాధించానని విర్రవీగాడో ఎవడిని తక్కువ అంచనా వేశాడో, ఆ శ్రీనివాస్ కళ్ళ ముందే తను అరదండాలు తగిలించబడి అరెస్టయ్యాడు. ఇంతకన్న అవమానం వేరే ఏముంటుంది?

అయితే కొత్తగా ఛార్జి తీసుకున్న కైలాష్, శ్రీనివాస్‌కి ఆప్తమిత్రుడని, కైలాష్ అతన్ని గురుప్రాయంగా గౌరవిస్తాడని, త్వరలోనే కైలాష్ ఆధ్వర్యంలో తనకి దేహశుద్ధి జరగబోతున్నదని. తను చేసిన ఘోరాలకి, పాపాలకి పెద్దపెట్టున శిక్ష పడబోతున్నదని మాత్రం జైరాజ్‌కి తెలియదు. తన బావ హైలెవల్లో తన విడుదలకి ప్రయత్నిస్తున్నాడని తను విడుదలవుతానని గట్టి నమ్మకంతో వున్నాడు.

4

"మళ్ళీ ఏ మొహంపెట్టుకుని ఇక్కడ కొచ్చావయ్యా, వెళ్ళు వెళ్ళు. నీతో ఒక్కమాట మాట్లాడానని తెలిస్తే నా పోర్టుపోలియో ఊడిపోతుంది. అసలే హోంమినిష్టరు

మాటంటే సి.ఎమ్.కి ఎంతో గురి. నీకు సాయంచేసిన పాపానికి శాశ్వతంగా నాకు రాజకీయ సన్యాసం సిద్ధిస్తుంది'' అన్నాడు—సూర్యారావుకి రికమండేషన్ చేసిన మంత్రి.

సూర్యారావు ముఖంలో కత్తివేటుకి నెత్తురుచుక్క లేదు.

''మీరే అట్టాగంటే మేమేమైపోతం బాబుగారూ! సివరి క్షణంలో నా బామ్మర్ది మల్లా అరెస్టయిపోయిండు. ఇది నా పెస్టేజు కొచ్చేను. ఆడ్నెలాగయినా యిడిపించాల తఁవరు'' అన్నాడు, చేతులు కట్టుకు నిల్చుని, సూర్యారావు.

మంత్రి అణచుకోలేని ఆవేశంతో కొన్ని ఫోటోలు తీసి సూర్యారావు ముందుకు పడేలా విసిరాడు.

''చూడు, ఒకసారి వీటిని తిలకించు. నీ బావమర్ది ఎంత దుర్మార్గుడో, ఎంత నీచానికి ఒడికట్టాడో ఒక్కసారి వాటిని చూస్తే నీకే అర్థమవుతుంది'' అరిచాడు మంత్రి.

సూర్యారావు ఒణికే చేతుల్తో ఆ ఫోటోల నందుకున్నాడు. కేబినెట్ సైజు కలర్ ఫోటోలు, అందులో ఓ మగాడు, ఓ ఆడది వివిధ భంగిమల్లో అసహ్యాకరమైన స్థితిలో వున్నారు. ఆ మగాడు జైరాజ్. ఆడదెవరో తెలియదు. తెలియాల్సిన అవసరం లేదనిపించింది. సూర్యారావుకి—ఎందుకంటే తన బామ్మరిది రాసక్రీడలు అతనికి బాగా తెలుసు. తెలియనిదల్లా, చేసింది చాలక యిలా పబ్లిగ్గా ఫోటోలు తీయించుకోవటం!

''చూశావా, ఏది ఆ ఫోటోలు ఇలా తే! నీ బామ్మరిదికి

ఉరిశిక్షవేసినా తక్కువే అవుతుంది. హోంమినిస్టరుతో వ్యవహారమా, మజాకానా! ఇక వాడినా దేవుడు కూడా రక్షించలేడు, వెళ్ళరా."

"అయ్యా, మీరలాగనేస్తే ఏమైపోతాం? అడికిలాంటి వలవాటే, అందికేగవా తంవర్ని ఏడుకుంటాన్నాను. తంవ రెలాగైనా ఆ హోమ్మినిస్ట్రిగారికి జెప్పి కేపెట్టకుండా ఆపించాలి."

"ఏమిటి? కేసుపెట్టకుండా ఆపించాలా? హోంమినిష్టర్ గారికి చెప్పి! ఏం చెప్పమంటావు? మీ అమ్మాయి బతుకు నాశనం చేసినవాడిమీద కేసెట్టకుండా ఆపండని అడగనా?"

సూర్యారావు అదిరిపడ్డాడు. "ఏంటండయా, ఏంటి మీ రంటన్నది? హోమ్మినిస్ట్రిగారి అమ్మాయిని మావోడు నాసెనం జెయ్యడవేంటి? కాసంత ఇవరంగా పెప్పండి" అన్నాడు.

"ఆ ఫోటోల్లోవున్న ఆడది ఎవరనుకున్నావు? సాక్షాత్తు హోంమినిస్టరుగారి ఏకైక గారాబు పుత్రిక. ఇప్పు డర్థమైందా, మీవాడు ఎందు కరెస్టయ్యాడో మళ్ళీ?"

మంత్రిమాట లింకా పూర్తి కానేలేదు కళ్ళు చీకట్లు కమ్మినట్టయి, తన ముందున్న దృశ్యాలేవి కనిపించక అలికేసినట్టయిపోయి కుప్పలా కూలిపోయాడు సూర్యా రావు దిగ్రేట్.

*　　　*　　　*

"థాంక్యూ వెరీమచ్ బ్రదర్! నా పరువుప్రతిష్టలని కాపాడటమే కాకుండా, నా చెల్లెలికి జరిగిన అవమానానికి ప్రతీకారం తీర్చుకునే అవకాశం కల్పించావు. నీ మేలు మరచిపోలేను" అన్నాడు శ్రీనివాస్ కిరణ్ వంక ఆనం

దంగా చూస్తూ.

డిటెక్టివ్ కిరణ్ మందహాసం చేశాడు. అతని గౌరవార్థం శ్రీనివాస్ చేస్తున్న ఆ విందులో పోలీసు సిబ్బంది, ముఖ్యంగా క్రైంబ్రాంచ్ సిబ్బంది అందరూ వున్నారు. శ్రీనివాస్‌ని మళ్ళీ అదేచోట రిటెయిన్ చేస్తూ అంతక్రితమే ఆర్డర్స్ వచ్చాయి. జైరాజ్ కేసు కోర్టుకి పంపించబడింది. మొదటి హియరింగ్‌లోనే అతని కేసు ముగిసింది. ఏడేళ్ళ కఠిన కారాగారవాసశిక్ష విధించబడింది.

కైలాష్ లేచి గొంతు సవరించుకుని, "కిరణ్‌గారూ, నాదో చిన్న సందేహం. హోం మినిష్టరుగా రమ్మాయితో జైరాజ్‌కి సంబంధమున్నట్టు మీకెలా తెలుసు? రసవత్తరమైన సీన్లున్న ఫోటోలు సమయానికెలా తీయగలిగారు?" అనడిగాడు.

కిరణ్ మందహాసంచేసి "ఆ ఫోటోలు బజార్లో దొరికే బూతు పుస్తకాల్లోవి. ఆ మగాడు జైరాజ్‌కాదు, ఆ ఆడది హోం మినిష్టరుగా రమ్మాయికాదు. ముఖాలు మాత్రమే వాళ్ళ స్వంతం" అంటూ భావగర్భితంగా చూశాడు.

అందరూ ఊపిరి బిగబట్టి విన్నారు టెన్షన్‌తో.

"ఆ ఫోటోలు కూడా నేను ఇద్దరికే సర్క్యులేట్ చేశాను. ఒకరు హోంమినిష్టర్, రెండోవ్యక్తి సూర్యారావుకి సాయపడ్డ మంత్రి. అంతే! మనక్కావలసిన రెస్పాన్స్ వచ్చింది జైరాజ్ మళ్ళీ విడిపించుకోలేనంతగా ఉచ్చుల్లో బిగిసిపోయాడు" అన్నాడు కిరణ్.

"గొప్ప రాజనీతి!" అన్నాడు కైలాష్.

"రాజనీతి కాదు—రాజకీయ నీతి!"

సవరించాడు డిటెక్టివ్ కిరణ్. □

సీరియల్

నగరంలో నేరగాళ్ళు

ప్రతాపరవిశంకర్

(గత సంచిక తరువాయి)

“నీ మోసం తెలిసిపోయింది అమృతరాజ్. నువ్వు అంత సులభంగా హత్యలు చెయ్యవని నాకు తెలుసు. అందుకే నీకు ఫోన్ చేసిన తర్వాత ఎస్.పి. నాయక్ లాగా స్టేషన్‌కు ఫోన్‌చేసి వాళ్ళిద్దరూ బతికే వున్నట్టు తెలుసుకున్నాను. పోలీసుల వేషంలో మా మనుషుల్ని పంపించి వాళ్ళిద్దర్నీ బయటకు తెప్పించే ఏర్పాటుచేశాను. ఈ పాటికి ఆ కిరాయి మనుషుల ప్రాణాలు గాల్లో కలిసి పోయి వుంటాయి.”

అమృతరాజు ఆలస్యం చెయ్యలేదు జోగిందర్ తనని బతకనివ్వడని అర్థమయిపోయింది. అందుకే ప్యాంటు జేబులోనించి విసురుగా రివాల్వరు బయటకు తీశాడు.

కాని అప్పటికే చీకట్లో ఢాంమ్మని పిస్తోలు పేలిన చప్పుడయ్యింది. తూటా అమృతరాజు గుండెల్లోకి సూటిగా దూసుకుపోయింది. అంతటితో ఆగలేదు, మళ్ళీ రెండు

సార్లు పిస్తోలు పేలింది. చంద్రహిల్స్‌లో ఆ చప్పుడు మోగిపోయింది.

కూలిపోయాడు అమృతరాజు నెత్తుటి మడుగులో.

జోగిందర్ కొండ చాటునుంచి బయటకు వచ్చాడు.

అమృతరాజులో చలనం ఆగిపోయింది.

మోటార్‌సైకిలు లైటు వెలుతుర్లో గుండెలోనించి నెత్తురు బయటకు వస్తూ కనపడింది.

"జోగిందర్ .... బేబీని ఇక్కడే వదిలిపెడదామా?" నల్లటి డ్రస్సులోవున్న అనుచరుడు అడిగాడు.

"వద్దు .... అమృతరాజు ఇంటిముందు పడేసివెళ్ళిపోదాం" అన్నాడు జోగిందర్ చెట్టువైపుకు వెళుతూ....

కొంచెంసేపటికి చీకట్లోవున్న కారు ఇంజన్ బరబర మన్న చప్పుడు అక్కడి నిశ్శబ్దాన్ని మళ్ళీ తరిమికొట్టింది.

7

సూపర్నెంటాఫ్ పోలీస్ కార్యాలయం—

బల్లమీద వున్న టెలిఫోన్ గణగణమని మోగింది. ఏదో ఫైలు చూస్తున్న నాయక్ రిసీవర్ తీసుకుని "యస్. పి. స్పీకింగ్" అన్నాడు.

అవతల్నించి ఇన్‌స్పెక్టర్ జనరల్ ఆఫ్ పోలీస్ మాట్లాడుతున్నాడు.

"సర్"

"మిస్టర్ నాయక్....జాగ్రత్తగా వినండి. ఇప్పుడే మద్రాసు ఐ.జి ఆఫ్ పోలీస్‌నుంచి మెసేజ్ వచ్చింది. అంతర్జాతీయ నేరస్థుడు కాస్ట్రో మద్రాసునించి మన సిటీకి వస్తున్న ఫ్లైట్‌లో బయల్దేరినట్టు కొంచెం ఆలస్యంగా తెలిసిందట. జాగ్రత్తగా వుండమని హెచ్చరించాడు. కాస్ట్రో ఎక్కడ పాదంపెడితే అక్కడి ప్రజలకు, పోలీసు

లకు మనశ్శాంతి వుండదు. అతను మన నగరానికి వూరికే సరదాగా రాలేదనీ ఎవరో అతన్ని ఆహ్వానించారనీ నా అనుమానం. అటువంటి అవసరం ఎవరికి వున్నదో మీకు తెలుసు. ప్రస్తుతం మనం డీల్ చేస్తున్న కేసుకీ కాస్ట్రో రాకకీ సంబంధం వుందని వూహిద్దాం. అంతకంటే ఈ నగరానికి ప్రమాదం ఇంకొకటి లేదు. అందుకే మొదట్లోనే అతడ్ని పట్టుకునే ప్రయత్నం చెయ్యాలి. అది సాధ్యం అవకపోతే ఈ నగరం వదిలి వెళ్ళిపోయేలా కాస్ట్రోని తరిమెయ్యాలి. వెంటనే రంగంలోకి దిగండి."

"థాంక్ యు సర్....ఇప్పుడే మూవ్ అవుతున్నాను"

"ఒన్ మినిట్....కాస్ట్రో నగరంలోకి ప్రవేశించగానే ఎవర్ని బలి తీసుకుంటాడో తెలుసుకదా"

"తెలుసు....మైగాడ్!"

అవతలి ఫోన్ అప్పటికే డిస్కనెక్ట్ అయ్యింది.

యస్.పి. నాయక్ లేచి నిలబడ్డాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే ఎయిర్ పోర్ట్‌లో మద్రాసునించి వచ్చిన ఫ్లైయిట్ లాండయ్యింది.

*　　　*　　　*

కాస్ట్రో చేతిలో తోలుసంచీ వుంది.

నలుగురి ప్రయాణీకుల తర్వాత అతను కిందికి దిగాడు. ఏదో ఫ్లైయిట్ టేకాఫ్ తీసుకోబోతున్నట్టు ఎనౌన్స్‌మెంటు వినపడుతోంది.

నిర్లక్ష్యంగా నడుస్తున్నాడు కాస్ట్రో.

కళ్ళకు గోల్డ్ ఫ్రేమ్ అద్దాలు తగిలించుకున్నాడు. జీన్స్ ప్యాంటు మీద బాగా వదులుగా వున్న గీతల షర్టును టక్ చేశాడు.

ఎరుపురంగులో వున్న మొహంమీద నల్లగా వున్న

ఫెల్ట్ హేట్ పెట్టుకున్నాడు. ఆరడుగుల ఒక్క అంగుళం ఎత్తుగా వున్నాడతను.

పది నిముషాల్లో అతను ఎయిర్‌పోర్టునించి బయటకు వచ్చాడు.

టాక్సీస్టాండు దగ్గర ఆగాడు.

తోలుసంచీ కిందపెట్టి సిగరెట్ ముట్టించి పొగ వది లాడు.

ఒక్కసారి టాక్సీ లన్నింటినీ చూసి, పొగ వదులుతూ ఓ టాక్సీ దగ్గిరకు వెళ్ళి ఎక్కాడు,

“హోటల్ రోజ్‌లాండ్” చెప్పాడు కాస్ట్రో.

టాక్సీ కదిలింది.

రోడ్డుకు రెండు వైపులా దీపాలు ప్రకాశవంతంగా వెలుగుతున్నాయి. కాస్ట్రో పొగ వదులుతూ బయటకు చూస్తున్నాడు. ప్రవాహంలా ఎదురునించి వస్తున్నాయి వాహనాలు....

చల్లటి గాలి రివ్వున దూసుకు వస్తూంది.

ఒక్కసారి తల తిప్పి వెనక్కు చూశాడు.

ఏవో వాహనాలు వస్తున్నట్టు లైట్లు వెలుతురు కన పడింది.

అతను వొంగాడు.

తోలుసంచీలోనించి ఏదో వస్తువును తీసి ప్యాంటు జేబులోకి నెట్టాడు.

టాక్సీ వేగంగా మలుపు తిరుగుతోంది. ట్రాఫిక్ క్లియర్‌గా వుండటంతో డ్రయివరు కూడా ఎక్కడా వాహనాన్ని స్లో చెయ్యవలసిన అవసరం లేదు.

ఐదు నిముషాలు గడిచాయి.

కాస్ట్రో చెవులకు ఏదో వినబడింది. అతడి అంతరంగం

అతడికి ఏవో సూచనలు చేసింది.

మెయిన్‌రోడ్‌మీద జారిపోతున్న టాక్సీని పక్కనే వున్న సందులోకి తిప్పమన్నాడు కాస్ట్రో.

"సర్....రోజ్‌లాండ్ దగ్గరికి వచ్చేశాం" అన్నాడు డ్రయివర్ వినయంగా.

"నాకు తెలుసు....ఈ పక్కరోడ్డులో దిగిపోతాను" కటువుగా అన్నాడు కాస్ట్రో.

స్లో అయి పక్కనే వున్న చిన్న సందులోకి తిరిగింది టాక్సీ.

ఆ సందులో జనసంచారం లేదు.

ఇళ్ళలో దీపాల వెలుతురు బయటకు రావటంలేదు.

దూరంగా ఎక్కడో వీధిదీపం వెలుగుతోంది.

"ఎస్....ఇక్కడే....ఇదే ఇల్లు ఆపెయ్" అన్నాడు కాస్ట్రో.

టాక్సీ ఆగిపోయింది.

డ్రయివర్ దిగబోతున్నప్పుడు కాస్ట్రో చేతిలో పిస్తోలు ప్రత్యక్షమయ్యింది. డ్రయివర్ వెన్నులో గుచ్చాడు పిస్తోలు మొనతో కాస్ట్రో ముందుకు వొంగి.

"ఏమిటి?" భయంగా అడిగాడు డ్రయివర్ వెనక్కు తిరక్కుండానే,

కాస్ట్రో మాట్లాడలేదు.

సైలెన్సర్ అమర్చిన పిస్తోలు రెండుసార్లు చిన్న చప్పుడుచేసింది. వెన్నులోకి దూసుకుపోయాయి తూటాలు.

చిన్నగా మూల్గి స్టీరింగ్ వీల్‌మీదకు వాలిపోయాడు డ్రయివర్. పిస్తోలును జేబులోపెట్టుకొని తోలుసంచీ పట్టుకొని కిందకు దిగి మెయిన్‌రోడ్డు వైపు నడవటం మొదలు పెట్టాడు కాస్ట్రో.

మెయిన్‌రోడ్డు దగ్గరవుతుండగా పోలీస్ సైరన్ విన పడింది.

కాస్ట్రో క్షణంకూడా ఆలస్యం చెయ్యలేదు. ఏర్‌పోర్ట్ నించి వస్తున్నప్పుడే అతడికి ఆ సైరన్ లీలగా విన పడింది.

అందుకే రోడ్డు పక్కనేవున్న అంతగా ఎత్తులేని గోడ మీదనించి లోపలకు జంప్‌చేశాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే యస్.పి. నాయక్ వున్న పోలీసుకారు ఆ సందును దాటి వేగంగా వెళ్ళిపోయింది.

రెండు నిముషాలకు కాస్ట్రో గోడదూకి బయటకు వచ్చాడు. మెయిన్‌రోడ్డు చివర్లోవున్న టెలిఫోన్ బూత్ లోకి ప్రవేశించి ఏదో నెంబర్ డయల్‌చేశాడు.

* * *

నాయక్ విసుగ్గావున్నాడు. కాస్ట్రోకోసం ఎన్ని వీధులు తిరిగినా అతని ఆచూకీ తెలీలేదు. ఏర్‌పోర్టు అంతా వెతికినా అతను కనపళ్ళేదు. అప్పటికే అతను బయటకు వెళ్ళివుంటాడనుకున్నాడు.

కాస్ట్రో నిజంగా నగరంలో అడుగు పెట్టివుంటే తెల్ల వారేసరికి ఈలోపలే ఏదో ఒక పోలీసుస్టేషన్‌కు అతడు చేసే మొదటి హత్య గురించి ఇన్ఫర్‌మేషన్ వచ్చి తీరు తుంది.

గొప్ప శాడిస్టు కిల్లర్‌గా కాస్ట్రోకి ప్రపంచ వ్యాప్తంగా పేరువుంది. ఐదేళ్ళక్రితం అతను ఇండియాలోనే నూట ఇరవై హత్యలుచేసి ఎవ్వరికీ దొరక్కుండా దేశంనించి అదృశ్యమైపోయాడు.

మళ్ళీ ఇప్పుడు వచ్చాడు.

పోలీస్ సైరన్ మోగించుకుంటూ రోడ్డుమీద తిరిగి

వస్తూంది యస్.పి. నాయక్ వున్నకారు.

రివ్వున వచ్చి పోలీసుస్టేషన్ ముందు ఆగింది.

చప్పుడు విని లోపల్నించి నలుగురు కానిస్టేబుళ్ళు వచ్చి నాయక్‌కు శాల్యూట్ చేసి నిల్చున్నారు.

"అమృతరాజ్ వున్నాడా?"

లోపలకు నడుస్తూ అడిగాడు నాయక్.

"లేరుదొరా ...ఇంట్లోనే వున్నారు?"

"ఇంటరాగేషన్ అయిపోయిందా? ఆ ఇద్దరు కిరాయి గూండాలు ఏమైనా ఇన్ఫర్మేషన్ ఇచ్చారా?" కూర్చుంటూ అడిగాడు.

నలుగురూ ఒకరిమొహాలు ఒకరు చూసుకున్నారు ఆశ్చర్యంగా.

"మాటాడవేం? అమృతరాజ్ ట్రీట్‌మెంట్ పనిచెయ్యలేదా? సెల్ ఓపెన్ చెయ్యండి. వాళ్ళిద్దర్నీ చూడాలి" నాయక్ నిలబడుతూ అన్నాడు.

వాళ్లు భయంతో వొణికిపోయారు.

అక్కడ్నించి ఒక్క అడుగుకూడా కదల్లేదు. వాళ్ళకు అంతా వింతగా అనిపించింది. దాదాపు నలభై నిముషాల క్రితం యస్.పి. నాయక్ ఫోన్లో మాట్లాడాడు. ఆయన చెప్పినట్టుగానే ఇద్దరు పోలీసు అధికారులువచ్చి ఆ ఇద్దరు గూండాలను తీసుకువెళ్ళారు.

ఇప్పుడు నాయక్ స్వయంగా వచ్చి ఆ గూండాలను చూడాలంటున్నాడు.

ఏమిటిదంతా?

నాయక్ జోక్ చేస్తున్నాడా?

కాదు—ఆయన స్టేటస్‌కు సాధారణ కానిస్టేబుల్స్‌తో జోక్ చెయ్యడని వాళ్ళకు గట్టిగా తెలుసు. అందుకే వాళ్ళు

కాళ్ళలో మేకులు కొట్టినట్టు నిలబడ్డారు.

"వాట్ హేపెండ్?! నడవరేం?"

"దొరా....దాదాపు నలభై నిముషాల క్రితం తమరే ఫోన్ చేశారు దొరా."

"నేనా? షటప్ యూ ఫూల్....నేను ఫోన్ చెయ్య లేదు. ఎవరు రిసీవ్ చేసుకున్నారు?"

వణికిపోతూ అన్నాడు ఆ కానిస్టేబుల్ "నేనే దొరా"

"చెప్పు....ఏం జరిగింది?"

అంతా చెప్పేశాడు అతను ఏడుపుగొంతుతో.

"ఇడియట్స్....మిమ్మల్ని సర్వీస్‌నించి డిస్మిస్ చేసేస్తాను. నా గొంతును మీరు గుర్తుపట్టలేకపోయారా? ఆ జైన్ మనుషులు మిమ్మల్ని వెధవల్నిచేసి ఆ గూండా లను తెలివిగా బయటకు తీసుకెళ్ళారు. అమృతరాజ్ ఎందుకు వెళ్ళిపోయాడు అప్పుడే."

"ఇంటినించి ఫోన్ వచ్చింది. వెంటనే కంగారుగా వెళ్ళిపోయారు దొరా."

"కంగారుగా వెళ్ళాడా? ఎందుకు? ఏమిటా ఫోన్ మెసేజ్?"

"తెలీదు దొరా. ఆమె ఫోన్ చెయ్యగానే ఆయన ఇంటికి పోతున్నప్పుడు మళ్ళీ ఎవరో ఫోన్ చేశారు. ఇంటికి వెళ్ళి తిరిగి వచ్చి పది నిముషాలు ఆ గూండాలను బెల్టుతో చచ్చేట్టుకొట్టి వాళ్ళు స్పృహతప్పిపోయాక మళ్ళీ వెళ్ళిపోయారు దొరా. తమకు ఫోన్ చేస్తే ఇంటికి తెలియ జేయమన్నారు. మళ్ళీ ఆయన ఫోన్ చెయ్యలేదు."

సిగరెట్టు వెలిగించాడు నాయక్.

ఆయనకు ఈ కేసంతా కన్ఫ్యూజింగ్‌గా తోచింది. ఒక పద్ధతిలో దర్యాప్తుసాగే అవకాశమే కనపడటం

లేదు.

అమృతరాజుకు అతని భార్య ఏమని ఫోన్ చేసింది? తర్వాత అతనికి ఎవరు ఫోన్ చేసారు? తిరిగి వచ్చి గూండాలను మళ్ళీ ఎందుకు కొట్టాడు?

వాళ్ళనించి ఇన్ఫర్మేషన్ తెలిసినా, తెలియకపోయినా తను ఫోన్‌చేసి చెప్పమన్నాడు. కాని తనకు ఫోన్ చెయ్యకుండా అమృతరాజ్ ఇంటికి ఎందుకు వెళ్ళిపోయాడు?

అతను ఇంకా ఇంట్లోనే వున్నాడా?

"అమృతరాజ్ ఇంటికి డయల్ చెయ్యండి."

ఒక కానిస్టేబుల్ ఫోన్ అందుకోబోయాడు. అప్పుడే ఫోన్ మోగింది. అతను రిసీవర్ ఎత్తి "యస్. పి. దొరగారు వున్నారు" అంటూ రిసీవర్‌ని నాయక్‌కి ఇచ్చాడు "అమృతరాజ్‌గారి భార్య" అని.

"ఎవరు? నాయక్‌గారేనా?"

"అవునమ్మా....నేనే" ఆమె గొంతులో కంగారు ఆయనకు స్పష్టంగా తెలిసింది.

"మీరు వెంటనే ఇక్కడికి వస్తారా? ప్లీజ్."

"అమృతరాజ్ ఇంట్లో లేడా?"

"లేరు....మీరు వెంటనే రండి ప్లీజ్....ఆలశ్యం చెయ్యొద్దు."

"ఇప్పుడే వస్తున్నాం."

నాయక్ లేచి నిలబడి బయటకు నడిచాడు.

ఆతడి పక్కనే నలుగురు కానిస్టేబుళ్ళు నడిచారు.

"ఇద్దరు నాతో రండి."

కార్లో కూర్చున్నారు.

పది నిముషాల్లో అమృతరాజ్ ఇంటి ముందు ఆగింది తెల్లటి ఎంబాసిడర్.

పెద్ద పెద్ద అడుగులతో నాయక్ లోపలకు నడిచాడు. కానిస్టేబుళ్ళూ ఆయన వెంట నడిచారు.

వాళ్ళు వెళ్ళేసరికి బెడ్ మీద బేబీ పడుకుని వుంది. పక్కనే డాక్టరు బేబీకి స్పృహ తెప్పించే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. నర్మద భయంగా, విచారంగా బేబీని చూస్తూంది

"వచ్చారా? కూర్చోండి" అన్నది నర్మద యస్. పి.కి కుర్చీ చూపుతూ....

"వాట్ హేపెండ్.... చెప్పమ్మా.... పాపకు ఏమయ్యింది? అమృతరాజ్ ఎక్కడకి వెళ్ళాడు?" ఆత్రంగా అడిగా డాయన.

వెంటనే చెప్పలేకపోయింది నర్మద.

రెండు నిముషాలకు వస్తున్న దుఃఖాన్ని, ఏడుపును బలవంతంగా నొక్కిపట్టి బేబీని కిడ్నాప్ చెయ్యటం దగ్గర్నుంచి జరిగిందంతా చెప్పింది. చివరలో అమృతరాజ్ ఆ గూండాలను కొట్టి చంపినట్టు కూడా చెప్పింది.

"లేదమ్మా....అమృతరాజ్ వాళ్ళని చంపలేదు. స్పృహ తప్పించాడు అంతే ఇంతకీ అతనేమయినట్టు?"

"అదే నాకు తెలీలేదు. బేబీని తీసుకురావటానికి వాళ్ళు రమ్మన్న ప్రదేశానికి వెళ్ళారు. పది నిముషాల క్రితం ఎవరో కార్‌లో తీసుకు వచ్చి ఇంటి ముందు పడేసి వెళ్ళి పోయారు. కాని ఇప్పటిదాకా ఆయన తిరిగి రాలేదు."

"వాళ్ళు అమృతరాజ్‌ని బేబీ కోసం ఎక్కడికి రమ్మన్నారో నీకు తెలుసా?"

"తెలీదు. నాకు వినపడలేదు. ఆయన కూడా నాతో చెప్పలేదు."

"ఆయన్ని రమ్మని బేబీని వాళ్ళే ఎందుకు తీసుకు

వచ్చి ఇక్కడ వదిలిపెట్టారో అర్థం కాలేదు. నాకెందుకో భయంగా వుంది. ఆయన ఆచూకీ తెలుసుకోండి ...ఆయన క్షేమంగా లేడని అనిపిస్తూంది. క్షేమంగా వుంటే ఇంటికి రాకుండా వుండరు. ఎక్కడికయినా వెళుతుంటే ఫోన్ చేసి చెప్పేవారు.''

ఒకే ఒక్క క్షణం ఆలోచించాడు నాయక్. ఏం జరిగి వుంటుందో ఆయన వూహించాడు. వాళ్ళకు చెప్పినట్టుగా అమృతరాజు ఆ గూండాలను చంపాడో లేదో తెలుసుకోటానికే ఎవరో తనలాగా స్టేషన్‌కు ఫోన్ చేశారు. వాళ్ళు బతికే వున్నారని తెలిశాక అమృతరాజు వాళ్ళని చీట్ చేశాడని తెలిసి వుంటుంది అటువంటి మనిషిని వాళ్ళు ప్రాణాలతో వదిలి వుంటారా?

నో....నమ్మకం లేదు.

వెంటనే సిటీ అంతా గాలించాలి.

తన ఆలోచనలను నర్మదతో చెప్పలేదు నాయక్.

ఆమె భయపడుతుంది.

అమృతరాజు ప్రాణాలతో వుండివుంటాడనే నమ్మకం నాయక్‌లో లేదు.

ఫోన్ దగ్గరకు నడిచాడు.

అప్పటికి డాక్టర్ బీబీకి స్పృహ తెప్పించే ప్రయత్నంలోనే వున్నాడు.

పోలీసు స్టేషన్‌లకు ఫోన్ చేశాడు నాయక్. అందర్నీ అమృతరాజ్ ఇంటి దగ్గరికి రమ్మని చెప్పాడు పోలీసు జీపులతో వెంటనే—

నాయక్ ప్రయత్నాలని చూసి నర్మద అడిగింది—

''ఆయనకు ప్రమాదం జరిగి వుంటుందని మీరుకూడా అనుకుంటున్నారు కదూ?''

"ఏమో తెలేదు. అమృతరాజు అంత బలహీనుడు కాదు. అంత సులభంగా శత్రువులకు దొరికిపోడు. ఐనా మన ప్రయత్నం చెయ్యాలి. అతని ఆచూకీ తెలుసుకోవాలి. అందుకే వాహనాలతో సిబ్బందిని రమ్మని ఫోన్ చేశాను."

"డాక్టర్ ....బేబీకి ఎలా వుంది?" అడిగాడు నాయక్ బేబీ దగ్గరకు నడిచి.

"బాగా ఘాటయిన మత్తు ఇంజెక్షన్ ఇచ్చి వుండాలి. తెలివిలోకి రావటానికి ఇంకొంచెం ఆగాలి."

పదిహేను నిముషాలకు పోలీసు సిబ్బంది వాహనాలు అమృతరాజు ఇంటి ముందు ఆగాయి.

సిటీ అంతా గాలించి అమృతరాజు జాడ తెలుసుకోమని వాళ్ళందరినీ పంపించాడు నాయక్. ఎప్పటికప్పుడు తనకు ఫోన్‌లో సమాచారాన్ని అమృతరాజు ఇంటికే తెలియజెయ్యమని చెప్పాడు.

డాక్టరు వెళ్ళిపోయాడు.

నర్మద బేబీ పక్కనే కూచుంది.

నాయక్ సిగరెట్ ముట్టించాడు.

ఆయన ఆలోచనలన్నీ చీకటి చక్రవర్తులు నగరాన్ని నేరస్థులతో నింపిన ధనుంజయ్-జైన్-వాడియాలమీదకు వెళ్ళాయి. వాళ్ళని చట్టానికి అప్పగించాలనేది నాయక్ ధ్యేయం. నగరంలో శాంతిభద్రతలన్నీ వాళ్ళ పిడికిళ్ళలో వున్నాయి.

డబ్బుతో డబ్బు కోసం ఎంతటి అరాచకాన్ని సృష్టించటానికైనా వెనకాడని మనుషులు వాళ్ళు.

వినాయక్ గుర్తుకు వచ్చాడు. అతను ఆ ముగ్గురు

క్రిమినల్స్ నేరాల గురించి సంపాదించిన ఫిల్మ్ కేసెట్ ను ఎక్కడ దాచివుంచాడో ఇంతవరకు తెలీలేదు.

ఆ ఫిల్మ్ కోసమే ఈ హత్యలన్నీ జరుగుతూ వుండాలి. ఆ ఫిల్మ్ వాళ్ళ చేతుల్లో పడక ముందే దాన్ని తను సంపాదించాలి. దాని ఆధారంతో ఆ ముగ్గుర్నీ చట్టానికి అప్పగించాలి.

అరగంట గడిచిపోయింది.

ఫోన్ మోగింది.

"నాయక్ హియర్."

"సర్.... నేను ఇన్ స్పెక్టర్ ఇంద్రారెడ్డిని మాట్లాడుతున్నాను. లేబర్ కాలనీ దగ్గర వున్న మైదానంలో రెండు శవాలు పడివున్నాయి. ఇద్దరి చేతులకీ బేడీలు వున్నాయి. వాళ్ళు పోలీసు వేషంలో వచ్చి క్రిమినల్స్ను బయటకు తీసుకువెళ్ళిన గూండాలయివుంటారు. వాళ్ళిద్దర్నీ ఎవరో కాల్చి చంపారు."

ఆ వార్త విని నాయక్ అంతగా ఆశ్చర్యపడలేదు. ఆ ఇద్దర్ని చంపమని బేరం పెట్టటానికే వాళ్ళు అమృతరాజు బేబీని కిడ్నాప్ చేశారు.

"ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్ని అక్కడ కాపలా ఉంచండి. మీ పెర్చింగ్ కంటిన్యూ చెయ్యండి" చెప్పాడు నాయక్..

"ఇన్ఫర్మేషన్ దొరికిందా?" అడిగింది నర్మద.

"లేదమ్మా.... వేరే న్యూస్"

నాయక్ మళ్ళీ సిగరెట్టు ముట్టించాడు.

ఈ హత్యలగురించి ఐ.జి. సీరియస్గా తీసుకుంటాడని నాయక్ అనుకున్నాడు.

పిటీ— ఈ నేరాలన్నింటినీ ఎవరు చేయిస్తున్నారో తెలుసు. నేరస్థులు ఎవరిచేతుల్లో బొమ్మలో తెలుసు. ఐనా

ఆ మనుషుల్ని చట్టబద్ధంగా అరెస్టుచేసి శిక్ష విధించే అవకాశం లేదు.

అందుకు సాక్ష్యం కావాలి!

చాలా బలమైన సాక్ష్యం అవసరం.

ఆ సాక్ష్యం ఎక్కడో వుంది. ఆ సాక్ష్యాన్ని సంపాదించిన మనిషిని వాళ్ళే హత్యచేశారు. అనుమానంతో డాక్టర్ గోవర్ధన్‌ని చంపేశారు. ఆ సాక్ష్యానికి సంబంధించే ఇన్ని హత్యలూ జరుగుతున్నాయి.

ఈ నేరాలకు అంతం వుండదా?

ఈ నేరస్థులకు తోడుగా ఇప్పుడు అంతర్జాతీయ నేరస్థుడు కాస్ట్రోకూడా నగరంలో అడుగుపెట్టాడని తెలిసింది.

నాయక్ ఆలోచనలకు అంతరాయం కలుగుతూ ఫోన్ మోగింది. రిసీవర్ తీసుకున్నాడు.

"సర్....ఇన్‌స్పెక్టర్ ఆంటోని మాట్లాడుతున్నాను. బేంక్ స్ట్రీట్ పక్కనే వున్న ఇరుకుసందులో ఓ టాక్సీ ఆగివుంది. అందులో వున్న డ్రయివర్ వీపులో పిస్తోలు పేల్చి ఎవరో హత్యచేశారు"

"అవును. అది కాస్ట్రో మార్కు హత్య. ఇద్దరు కానిస్టేబుళ్ళను అక్కడ కాపలా వుంచండి. మీరు అమృతరాజుకోసం సెర్చ్ చెయ్యండి"

రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

నర్మద మళ్ళీ ఏదో అడగబోతున్నప్పుడు మళ్ళీ ఫోన్ మోగింది.

"యస్. నాయక్ హియర్"

"ఐయామ్ సారీసర్....ఇన్‌స్పెక్టర్ యశ్‌పాల్‌శర్మను మాట్లాడుతున్నాను. చంద్రహిల్స్ దగ్గర అమృతరాజును

ఎవరో దారుణంగా కాల్చి చంపారు"

"మైగాడ్!"

* * *

—నేను ప్రమాదానికి దగ్గరలో వున్నాను—అని వినాయక్ అనటం గుర్తుకు వచ్చి రాజేశ్వరికి యేడుపొచ్చింది.

అతను ఎంత మంచివాడు—అనుకుంది. ఎంతోమంది రాజేశ్వరి దగ్గిరకు ఆ సుఖంకోసమే వచ్చేవాళ్ళు. కాని వినాయక్‌లో కామంలేదు. పదివేల రూపాయలు కూడా ఆమెకు ఇచ్చాడు.

ఎందువల్లనో అతను రాలేదనుకున్నది. అంతేకాని—అతను హత్య చెయ్యబడ్డాడని అనుకోలేదు. ఆ ఫోటో కింద వున్న మేటర్‌ని చదివింది. అతని గురించి తెలిసిన వాళ్ళు యస్.పి. నాయక్‌ను కలుసుకోమని రాసివుంది.

రాజేశ్వరి బాధతో కళ్ళు మూసుకుంది.

అవును. తను యస్.పి. నాయక్‌ను కలుసుకోవాలి... వినాయక్ గురించి తనకు తెలిసినదంతా చెప్పాలి.

కళ్ళు తుడుచుకుంది రాజేశ్వరి. పేపర్ని మడిచి లేచి నిలబడింది. అప్పుడు టైమెంతయ్యిందో ఆమెకు తెలీదు. తొమ్మిది గంటలు అవుతుందేమో అనుకున్నది.

ఈ టైములో తను ఒంటరిగా యస్.పి ఆఫీస్‌కు వెళ్ళగలదా? వెళ్ళినా అక్కడ ఎవరయినా వుంటారా? ఇప్పుడు కాదు. తెల్లారి ఉదయం వెళ్ళాలనుకుంది.

మళ్ళీ బెడ్ మీద పడుకుంది.

ఆమె ఎదురుగా వినాయక్ నిలబడి వున్నట్టుగా అనిపించింది. అతడి గురించే ఆలోచిస్తున్నప్పుడు తలుపులమీద చప్పుడయ్యింది.

ఎవరో విటుడనుకున్నది.

లేచి తలుపులు తెరిచింది.

ఎదురుగా ఖాదర్ నిలబడి వున్నాడు. తలుపు తెరిచిన రాజేశ్వరిని చూసి వెకిలిగా నవ్వాడు.

ఆ సమయంలో ఖాదర్ రావటం రాజేశ్వరి కిష్టంలేదు.

ఐనా తప్పదు.

వృత్తి అలాంటిది. అడ్డుతప్పుకుంది. అతను లోపలకు వచ్చాడు. అతడి చేతిలో పొడుగ్గా వున్న విస్కీ సీసా వున్నది.

రాత్రికి అతడి పడక అక్కడే అనుకున్నది ఆమె.

"తలుపులు మూసివుంటే లోపల ఎవరో ఉన్నాడను కున్నాను" అన్నాడు ఖాదర్ బెడ్ మీద కూర్చుని.

రాజేశ్వరి మాట్లాడలేదు. అతడ్ని చూసింది.

పదిరోజులకో పదిహేను రోజులకో అతను వస్తాడు. వస్తూ మందుసీసా తీసుకువస్తాడు. తాగి అక్కడే పడి నిద్రపోతాడు. అతడంటే రాజేశ్వరికి ఎందుకో ఇష్టంలేదు. ఖాదర్ మొహంలో క్రూరత్వం అందుకు కారణం కావచ్చు.

చిన్న బల్లను అతడి ముందుకు జరిపింది.

గ్లాసు—జగ్గుతో నీళ్ళు తెచ్చిపెట్టింది.

"ఒంట్లో బావుండ్లేదా!" ఖాదర్ అడిగాడు సీసామూత తీస్తూ.

"బాగానే వుంది" అన్నాదామె.

"కూర్చో"

అతడికి కొంచెం దూరంలో కూర్చుంది.

"మందుకొడతావా?" గ్లాసులోకి వంచుతూ అడిగాడు.

"వద్దు"

"మంచిదానివి" గ్లాసెత్తి తాగాడు.

అతను తొందరగా తాగి నిద్రపోతే బావుండుననిపించింది. ఆమెకు మనసు బాగోలేదు. ఆమె వినాయక్ గురించే ఆలోచిస్తూంది.

అతడ్ని ఎవరు చంపారు?

ఎందుకు చంపారు? అతని శత్రువులు ఎవరు? వాళ్ళను పోలీసులు పట్టుకున్నారా?

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావ్?" మళ్ళీ సీసాలో విస్కీని గ్లాసులోకి వంచుతూ అడిగాడు ఖాదర్.

"రేపు నువ్వు నాకో సాయంచెయ్యాలి"

"ఏమిటి?"

"నన్ను యస్.పి. ఆఫీసుకు తీసుకువెళ్ళు" అన్నది రాజేశ్వరి.

"యస్.పి. ఆఫీసుకా?!" ఆశ్చర్యంగా ఆమెను చూస్తూ అడిగాడు.

"అవును. యస్.పి. నాయక్‌గార్ని కలుసుకోవాలి"

"ఆయనతో నీకు పనేమిటి?" మామూలుగా అడిగాడు.

"ఎవరో కాల్చి చంపిన వినాయక్ నాకు తెలుసని ఆయనతో చెప్పాలి."

ఆ మాట వినగానే ఖాదర్‌కి ఊపిరాడలేదు. అతను జైన్ గ్యాంగ్‌లో పనిచేసే నేరస్థుడు. అతడి గురించి రాజేశ్వరికి తెలీదు. తను ఎక్కడో ఏదో ఉద్యోగం చేస్తున్నట్టు ఖాదర్ ఎప్పుడో రాజేశ్వరికి చెప్పాడు.

వినాయక్-రాజేశ్వరికి తెలుసా? ఇంకా రాజేశ్వరికి - వినాయక్ గురించి ఏం తెలుసు? తెలుసుకోవాలి.

"వినాయక్ నీకు తెలుసా?"

"అవును. వినాయక్ నీక్కూడా తెలుసా?" అడిగిందామె.

"నాకు తెలీదు. కొన్నిరోజులక్రితం అతడ్ని ఎవరో హత్యచేసినట్టు పేపర్లో చదివాను."

"ఇప్పుడే నాకు తెలిసింది. చాలా మంచివాడు.... నాతో చెప్పాడు తను ప్రమాదంలో ఇరుక్కున్నానని.... చివరకు వినాయక్ భయపడినంత జరిగింది....అతడ్ని చంపేశారు" బాధగా అన్నది ఆమె.

అప్పటికే అతను సగం సీసా విస్కీ తాగేశాడు. విస్కీ అతన్లో పనిచెయ్యటం మొదలుపెట్టింది. అతడికి సంతోషంగా వుంది. వినాయక్‌తో సంబంధంవున్న ఆడదాని గురించి తెలిసింది. రాజేశ్వరికి - వినాయక్ ఏదో చెప్పి వుంటాడు. తెలుసుకోవాలి.

బెడ్‌మీద వెనక్కువాలాడు ఖాదర్.

విస్కీ మత్తు మళ్ళీ దిగిపోతున్నట్టుగా అనిపించింది.

జైన్—వినాయక్ దగ్గరవున్న ఆ ఫిల్మ్ కేసెట్ గురించి తెలుసుకోటానికి ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాడో ఖాదర్‌కి తెలుసు. రాజేశ్వరి ద్వారా ఆ రహస్యాన్ని తెలుసుకుని కేసెట్‌ను సంపాదిస్తే జోగిందర్ స్థానం తనకు దక్కుతుంది.

"వినాయక్‌ను ఎందుకు చంపారో నీకు తెలుసా?" ఆమెను అడిగాడు ఖాదర్ పడుకునే—

"తెలీదు."

"వినాయక్ దగ్గర అతని శత్రువులకు సంబంధించిన ఏదో వస్తువుందిట. అందులో శత్రువుల నేరాలకు సాక్ష్యాలున్నాయట....వాటికోసం వాళ్ళు అతన్ని చంపేశారుట."

"ఆ వస్తువు వాళ్ళకు దొరికిందా?"

"దొరకలేదని పేపరులో రాశారు. అతను దాన్ని ఎక్కడో జాగ్రత్తగా దాచిపెట్టాడుట. అతనువున్న లాడ్జి

గదిలో వెతికారు. అందులో దొరకలేదు. కాని అతను ఆ వస్తువును ఎక్కడ దాచివుంచాడో నాకు తెలుసు'' అన్నాడు ఖాదర్.

“నీ కెట్లా తెలుసు!” ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

“ఊహించాను.”

“ఎక్కడ?”

“ఇక్కడే....ఈ ఇంట్లోనే!” అన్నాడు లేచి కూర్చుని సిగరెట్టు ముట్టిస్తూ “అవును కదూ?” అనడిగాడు.

“ఈ ఇంట్లోనా! నాకు తెలీకుండా ఈ ఇంట్లో ఆ వస్తువును దాచిపెట్టాడా?”

“బాగా నటిస్తున్నావు....నిజంగా నీకు తెలీదా?”

“నాకు తెలీదు. ఐనా అంత ముఖ్యమైన వస్తువు గురించి నాకెందుకు చెబుతాడు?”

“నీకు చెప్పకపోయినా వినాయక్ ఆ వస్తువును ఈ ఇంట్లోనే పెట్టివుంటాడు, వెదుకుదామా?”

రాజేశ్వరి మాట్లాడలేదు.

“ఆ వస్తువు దొరికి దాన్ని పోలీసులకు ఇస్తే వాళ్ళు వినాయక్‌ను హత్యచేసిన మనుషులను పట్టుకుంటారు.”

“నీ అనుమానమే....నాకు తెలీకుండా వినాయక్ ఈ ఇంట్లో రహస్యంగా దాచిపెట్టే అవకాశంలేదు. ఐనా చూద్దాం” అంటూ లేచింది.

ఖాదర్ కూడా లేచాడు.

ముందుగా ఖాదర్ మంచంమీద వున్న పరుపును తీశాడు. దానికింద ఏమీలేదు.

అల్మరా తెరిచారిద్దరూ. అందులో రాజేశ్వరి, లంగాలు, జాకెట్లు వున్నాయి. వాటన్నింటినీ తీసిచూశారు. రెండు

సూట్కేసులను తెరిచారు. అందులో కూడా అన్నీ చీరలు, ఇతర బట్టలూ వున్నాయి.

కిచెన్ రూంలోకి వెళ్ళారు.

అంగుళం కూడా వదలకుండా అన్నీ వెతికారు.

ఎక్కడా వాళ్ళకు ఏమీ దొరకలేదు.

అప్పటికి అరగంట దాటింది.

కుర్చీలకింద, బల్లకింద వొంగిచూశాడు ఖాదర్.

"నేం చెప్పలేదూ? వినాయక్ ఆ వస్తువును ఇక్కడ దాచివుంచలేదు."

ఖాదర్ మాట్లాడలేదు.

సిగరెట్టు ముట్టించి చేత్తో గడ్డాన్ని రుద్దుకుంటూ గది మధ్యగా నిలబడ్డాడు.

అతడు ఆలోచిస్తున్నాడు.

వినాయక్ ఆ కేసెట్‌ను దాచివుంచటానికి అతడికి మరో ఇల్లు లేదు. లాడ్జి గదిలో ఆ కేసెట్ దొరకలేదు.

ఈ ఇంట్లో అతను ఆ కేసెట్‌ను ఎక్కడ దాచి పెట్టాడు?

అప్పుడు పడింది ఖాదర్ చూపు గోడకువున్న రాజేశ్వరి ఫోటో మీదకు. అతను గబగబా ఆ ఫోటో దగ్గరకు నడిచాడు. రాజేశ్వరి అతడ్ని చూస్తూంది.

అతను ఆ ఫోటో వెనక్కు చేతిని పోనిచ్చాడు.

క్షణంలో ఆతని చేతిని బయటకు తీశాడు. అతడి చేతిలో ఒక ప్యాకెట్టువుంది.

ప్యాకెట్టును వూడదీశాడు.

అందులో ఫిల్మ్ కేసెట్ వుంది....

"ఓహ్!" సంతోషంతో ఎగిరాడు ఖాదర్.

రాజేశ్వరి కూడా షాక్‌య్యింది.

"ఇదే....ఈ కేసెట్ కోసమే ఆ వినాయక్ గాడ్ని చంపేశాం" సంతోషంతో అరిచాడు ఖాదర్. అతడి ఎదురుగా రాజేశ్వరి వుందనే విషయాన్ని అతను మరచిపోయాడు.

తలమీద పిడుగుపడ్డట్టు అదిరిపోయింది.

"ఏమిటి? మీరు వినాయక్‌ను చంపేశారా?"

అప్పుడు తిరిగి ఈ లోకంలో పడ్డాడు ఖాదర్....

"ఇప్పుడు నేనేమన్నాను?" అన్నాడు.

చెప్పిందామె—

మాటను మార్చే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు. రాజేశ్వరి దగ్గిర ఆ నిజాన్ని దాచివుంచాలని కూడా అతను అనుకోలేదు.

"అవును. వినాయక్ మాకు శత్రువు. ఈ ఫిల్మ్ కేసెట్‌తోనే వాడు మా బాస్‌లను భయపెట్టాడు. ఈ కేసెట్ గురించే మేమంతా భయపడుతున్నాం....ఈ కేసెట్ పోలీసులకు దొరికిందంటే మేమంతా జైల్లో కూర్చుని చదరంగం ఆడుకోవాలి ...ఈ కేసెట్ వినాయక్ ప్రాణాలను తీయించింది....ఇంత ముఖ్యమైన కేసెట్‌ను వినాయక్ నీ గదిలో నీ ఫోటో వెనక చాలా తెలివిగా దాచిపెట్టాడు. రాజేశ్వరీ....ఈ కేసెట్‌తో నా జాతకం మారిపోయింది."

కొంచెంసేపటికి షాక్‌నించి బయటపడింది రాజేశ్వరి.

ఖాదర్ మొహంలో క్రూరత్వం వుందనే అనుకుంది కాని—అతను నిజంగా మనుషుల్ని చంపే రాక్షసుడని అనుకోలేదు. వినాయక్‌ను చంపిన మనుషుల్లో ఖాదర్ కూడా వున్నాడా?

తను పొరపాటుచేసింది.

వినాయక్ గురించి ఖాదర్‌కి చెప్పకుండావుంటే బావుండేది.... ఇప్పుడయినా అతని దగ్గిర్నించి ఆ కేసెట్‌ని లాక్కోవాలి. దాన్ని పోలీసులకు ఇవ్వాలి....

"నువ్వింత దుర్మార్గుడివనుకోలేదు." అన్నాదామె దెబ్బతిన్నట్టు....

"ఇప్పుడు తెలుసుకో.... నేను దుర్మార్గుడినని తెలిస్తే నువ్వు వినాయక్‌గురించి చెప్పేదానివికాదు. నీకు తెలీదేమో.... వినాయక్ నాకంటే దుర్మార్గుడు. అతను ఎన్నో హత్యలు. దోపిడీలు చేశాడు."

రాజేశ్వరి మాట్లాడలేదు.

వినాయక్ వృత్తిరీత్యా ఎటువంటివాడయినా అతనిలో మంచితనం వుంది.... కాని ఖాదర్?

అతను కేసెట్‌ను మళ్ళా ప్యాక్‌చేశాడు.

"దాన్ని నాకివ్వు" అన్నది రాజేశ్వరి.

"నీకా? ఎందుకు?"

"దాన్ని పోలీసుల కిస్తాను"

"పోలీసులకా?" అంటూ పెద్దగా నవ్వాడతను.

"ఈ కేసెట్ ఖరీదెంతో నీకు తెలీదు. దీనికోసం దెబ్బయ్యిదు లక్షలు ఆ వినాయక్‌గాడికి ఇచ్చారు మా బాస్‌లు. ఇంత ఖరీదయినా కేసెట్‌ను నువ్వు పోలీసుల కిస్తావా?" హేళనగా నవ్వాడు.

రాజేశ్వరి పులిలా అతడిమీదకు దూకింది. ఖాదర్ చేతిలోవున్న కేసెట్‌ను లాక్కునే ప్రయత్నంచేసింది.

ఖాదర్ పక్కకు జరిగి రాజేశ్వరిని పట్టుకున్నాడు. భుజంమీద గట్టిగా నొక్కాడు. నొక్కుతూ ఆమె కళ్ళల్లోకి గుండెలు చీల్చటానికి సిద్ధపడుతున్న పులిలా చూశాడు. బాధతో కీచుమంటూ అరిచింది ఆమె.

విసురుగా ఆమెను బెడ్‌మీదకు నెట్టేడు.

"వినాయక్‌ను తల్చుకో" అన్నాడు బల్లమీదవున్న విస్కీబాటిల్‌ను అందుకుంటూ.

భయంగా చూసింది రాజేశ్వరి....

గోడకేసి కొట్టేడు సీసాను. టప్పున పగిలింది. సగం ముక్కలు గోడ అంచుకు జారిపోయాయి.

"ఆఖరిసారి గాలి పీల్చుకో" ముందుకువంగుతూ అన్నాడు.

"వద్దు....నన్ను చంపొద్దు...." చేతులు వూపుతూ అన్నది రాజేశ్వరి....

"నేరస్థుల రహస్యాలు తెలిసిన మనుషులెవ్వరూ బతకటానికి వీల్లేదు. నువ్వు బతికుంటే నాకు ప్రమాదం.... తప్పదు....నువ్వు చావక తప్పదు" అంటూ చేతిని బాగా పైకెత్తి పగిలిపోయిన సీసా ముక్క రాజేశ్వరి గుండెల్లోకి దించాడు.

అరవకుండా అరచేత్తో ఆమెనోరు మూశాడు.

మూల్గింది ఆమె. ఇంకో రెండుసార్లు పొడిచాడు. నెత్తురు చింది అతడి మొహంమీద పడింది.

రెండు నిముషాలకు ఖాదర్, శవాన్ని వదిలి కేసెట్‌తో రోడ్డు మీదకు వచ్చాడు. నిర్మానుష్యంగా వుంది రోడ్డు.

* * *

ఖాదర్ రోడ్డువెంట నడుస్తున్నాడు. చల్లటి ఆ వాతావరణంలో అతడి గుండెలనిండా ఆందోళన, సంతోషం బ్యాగ్‌లో కుక్కిన బట్టల్లాగా వున్నాయి.

తనంత అదృష్టవంతుడు ఈ లోకంలో మరొకడు ఉండడనుకున్నాడు. ఈ దెబ్బతో జోగిందర్ కుమిలి చావాలి. గ్యాంగ్ నాయకుల దృష్టిలో తన విలువ ఎన్నో

"హోమ్ డెలివరీ"

1. 'హోమ్ డెలివరీ' లో పాఠకులు ఎవరైనను చేరవచ్చును. దీనికి మీరు చేయవలసిందల్లా సభ్యత్వ రుసుము రు. 10/-లు పంపటమే. సొమ్ము చేరగానే మీకు సభ్యత్వము ఇవ్వబడుతుంది.

2. సభ్యులకు "అపరాధ పరిశోధన" పత్రికలు వాటి అసలు ధరకే లభిస్తాయి. అంతేకాదు, వారికి పత్రికలన్నీ రిజిష్టర్ లేదా బుక్ పోస్టులో అందజేస్తాము. ప్రతి 6 నెలలకు ఒకసారి అంటే- జనవరి మరియు జులై నెలల పత్రికలు మాత్రం వి.పి. ద్వారా పంపబడతాయి. వి.పి. వచ్చినప్పుడు మీరు పోస్టుమాన్‌కు అర్థ సంవత్సర చందా రు. 90/- చెల్లించవలసి వుంటుంది. పోస్టు ఖర్చులన్నీ మేమే భరిస్తాము.

3. ఏ కారణం చేతనైనా మీకు పంపిన వి.పి. తిరిగొస్తే, ఆ వి.పి. పైకము మీరు వెంటనే M. O. చేయాలి. లేనిచో, మీ సభ్యత్వము అంతటితో రద్దవుతుంది.

4. మీ చిరునామా మారినప్పుడు వెంటనే మాకు తెలియ జేయాలి. ఆ సమయంలో మీ సభ్యత్వము నెంబరు మారే అవకాశం వుంది. కావున మీకు ప్రతి నెలా వచ్చే ప్యాకెట్ పై- మీ పేరుకు ముందు వుండే నెంబరును మాత్రమే ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలలో వ్రాయగోర్తాము.

5. సభ్యులకు ప్రతి రెండేసి నెలలకొకసారి V.P. ద్వారా పత్రికలు తెప్పించుకునే సౌకర్యం కూడా వుంది. ఈ పద్ధతిలో రెండు నెలలకొకసారి పత్రికల ఖరీదు రు. 30/-లు చెల్లించి కాపీలు పొందవచ్చును. యీ సౌకర్యం కావలసివస్తే మాకు ప్రత్యేకంగా తెలియజేయాలి.

హోమ్ డెలివరీ!—పత్రికలకు గ్యారంటీ!!

రెట్లు పెరిగిపోతుంది. అనుకోని విధంగా ఆ ముగ్గురి నాయకుల నేరాలను బంధించిన ఆ ఫిల్మ్ క్యాసెట్ తన చేతికి దొరుకుతుందని పొరపాటున కూడా అనుకోలేదు.

వీధి దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. విశాలంగావున్నరోడ్డు మీద అప్పుడప్పుడు మోటారు వాహనాలు రివ్వున పరుగు దీస్తున్నాయ్.

ఖాళీగావున్న ఆటోకోసం ఖాదర్ కళ్ళు ఆశగా వెదుకుతూనే వున్నాయి. కానీ ఒక్క ఆటోకూడా అతడికి కనబడలేదు. అప్పటికే అతను ఆటోస్టాండును దాటి వచ్చాడు. ఎందువల్లనో అక్కడకూడా ఆటోలు లేవు.

ఖాదర్ తనకి ఉన్నట్టుండి రెక్కలొస్తే బాగుండుననుకున్నాడు. ఎగిరిపోయి జైన్‌ముందు వాలి ఆ ఫిల్మ్ క్యాసెట్‌ను గర్వంగా అతడికివ్వచ్చు.

హఠాత్తుగా అతడు రోడ్డుమీద ఆగిపోయాడు. వెనుకనించి ఏదో ఆటో దూసుకువస్తున్న చప్పుడు విన్పించింది.

అవును. నిజమే. ఖాళీగావున్న ఆటో దూసుకువస్తూ కన్పడింది. రోడ్డుమీదనే ఆగి చేయెత్తి ఆటోను ఆపాడు.

ఆగిపోయింది ఆటో. ఎక్కబోతూండగా "ఎక్కడికి?" అని అడిగాడు డ్రైవర్.

చెప్పాడు ఖాదర్

"సారీ....ఆ వైపు వెళ్ళదు" అని ఖాదర్‌కి మాటలాడే అవకాశం ఇవ్వకుండా రివ్వున ఆటోని ముందుకు దూకించాడు డ్రైవర్.

ఆటో చప్పుళ్లో ఖాదర్ తిట్లు డ్రైవర్‌కు వినపడలేదు.

ఏమిటిది? ఎందుకిలా జరుగుతోంది?

తను తొందరగా వెళ్ళాలనుకున్నాడే! ఒక్క మోటారు వాహనం కూడా ఎందుకు దొరకటంలేదు?

వెలువడింది!

"సౌగంధీ! ముందే చెబుతున్నాను. పెళ్ళి అయిం తర్వాత నిన్ను ఒక్కరోజు కూడా నాకు దూరంగా వుండనీయను."

—వత్సల్

"పెళ్ళి అనే జంజాటం లేకుండావుంటే స్త్రీ జీవితంలో ఎంతో ప్రగతిని సాధించవచ్చు."

—సౌగంధి

విభిన్న వ్యక్తిత్వాలు! ఒకరిని ఒకరు దూరం చేసుకోలేని ప్రేమలు!

తనదైన ప్రత్యేక శైలితో మీ మనస్సులు బంధించ టానికి వస్తున్న నవరాగమాలిక

శ్రీమతి యద్దనపూడి సులోచనారాణి

డైరెక్టు నవల

సౌగంధి

నేడే అడ్వాన్సుతోపాటు ఆర్డర్లు పంపండి!

వెల: రూ. 25-00

ఫోన్ నెం: 63322

శ్రీ మహాలక్ష్మి బుక్ ఎంటర్‌ప్రైజెస్

మ్యూజియం రోడ్, గవర్నరు పేట,

విజయవాడ - 520 002.

ఆలోచిస్తూ వేగంగా నడుస్తున్నా డతను.

నాలుగు రోడ్ల కూడలిలో కొచ్చాడు.

ఇంకా కొంచెం దూరం నడిస్తే సెంటర్‌లో ఆటోలు దొరకవచ్చు. ఖాదర్ నడక వేగాన్ని పెంచాడు. ఎవరో వెంట తరుముతున్నట్టుగా నడవటం మొదలు పెట్టాడు. అతడి ఆలోచనలన్నీ ఆ ఫిల్మ్ క్యాపెట్ మీదే ఉన్నాయి.

సరిగ్గా అప్పుడే పక్క రోడ్డులోనించి వేగంగా వచ్చిన తెల్లటి ఎంబాసిడర్ కారు టర్నింగ్ కొట్టింది.

కారు చప్పుడుకి వులిక్కిపడి రోడ్డు మధ్యగా నడుస్తున్న ఖాదర్ పక్కకు నడిచాడు.

అయినా అతనికి ప్రమాదం తప్పలేదు. విసురుగా అతిడిని రాసుకుంటూ దూసుకు వెళ్ళింది ఎంబాసిడర్.

పెద్దగా అరిచి రోడ్డు చివరగా పడిపోయాడు ఖాదర్. అతని చేతిలోని ఫిల్ము కాపెట్ విసురుగా దూరంగా రోడ్డు మీద ఎక్కడో పడిపోయింది.

కింద పడటంతోనే భయంతో ఖాదర్‌కు స్పృహపోయింది. పదినిముషాలు గడిచాయి.

ఈ పది నిముషాలలోను ఆ రోడ్డుమీద నాలుగైదు మోటారు వాహనాలలో వెళ్ళిన మనుషులు రోడ్డు చివరగా బోర్లా పడివున్న ఖాదర్‌ను చూశారు. కానీ - ఎవడో తాగి పడివున్నాడని వెళ్ళిపోయారు. కొంచెంసేపటికి రోడ్డు చివర్నించి వస్తున్న డాడ్జి కారు ఆగిపోయింది.

(సశేషం)

Edited and Published by S. DAMODAR REDDY 3-4-554 Narayanaguda, Hyderabad-500 029, and Printed at Kranti Press, Madras - 600 001.

Blank Page

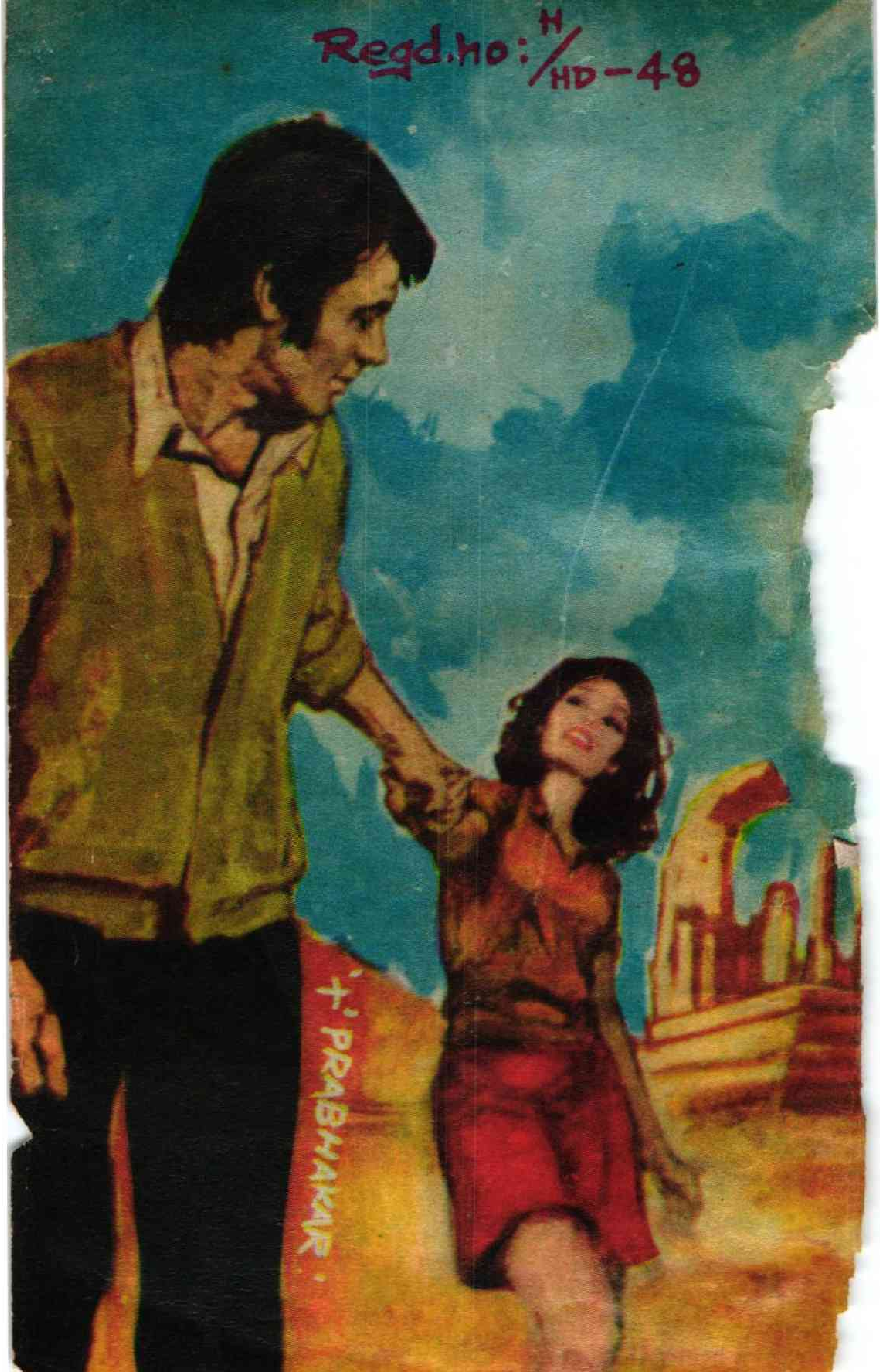
Regd.no: H/HD-48
PRABHAKAR